

РИК РИЪРДЪН МОРЕТО НА ЧУДОВИЩАТА

Част 2 от „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“

Превод от английски: Владимир Молев, 2010

chitanka.info

*На Патрик Джон Риърдън — най-добрия разказвач в
семейството*

ПЪРВА ГЛАВА

НАЙ-ДОБРИЯТ МИ ПРИЯТЕЛ ИЗБИРА СВАТБЕНА РОКЛЯ

Кошмарът започваше така:

Намирах се на пуста улица в градче на брега на морето. Беше посред нощ. Вилнееше буря. Палмите покрай пътя се огъваха от силния вятър. От двете ми страни се издигаха розови и жълти къщи с капаци по прозорците. В края на улицата, отвъд хибискусите, бушуваше океанът.

Флорида. Бях сигурен, че е Флорида, макар че никога не бях ходил там.

Изведнъж се разнесе тропот на копита. Обърнах се и видях Гроувър, който тичаше така, сякаш хрътките на Хадес бяха по петите му.

Да, „копита“ казах.

Гроувър беше сатир. От кръста нагоре приличаше на обикновен несъразмерен тийнейджър, с пъпки и рехава брадичка. Вярно че ходеше малко странно, но ако не го хванете без панталони (което не ви препоръчвам), изобщо не бихте заподозрели, че не е човек. Широките джинси и кецовете прикриваха копитата му и козината по краката.

Гроувър беше най-добрият ми приятел в шести клас. Миналото лято заедно с него и едно момиче — Анабет, преживяхме страхотни приключения и успяхме да спасим света. После Гроувър се отправи на опасно пътешествие, от което нито един сатир не се беше върнал жив, и оттогава не го бях виждал.

В съня ми козята му опашка подскачаше, а той държеше кецовете в ръцете си — събуваше ги винаги когато му се налагаше да тича. Препускаше покрай малките заведения за туристи и бараките за сърфове под наем, а вятърът превиваше палмите почти до земята.

Гроувър беше ужасен от това, което го преследваше. Идваше откъм плажа. По козината му имаше пясък. Беше избягал отнякъде.

Опитваше се да се измъкне от това, което беше по петите му.

Над тътена на бурята се разнесе страховито ръмжение. Иззад сатира се надигна огромен силует. Удари се в една улична лампа и крушката се пръсна с порой от искри.

Гроувър се препъна, трепереше от страх.

— Трябва да се измъкна! — шепнеше си той. — Трябва да ги предупредя!

Не виждах ясно какво го преследва, но чувах как нещото мърмори и проклина. Земята под краката му трепереше. То приближаваше. Гроувър зави рязко зад ъгъла и спря. Беше се озовал в двор, пълен с магазини. Нямаше време да изтича обратно. Ураганният вятър беше отворил най-близката врата. Над зацапаната витрина висеше надпис: „Булчински бутик «Свети Августин»“.

Гроувър влетя вътре и се шумугна зад една закачалка с булчински рокли.

Великанският силует стигна до бутика. Усетих миризмата, която лъхаше от него — отвратителна смесица от мокра вълна, гнило месо и онзи странен кисел мирис на чудовище: като на скункс, хранен само с боб и люти чушки.

Гроувър трепереше зад роклите. Сянката отмина.

Настана тишина, чуваше се само плющенето на дъжда. Гроувър си пое дълбоко дъх. Чудовището не го беше забелязало.

Блесна светкавица. Витрината на магазина се разлетя на парчета и се разнесе гръмогласен вик:

— Хванах те!

Изправих се рязко в леглото. Треперех.

Наоколо нямаше и следа от чудовища. Не вилнееше буря.

През прозорците на стаята ми надничаха първите лъчи на слънцето.

За миг като че ли по стъклото мина сянка — сянка в човешка форма, — но на вратата се почука и мама извика:

— Пърси, закъсняваш!

Сянката изчезна.

Сигурно ми се беше сторило. Все пак апартаментът ни бе на петия етаж, а аварийното стълбище беше толкова прогнило, че никой

не би се осмелил да се изкачи по него. Да, най-вероятно само ми се беше сторило.

— Побързай, скъпи — обади се отново мама. — Днес е последният ден от учебната година. Радваш се, нали? Този път успя!

— Идвам — измърморих.

Бръкнах под възглавницата. Пръстите ми стиснаха химикала, с който не се разделях никога. Дори докато спях! Извадих го и прочетох надписа на старогръцки върху него: Анаклусмос. Въртоп.

Понечих да сваля капачката, но нещо ме възпря. Не бях използвал меча от толкова отдавна...

А и освен това, след като разбих скрина с порцелановия сервиз с едно копие, мама ме накара да обеща да не си играя с опасни оръжия в апартамента. Оставих Въртоп на шкафчето и се измъкнах от леглото.

Облякох се бързо. Опитвах се да не мисля за кошмара, чудовищата и сянката на прозореца ми.

„Трябва да се измъкна! Трябва да ги предупредя!“

За какво говореше Гроувър?

Докоснах гърдите си със събрани три пръста — палец, показалец и среден — на дясната ръка и след това ги тръснах настрани — древен жест за прогонване на злото, който Гроувър ми беше показал.

Сънят ми не можеше да е истина.

Последният ден от учебната година. Мама беше права, трябваше да се радвам. За първи път в живота си бях изкарал цяла година в едно училище, без да ме изключат. Без странни случки. Без сбивания в класната стая. Без учители, които се превръщат в чудовища и се опитват да ме убият с отровни сандвичи и избухливи домашни. Утре заминавах за най-страхотното място на света — лагера на децата на боговете.

Оставаше ми само един ден. Едва ли и на мен ми беше по силите да го прецакам.

Както обикновено, дори и не подозирах колко греша.

За закуска мама беше приготвила сини гофрети и сини яйца. Тя винаги отбелязваше специалните поводи със синя храна. Вероятно така изразяваше убеждението си, че всичко е възможно. Пърси може да мине в осми клас. Гофретите може да са сини. Ей такива малки чудеса.

Седнах на масата да закуся, а мама се хвана да измие чиниите. Беше облечена в работната си униформа — синя пола и блуза на червено-бели райета. Така бяха длъжни да се обличат всички продавачки в магазина за бонбони, в който работеше. Дългата ѝ кафява коса беше вързана на опашка.

Гофретите бяха вкусни, но явно не им се бях нахвърлил с обичайния си апетит, тъй като мама ме погледна и се намръщи.

— Добре ли си, Пърси?

— Да.

Но тя винаги познаваше, когато нещо ме притесняваше. Избърса ръцете си и се настани срещу мен.

— Училището или...

Нямаше нужда да довършва изречението. Знаех за какво ме пита.

— Мисля, че Гроувър е загазил — отвърнах аз и ѝ разказах съня.

Мама облиза устни. Не говорехме често за другата страна на живота ни. Опитвахме се да живеем нормално, доколкото беше възможно, но тя знаеше за Гроувър.

— Няма защо да се тревожиш, скъпи — рече мама. — Гроувър вече е голям сатир. Ако му се е случило нещо, със сигурност ще ни се обадят... от лагера. — При произнасянето на последната дума раменете ѝ се напрегнаха.

— Какво криеш от мен? — попитах.

— Нищо. Чуй, имам предложение за теб. Следобед ще отпразнуваме края на учебната година. Ще ви заведе с Тайсън в „Рокфелер Сентър“, в любимия ти магазин за скейтборд.

О, колко изкушаващо звучеше! Парите вечно не достигаха. Заради вечерните лекции на мама и таксата за моето частно училище, не можехме да си позволим глезотии като купуването на скейтборд. Но въпреки това долових някакво притеснение в гласа ѝ.

— Чакай малко! Нали довечера трябваше да си приготвям багажа за лагера?

Тя завъртя кърпата в ръцете си.

— Ами, скъпи... Снощи ми се обади Хирон.

Сърцето ми отиде в петите. Хирон беше директорът по учебната част на лагера. Щом ѝ се беше обадил, значи се беше случило нещо сериозно.

— И какво ти каза?

— Той смята, че може да е опасно да отидеш там точно сега. Предлага да почакаш малко.

— Да почакам ли? Как така ще е опасно? Нали съм син на Посейдон? Лагерът е единственото място на земята, където ще съм на сигурно място!

— По принцип е така, скъпи. Но заради проблемите...

— Какви проблеми?

— Пърси... Съжалявам. Надявах се да поговорим за това следобеда. Не мога да ти го обясня сега. Вероятно дори и самият Хирон не би могъл. Всичко се случи толкова внезапно...

Главата ми бучеше. Как така не можеше да отида в лагера? Стотици въпроси напиреха в устата ми, но в този миг часовникът в кухнята оповести, че е станало и половина.

Мама изглеждаше едва ли не облекчена.

— Седем и половина, скъпи. Трябва да тръгваш. Тайсън ще те чака.

— Но...

— Ще поговорим следобед, Пърси. Хайде, ще закъснееш за училище.

Изобщо не ми беше до ходенето на училище, но по очите й познавах, че ако я притиснех още малко, щеше да се разплаче. Освен това беше права за Тайсън. Ако закъснеех за срещата ни в метрото, щеше да се притесни. Беше го страх да пътува сам.

Събрах си нещата, но на прага се спрях.

— Мамо, тези проблеми в лагера... Възможно ли е да имат нещо общо със съня ми за Гроувър?

Тя избягна погледа ми.

— Ще поговорим следобед, скъпи. Тогава ще ти обясня... доколкото мога.

Измърморих недоволно и се спуснах тичешком по стълбите, за да хвана трамвая.

Нямах представа, че обещаният ни разговор никога нямаше да се състои.

Нито пък, че щеше да измине много време, преди отново да се прибера у дома.

Щом изскочих навън, погледът ми се спря на сградата отсреща. Стори ми се, че зърнах тъмна сянка — човешки силует на фона на

тухлената стена. В следващия миг тя трепна и изчезна.

ВТОРА ГЛАВА

ИГРАЯ НА НАРОДНА ТОПКА С ЧОВЕКОЯДЦИ

Денят започна съвсем нормално. Или поне дотолкова нормално, колкото беше обичайно за училището „Мериуедър“.

То беше от онези „модерни“ училища в Манхатън, в които децата седят на възглавници на пода, вместо на чинове, не се пишат оценки и учителите ходят с джинси и тениски на рок групи.

На мен ми харесваше. Като повечето деца на богове имах синдром на дефицит на вниманието (СДВ) и дислексия и не се справях много добре в обикновените училища, дори и когато не ме изключваха от тях. Единственият недостатък на „Мериуедър“ беше, че учителите винаги гледаха положително на нещата, а не всички ученици бяха... ами, положителни типове.

Ето, например, първият ни час беше по английски. Предполагаше се, че трябваше да сме прочели книгата „Повелителят на мухите“, в която се разказваше как едни деца попадат на необитаем остров и там направо подивяват. Затова, вместо изпит накрая на годината, учителят ни изпрати за един час на двора сами, без надзор, за да видим какво ще стане. И какво стана — страшно меле между различните класове, замеряне с камъни и блъскане под коша за баскетбол. В дъното на повечето от тези разправии беше побойникът на училището Мат Слоун.

Слоун не беше кой знае колко едър и силен, но беше адски нахакан. Гледаше като питбул, ходеше с дълга черна коса и носеше скъпи, но скъсани и омърляни дрехи, сякаш искаше да покаже, че не му пука колко богати са майка му и баща му. Един от предните му зъби беше счупен, тъй като веднъж Слоун се беше качил в поршето на баща си и се беше забил в табелата „Внимание! Пресичащи деца!“.

Така или иначе, той се заяждаше с всички, докато накрая не направи грешката да си пробва късмета с моя приятел Тайсън.

Тайсън беше единственият бездомник в нашето училище. С мама предполагахме, че е бил изоставен от родителите си, защото... Как да го обясня? Той просто беше различен. Беше висок един осемдесет и пет и едър като Иети, но лесно се разплакваше и го беше страх от всичко, направо подскачаше от сянката си. Лицето му беше грубо и доста свирепо. Нямах представа какъв цвят бяха очите му, тъй като така и не можех да се насия да погледна по-нагоре от разкривените му зъби. Гласът му беше плътен като на мъж, но Тайсън говореше странно, като малко дете — може би защото никога преди не беше ходил на училище, преди да се появи в „Мериуедър“. Носеше избелели джинси, мръсни кецове четирийсет и пети номер и скъсана памучна риза. Миришеше на нюйоркска улица, защото живееше в един кашон от хладилник на Седемдесет и втора.

„Мериуедър“ го беше осиновило в резултат на някакъв проект, чиято цел явно беше да повиши самочувствието на останалите деца. За съжаление повечето от тях не понасяха Тайсън. Веднага щом разбраха колко е плашлив, въпреки невероятната си сила и страшния си вид, те повишаваха самочувствието си, като го тормозеха. В общи линии аз бях единственият му приятел, което означаваше, че нямах други приятели, освен него.

Мама се беше оплаквала хиляди пъти на ръководството на училището, че не правят достатъчно за Тайсън, но без никакъв резултат. Социалните работници твърдяха, че Тайсън не съществува. Кълнях се, че били ходили на Седемдесет и втора и не го били намерили, макар че за мен е напълно необяснимо как може да не видиш едно хлапе гигант, живеещо в кашон от хладилник.

Както и да е, Мат Слоун го издебна и го перна отзад по врата. Тайсън се сепна, реагира инстинктивно и го бутна с всички сили. Слоун отхвъркна няколко метра назад и се спъна във въжетата, с които си играеха по-малките.

— Олигофрен! — извика Слоун. — Защо не си седиш в кашона на улицата?

Тайсън се разплака. Седна на катерушката и от тежестта му напречното желязо се изкриви. Той наведе глава.

— Остави го на мира, Слоун! — обадох се аз.

— Защо се месиш, Джаксън? — изсъска той. — Можеше и да имаш приятели, ако не се движеше само с този идиот!

Стиснах юмруци. Усетих как лицето ми пламна.

— Не е идиот! Тайсън е просто...

Затърсих точната дума, но Слоун не ме слушаше. Тъпите му приятели се заливаха от смях. Като че ли този път около него имаше повече момчета. Обикновено той вървеше с един-двама лакеи до себе си, но сега го заобикаляха поне десетима. Повечето от тях ги виждах за първи път.

— Само почакай да дойде часът по физическо, Джаксън! — извика заплашително Слоун. — Мъртъв си!

След края на часа господин Де Мило, учителят по английски, дойде да огледа бойното поле. Обяви, че чудесно сме разбрали „Повелителят на мухите“. Били сме се справили прекрасно и нямало да станем насилници, когато пораснем. Мат Слоун кимаше ентусиазирано, след това се извърна и ми се ухили така, че му се видя нащърбеният зъб.

Тайсън спря да плаче едва след като му обещах, че ще го черпя със сандвич с фъстъчено масло на обяд.

— Аз олигофрен ли съм? — попита той.

— Не! — Стиснах зъби безпомощно. — Мат Слоун е олигофрен!

Тайсън още подсмърчаше.

— Ти си добър приятел. Ще ми липсваш догодина... ако не ме...

Замълча. Явно все още не знаеше дали догодина щяха да го поканят пак в училището. Зачудих се дали директорът изобщо си беше направил труда да говори с него.

— Не се тревожи, здравеняко — смотолех аз. — Всичко ще е наред.

Тайсън ме погледна с такава благодарност, че нямаше как да не се почувствам като изпечен лъжец. Как можех да обещаая на хлапе като него, че всичко ще бъде наред?

Следващият ни час беше посветен на физикохимичните явления. Госпожа Тесла ни даде за задача да смесваме различни вещества, докато не се получи експлозия. Двамата с Тайсън работихме заедно. Ръцете му бяха доста големи за малките епруветки, които трябваше да използваме. Без да иска, той събори един поднос с различни химикали и от пода веднага се издигна оранжев пушек.

След като госпожа Тесла ни изведе от лабораторията и повика специалисти за почистване на опасни отпадъци, тя заяви, че двамата с Тайсън сме били родени химици. Били сме първите, изпълнили успешно поставената задача за по-малко от трийсет секунди.

Радвах се, че сутринта минава бързо, тъй като така няха възможност да се задълбавам в проблемите си. Направо ми приляваше при мисълта, че в лагера е станало нещо. На всичкото отгоре, не можех да прогоня спомена от кошмара, който бях сънувал. Мъчеше ме ужасното предчувствие, че Гроувър е в опасност.

В часа по география, докато рисувахме паралели и меридиани, от тетрадката ми изпадна снимка на приятелката ми Анабет по време на ваканцията във Вашингтон. Беше облечена с оранжевата си тениска от лагера, с джинси и джинсово яке. Русата ѝ коса беше вързана с кърпа. Стоеше пред мемориала на Линкълн със скръстени ръце и изглеждаше невероятно горда, все едно тя го беше проектирала. Анабет искаше да стане архитект, когато порасне, и затова постоянно обикаляше известните сгради и паметници на културата. В това отношение беше доста странна. Беше ми пратила снимката по имейла след пролетната ваканция, а аз я разпечатах и от време на време я гледах, за да се уверя, че Анабет наистина съществува, а лагерът не е само плод на моето въображение.

Искаше ми се Анабет да беше тук. Тя щеше да знае какво означава сънят ми. Не си го признавах, но Анабет беше по-умна от мен, макар че понякога ме дразнеше.

Понечих да прибера снимката в тетрадката и в този миг Мат Слоун се присегна и я дръпна.

— Хей! — извиках.

Слоун погледна снимката и се ококори.

— Не може да бъде! Коя е тази, Джаксън? Да не е твоята...

— Върни ми я!

Ушите ми пламтяха.

Слоун я подаде на тъпите си приятели, които се разкикотиха и започнаха да мляскат по нея с омазаните си с лиги устни. Не ги познавах, сигурно бяха дошли на посещение, тъй като на гърдите си носеха раздадени от учителката листчета с онези глупави надписи „Здрасти! Аз съм...“. Чувството им за хумор явно беше доста извратено, тъй като си бяха написали странни имена като

РАЗБИВАЧЪТ НА ЧЕРЕПИ, ТРОШАЧЪТ НА КОСТИ и ПОБОЙНИКЪТ. Никой нормален човек не би се кръстил така, нали?

— Тези момчета ще се преместят тук догодина — заяви Слоун самодоволно, сякаш с това щеше да ме изплаши. — Сигурен съм, че могат да си платят таксата, за разлика от твоя умствено изостанал приятел.

— Не е умствено изостанал!

Едва се сдържах да не му фрасна един в муцуната.

— Толкова си загубен, Джаксън! Направо трябва да ми благодариш, че ще те избавя от мъките ти следващия час.

Едрите му приятелчета сдъвкаха снимката. Идеше ми да ги разпердушиня, но Хирон ми беше заповядал никога да не изливам гнева си върху простосмъртни, колкото и да са отвратителни. Можех да се бия само с чудовища.

Въпреки това нямаше как да не се запитам какво ли щеше да стане, ако Слоун узнаеше кой съм всъщност...

Удари звънецът.

С Тайсън излязохме в коридора и в този миг чух момичешки глас да шепне:

— Пърси!

Огледах се, но никой не ми обръщаше внимание. Какво ми ставаше? Вероятността някое момиче от „Мериуедър“ да ме повика беше по-ниска и от нула.

Но преди да се зачудя дали не съм започнал да халюцинирам, тълпата ни повлече към салона. Започваше часът по физическо. Треньорът беше обещал да ни пусне да играем на народна топка, а Мат Слоун се беше заканил да ме убие.

В „Мериуедър“ екипът за физическо беше сини шорти и шарена тениска. За щастие през повечето време играехме в салона и рядко излизахме да тичаме из квартала, тъй като хората щяха да ни вземат за шайка хлапета от хипарска комуна.

Тъй като исках да избегна Слоун, аз се преоблякох набързо. Вече бях готов и тъкмо се канех да изляза от съблекалнята, когато Тайсън се обади:

— Пърси...

Той беше още по джинси и риза. Стоеше до вратата на залата за вдигане на тежести и държеше торбата с екипа в ръка.

— Нали ще... ъъ...

— А, да. — Опитах се да скрия раздразнението си. — Разбира се.

Тайсън се шмугна в залата. Аз заставах отпред, за да го изчакам да се преоблече. Беше ми малко неудобно да го пазя така, но той всеки път ме молеше. Сигурно защото беше твърде окосмен и имаше ужасен белег на гърба, за който все не ми стигаше смелост да го попитам как го е получил.

Така или иначе, опитът ми показваше, че ако другите момчета започнеха да дразнят Тайсън, докато се преоблича, той така се вбесяваше, че започваше да изтръгва вратичките на шкафчетата.

Влязохме в салона. Треньорът Нънли седеше на бюрото си и четеше „Спортс Илюстрейтид“. Нънли беше на около един милион години, с очила, без зъби и с мазна сива коса. Приличаше ми на сбръчканата мумия на оракула в лагера, само дето треньорът се движеше много по-малко и не издишваше зелен дим. Или поне не бях виждал да го прави.

— Може ли аз да бъда капитанът, тренер? — попита веднага Мат Слоун.

— А? — Треньорът вдигна глава от списанието и измърмори: — Хмм... Мда...

Слоун се ухили широко и започна да си избира играчи. Посочи мен за капитан на другия отбор, но аз нямах голям избор, тъй като всички, които тренираха, както и по-харесваните момчета в класа, минаха на негова страна. Както и голямата група посетители.

При мен останаха Тайсън, лудият по компютрите Кори Бейлър, математическият гений Радж Мандали и още пет-шест от жертвите на Слоун и шайката му. По принцип Тайсън ми стигаше — той струваше колкото половин отбор, — но непознатите приятели на Слоун бяха високи и едри почти колкото него, а и бяха шестима.

Мат Слоун извади мрежата с топките и я изсипа в средата на салона.

— Страх ме е — прошепна Тайсън. — Усещаш ли?

— Какво? — премигах объркано аз.

— Тяхната миризма — той посочи новите приятели на Слоун. — Миришат странно.

Посетителите лениво загаряваха и ни гледаха преценяващо, сякаш се канеха набързо да ни видят сметката. Не спирах да се чудя откъде се бяха появили. Явно там хранеха децата със сурово месо и ги биеха с камшици.

Слоун наду свирката на треньора и играта започна. Отборът му зае мястото си, Радж Мандали извика нещо на урду, което вероятно означаваше: „Ще напълня гащите!“ и хукна към вратата. Кори Бейлър се опита да пропълзи зад успоредката. Останалите от моя отбор трепереха като трепетлики и се мъчеха да се слоят с пода.

— Тайсън — обадох се аз, — какво ще...

Топката се заби в корема ми. Тупнах по задник на пода. Момчетата от другия отбор избухнаха в смях.

Всичко пред мен плуваше. Все едно ме беше халосала някоя горила и ми беше изкарала въздуха. Не можех да повярвам, че е възможно някой да хвърли топка толкова силно.

— Наведи се! — извика Тайсън.

Претърколих се настрани и край ухото ми със светлинна скорост прелетя нова топка.

Бум!

Тя се стовари в стената до успоредката и Кори Бейлър изпищя.

— Хей! — обадох се възмутено. — Така може да убие някого!

Момчето, на чието листче на гърдите пишеше Побойникът ми се усмихна злобно. Изведнъж ми се стори доста по-едър. Дори по-висок от Тайсън. Бицепсите му издуваха тениската.

— Точно това е целта, Персей Джаксън! Точно това е целта!

Косата ми настръхна от злобата, с която произнесе името ми. Никой не ме наричаше Персей, освен малцината, които знаеха истината. Приятелите... и враговете ми.

Какво беше казал Тайсън? Че миришат странно?

Чудовища!

Непознатите видимо растяха. Вече не бяха деца, а триметрови великани с огнени очи, остри зъби и космати ръце с татуировки на змии, голи жени и прободени със стрели сърца.

Мат Слоун изтърва топката.

— Леле! Вие не сте от Детройт! Кои...

Останалите момчета от неговия отбор хукнаха с писъци към изхода, но Разбивачът на черепи метна топката, тя профуча край

главата на Радж Мандали, който тъкмо беше стигнал до прага, удари вратата и тя се затвори под носа му. Радж и още неколцина я задърпаха с всички сили, но тя не помръдна, все едно беше омагьосана.

— Пуснете ги! — извиках на великаните.

Побойникът изръмжа. На бицепса си имаше татуировка „Побойник + Слаткишчето = ВЛ“.

— Искаш да пуснем нашите вкусни хапки? Няма да стане, сине на бога на моретата! Ние, лестригоните, не сме дошли само за да те убием. А и за да се нахраним!

Вдигна ръка и в средата на салона се появи нова мрежа с топки, само че не гумени, а от бронз, големи колкото гюлета, и с дупки, от които бликаше огън. Вероятно бяха адски горещи, но великаните ги държаха с голи ръце.

— Тренер! — извиках.

Нънли сънливо вдигна глава, но като че ли не забеляза нищо странно. Това беше проблемът с простосмъртните. Вълшебна мъгла скриваше истинския външен вид на чудовищата и боговете и затова смъртните виждаха само това, което можеха да си обяснят. На тренъора сигурно му се струваше, че няколко по-едри деца разпердушинват по-малките, както си му е редът. Останалите вероятно виждаха как приятелите на Мат Слоун се готвят да ни замерят с гранати. (Нямаше да е за първи път.) Така или иначе, осъзнавах как никой не си дава сметка, че сред нас има истински кръвожадни човекоядци.

— Хмм... — измърмори тренъорът. — Честна игра, момчета, без мръсни номера.

После отново заби нос в списанието.

Трошачът на кости хвърли гюлето си към мен. Отскочих настрани и пламтящата бронзова комета прелетя покрай рамото ми.

— Кори!

Тайсън го издърпа иззад успоредката секунда преди топката да експлодира в нея. Разхвърчаха се димящи парчета.

— Бягайте! — извиках на съотборниците си. — От другата врата!

Те хукнаха към съблекалните, но Побойникът вдигна ръка и вратата се затръшна.

— Никой няма да мръдне оттук, докато не свърши играта — изрева той. — А играта няма да свърши, докато не ви изядем!

Той метна огнена топка. Момчетата се пръснаха като пилци и тя проби огромен кратер в пода на салона.

Посегнах да извадя Въртоп, който винаги ми беше в джоба, и едва тогава осъзнах, че бях по шорти. Нямах джобове. Въртоп беше в джинсите ми в съблекалнята. А вратата на съблекалнята беше затворена. Бях напълно незащитен.

Нова огнена топка полетя към мен. Тайсън ме бутна настрани, но взривната вълна ме застигна. Озовах се на пода, замаян от пушека, тениската ми тлееше на няколко места. Двама великани се взираха кръвожадно в мен.

— Месо! — изръмжаха те. — Месо от герой за обяд!

Те едновременно се прицелиха в мен.

— Трябва да помогна на Пърси! — извика Тайсън и скочи пред мен. В същия миг великаните хвърлиха топките.

— Тайсън, недей! — опитах се да го спра, но вече беше късно.

Двете топки се стовариха върху него... Не, той ги беше хванал! Тайсън, който беше толкова пипкав, че постоянно трошеше епруветки в лабораторията и чупеше катерушките на двора, беше успял да хване летящите с хиляда километра в час нажежени гюлета. Без да се мае, той веднага ги метна обратно към изненаданите ни врагове и бронзовите топки се стовариха в гърдите им.

— Аaaa!

Великаните изчезнаха в огнени стълбове — категорично доказателство, че наистина бяха чудовища. Чудовищата не умираха, а просто се разпадаха на пушек и прах. Така поне героите не трябваше да се занимават с чистене след битка.

— Братята ми! — изрева Побойникът. Стисна юмруци и татуировката му се раздвижи. — Ще си платиш за това!

— Тайсън! — извиках. — Пази се!

Ново гюле се носеше към нас. Тайсън едва успя да го отбие настрани. То прелетя над главата на тренъора Нънли и се приземи върху пейките с оглушителен трясък.

Измежду димящите кратери на пода се щураха и пищяха деца. Други удряха по вратата и викаха за помощ. Слоун стоеше в средата на

салона като вкаменен и смаяно гледаше как смъртоносните гюлета летят покрай него.

Треньорът Нънли все така не виждаше нищо. Почука по слушалката на слуховото си апаратче, явно от взривовите беше доловил някакво прашене в ушите си, но не вдигна глава от списанието.

Бумтенето сигурно отекуваше в цялото училище. Все някой щеше да дойде да ни помогне — директорът, полицията.

— Ще победим! — изрева Побойникът. — Ще оглозгаме кокалаците ви!

Помислих си, че явно прекалено се вживяваше в играта, но преди да успее да си отвори устата да му го кажа, той вдигна ново гюле. Останалите великани последваха примера му.

Това беше краят. Тайсън нямаше как да спре всичките топки едновременно. И без това ръцете му сигурно пече бяха сериозно обгорени. Без меча ми...

Хрумна ми една налудничава идея.

Хукнах към вратата на съблекалнята.

— Дръпнете се! — заповядах. — Махнете се от вратата!

Зад гърба ми избухнаха нови взривове. Тайсън беше метнал обратно две от гюлетата и беше превърнал в прах двама от великаните.

Оставаха още двама.

Една топка се понесе право към мен. Насилих се да изчакам и в последната секунда се метнах настрани, а огненото гюле се стовари върху вратата на съблекалнята.

Много добре знаех, че във всяка момчешка съблекалня се събират достатъчни газове, за да предизвикат експлозия, така че изобщо не се изненадах, когато огнената топка възпламени всичко в едно огромно бууум!

Стената се срути. Из целия салон се разлетяха парчета от шкафчета, чорапи, ленти и най-различни други гадости.

Хвърлих поглед през рамо. Тайсън забиваше юмрук в лицето на Трошача на кости. Великанът се сви на две. Но последният от човекоядците, Побойникът, беше проявил съобразителност и беше запазил гюлето си, дебнейки подходяща възможност. И в мига, в който Тайсън се обръщаше към него, той хвърли топката.

— Не! — изпъшках.

Гюлето улучи Тайсън право в гърдите. Ударът го запрати в стената и тя се срути върху него. Появи се дупка към улицата. Нямах представа как беше възможно Тайсън да е още жив, но той изглеждаше само леко зашеметен. Бронзовото гюле димеше в краката му. Тайсън посегна към него, но се олюля и падна върху купчината тухли.

— Е, май останах само аз! — извика Побойникът. — Като гледам, има достатъчно място да си взема после и за вкъщи!

Взе ново гюле и се прицели в него.

— Недей! — обадих се аз. — Дошъл си за мен, нали?

Великанът изсумтя.

— Значи искаш да умреш пръв, така ли?

Трябваше да направя нещо. Въртоп беше някъде из руините наоколо.

Зърнах джинсите си сред димящата купчина дрехи в краката на великана. Ако успеях да стигна до тях... Знаех, че нямах шанс, но въпреки това поех напред.

Побойникът се разсмя.

— Обядът ми идва сам.

Вдигна ръка, за да метне гюлето. Затаих дъх — този път нямаше да ми се размине.

Изведнъж великанът застина. Смайване изтри тържествуващата му усмивка. Тениската над пъпа му се разцепи и се появи нещо като рог. Не, не беше рог, а искрящо острие на нож.

Гюлето падна от ръката му. Чудовището се взря в ножа, който го беше пробол откъм гърба.

— О! — Той се разпадна в зелен пушек и за миг си помислих колко ли щеше да страда „Слаткишчето“.

От пушека изскочи Анабет. Лицето ѝ беше омацано и изподрано. На гърба ѝ висеше опърпана раница, от джоба стърчеше бейзболната шапка-невидимка, в ръката си държеше бронзов нож, буреносносивите ѝ очи искряха, сякаш в продължение на хиляди мили я бяха преследвали зли духове.

Мат Слоун, който през цялото време не беше помръднал, най-сетне се посъвзе. Премига срещу Анабет и явно я позна от снимката, която беше измъкнал от тетрадката ми.

— Това е момичето... Това е момичето...

Анабет го халоса по носа и той се просна на пода.

— Да не си посмял да закачаш отново приятеля ми!

В салона бушуваха пламъци. Момчетата тичаха наоколо и пицяха. Виеха сирени, някакъв глас нареждаше нещо по високоговорителите в коридора. През стъклената врата виждах как директорът — господин Бонсай, се мъчи да отвори; зад него се бяха скупчили още учители.

— Анабет — подех смаяно, — как... Откога си тук?

— От сутринта. — Тя прибра ножа в канията. — Опитвах се да издебна подходящ момент да поговорим, но все не успях да те хвана сам.

— Значи сянката, която видях... — Лицето ми пламна. — Богове, надничала си в стаята ми!

— Нямаме време за обяснения! — отвърна строго тя, но също се изчерви. — Не исках да...

— Насам! — обади се женски глас. Вратата се отвори и възрастните нахлуха в салона.

— Ще се видим отвън — каза Анабет. — Доведи и него! — и тя посочи Тайсън, който все още седеше замаян сред отломките от стената. За моя изненада, в погледа ѝ долових презрение.

— Какво?

— Нямаме време — рече тя. — Побързай!

Нахлупи вълшебната бейзболна шапка, която ѝ беше подарък от майка ѝ, и изчезна.

Така останах сам насред горящия салон в мига, в който вътре се озоваха директорът заедно с половината учители и двама полицаи.

— Пърси Джаксън? — обади се господин Бонсай. — Какво... как...

Тайсън изстена и се надигна изпод съборените тухли и парчета мазилка.

— О, как боли!

Мат Слоун дотича при нас. Изглежда ме уплашено и извика:

— Пърси беше, господин Бонсай! Той подпали салона! Треньорът Нънли ще ви каже! Той видя всичко!

Треньорът Нънли спокойно си четеше списанието, но за зла беда, щом чу името си, вдигна глава и измърмори:

— А? Хмм, мда...

Учителите се обърнаха към мен. Знаех, че няма да ми повярват, дори и да им кажех истината.

Измъкнах Въртоп от прогорените си джинси, дръпнах Тайсън за ръката и изскочихме на улицата през отвора в стената.

ТРЕТА ГЛАВА

ХВАЩАМЕ ТАКСИТО НА ВЕЧНОТО ПРОКЛЯТИЕ

Анабет ни чакаше в една пресечка на „Чърч Стрийт“. Придърпа ни да се скрием настрани и в този момент по улицата профуча пожарна, устремила се към „Мериуедър“.

— Къде го намери? — попита строго тя, сочейки Тайсън.

При други обстоятелства щях страшно да ѝ се зарадвам. Миналото лято с нея се разбирахме добре, въпреки че майка ѝ — Атина, не се понасяше много с баща ми. Честно казано, Анабет ми липсваше повече, отколкото бях готов да призная.

Но току-що бях преживял смъртоносно нападение от великани човекоядци, Тайсън беше спасил живота ми поне два-три пъти, а Анабет го зяпаше мрачно, все едно гой беше най-големият ни проблем.

— Приятел ми е — отвърнах.

— Бездомник ли е?

— Какво общо има това? А и не забравяй, че той те чува. Защо не го попиташ направо?

— Нима може да говори? — изненада се тя.

— Говоря — обади се Тайсън. — Красива си.

— Отврат! — изпъшка Анабет и отстъпи настрани.

Не можех да повярвам колко грубо се държеше. Сведох поглед към ръцете на Тайсън, бях сигурен, че са жестоко обгорени от огнените гюлета, но като че ли им нямаше нищо — бяха мръсни и покрити с белези, с черно под огромните нокти, но пък те винаги си изглеждаха така.

— Тайсън — измърморих смаяно, — на ръцете ти им няма нищо!

— Естествено — обади се Анабет. — Чудно ми е как лестригоните изобщо са се осмелили да те нападнат, след като са го видели.

Тайсън беше направо заплепен от русата ѝ коса. Опита се да я докосне, но тя го перна по ръката.

— Анабет — попитах, — за какво говориш? Лестри... какво?

— Лестригони. Чудовищата в салона. Лестригоните са огромни човекоядци, които живеят далеч на север. Одисей веднъж ги е срещнал, но аз никога не съм ги виждала толкова на юг.

— Лестри... Дори не мога да го произнеса. Няма ли си някакво по-нормално име?

Тя се замисли за миг.

— Канадци — оповести накрая Анабет. — Хайде, да вървим. Трябва да се измъкнем оттук.

— Полицията ще ме обяви за издирване.

— Това е най-малкият ни проблем — отвърна тя. — Сънувал ли си?

— За Гроувър ли?

Анабет пребледня.

— Гроувър ли? Не. Какво за него?

Разказах ѝ съня си.

— А ти за какво ме питаше? Какво си сънувала?

Очите ѝ бяха забулени от буреносни облаци, мозъкът и препускаше с хиляда мили в час.

— За лагера — рече тя накрая. — Там яко са го загазили.

— И мама спомена нещо подобно! Какво е станало?

— Не знам със сигурност. Нещо не е наред. Трябва веднага да отидем там. През целия път от Вирджиния ме преследваха чудовища и се опитваха да ме спрат. Теб тормозили ли са те много?

Поклатих глава.

— Нито веднъж през цялата година. Само днес.

— Нито веднъж? Но как... — Погледът ѝ се спря на Тайсън. — Аха, ясно.

— Какво?

Тайсън вдигна ръка, все едно се намираше в класната стая.

— Канадците в салона нарекоха Пърси... син на бога на моретата, нали?

С Анабет се спогледахме.

Не знаех как да му го обясня, но все пак Тайсън имаше правото да узнае истината, след като ме беше спасил, рискувайки живота си.

— Чувал ли си легендите за древногръцките богове, здравеняко? Зевс, Посейдон, Атина...

— Да — кимна той.

— Те наистина съществуват. Местят се заедно с центъра на Западната цивилизация и сега са в САЩ. Понякога имат деца от простосмъртни.

— Да — кимна отново Тайсън, все едно му говорех общоизвестни истини.

— Амиии, аз и Анабет сме деца на богове — рекох. — И сега се обучаваме да станем герои. Когато чудовищата ни открият, ни нападат. Великаните в салона бяха чудовища.

— Да.

Взрях се в него. Не изглеждаше нито изненадан, нито объркан, а това изненадваше и объркваше мен.

— Значи ми вярваш?

Тайсън отново кимна.

— И ти си... син на бога на моретата?

— Да — признах. — Баща ми е Посейдон.

Той се намръщи. Сега вече изглеждаше объркан.

— Но в такъв случай...

Чу се сирена. Край нас профуча полицейска кола.

— Нямаме време за обяснения — намеси се Анабет. — Ще говорим в таксито.

— Искаш да вземем такси до лагера? — изненадах се аз. — Знаеш ли колко пари...

— Довери ми се.

Поколебах се.

— А Тайсън?

Представих си какво щеше да стане, ако го вземех с мен в лагера. След като си умираше от страх на обикновено игрище с обикновени побойници, как ли щеше да се чувства в един тренировъчен лагер за деца на боговете? От друга страна, ченгетата сигурно вече го бяха обявили за издирване.

— Не можем да го оставим тук — реших. — Трябва да му помогнем.

— Аха — измърмори мрачно Анабет. — Длъжни сме да го вземем с нас. Хайде, да вървим.

Не ми хареса как прозвучаха думите ѝ — все едно Тайсън беше заразноболен, когото трябва да закараме в болницата, но я последвах. Тримата се запромъквахме по страничните улички в квартала, а зад гърба ни се издигаше огромният димен стълб на горящото училище.

— Спрете — заповяда Анабет, щом стигнахме до ъгъла на „Томас“ и „Тримбъл“. Отвори раницата и зарови в нея, като си мърмореше: — Дано да е останала поне една...

В първия момент не си бях дал сметка колко зле изглеждаше. Имаше рана на брадичката. От косата ѝ стърчаха листа и треви, сякаш беше спала няколко нощи на открито. Джинсите ѝ бяха съдрани все едно от нокти.

— Какво търсиш? — попитах.

Чуваше се вой на сирени. Не след дълго полицаите щяха да тръгнат по петите на малолетните подпалвачи. Мат Слоун сигурно вече беше дал показания. И вероятно беше извъртял цялата история така, че двамата с Тайсън да излезем виновни.

— Ето я! Слава на боговете! — Анабет измъкна златна драхма — една от монетите, които използваша на Олимп. От едната страна имаше изображение на Зевс, а от другата — на „Емпайър Стейт Билдинг“.

— Никой шофьор на такси в Ню Йорк няма да приеме драхма — обадох се аз.

— *Стети!* — извика тя на старогръцки. — *О харма диаболес!*

Както винаги, щом заговореше на езика на Олимп, някак си веднага започвах да разбирам. Думите означаваха: „Спри, колесница на прокълнатите!“.

Каквото и да беше намислила, едва ли щеше да ми хареса.

Анабет хвърли монетата на улицата, но вместо да звънне на асфалта, тя потъна в него и изчезна.

Първоначално не се случи нищо.

В следващия миг обаче асфалтът потъмня. Един правоъгълник с големината на място за паркиране като че ли се разтопи и отвърте забълбука червена като кръв течност. След това от нея изскочи кола.

Наистина беше такси, но не приличаше на обикновените нюйоркски такситата, тъй като не беше жълто, а сиво, сякаш обвито в пушек. Все едно беше направено от дим и човек можеше спокойно да

мине през него. На вратата имаше надпис, който заради дислексията ми изглеждаше като „Стрите Гайри“.

Прозорецът към нас се отвори и се показа лицето на възрастна жена. Посивял бретон падаше върху челото и скриваше очите ѝ и тя изговаряше думите по странен накъсан начин, все едно току-що си беше изпила успокоителните.

— Кой ще пътува? Закъде?

— Трима за лагера — отвърна Анабет. Отвори задната врата и най-спокойно ми даде знак да вляза.

— Ах! — изпищя старицата и насочи костеливия си пръст към Тайсън. — Такива като него не возим!

Какво ѝ ставаше? Да не би днес да беше световният ден за заяждане с едри момчета?

— Ще платим двойно — обеща Анабет. — Още три драхми, след като стигнем.

— Става! — изврещя бабата.

Неохотно се пъхнах отзад. Тайсън се настани в средата, Анабет се качи последна.

Вътре също всичко беше сиво като в облак пушек, но изглеждаше достатъчно здраво. Седалката беше на буци и с изпокъсана тапицерия — като в повечето таксита. Между нас и бабата на волана нямаше преграда. Едва сега забелязах, че всъщност отпред се бяха натъпкали цели три старици с мазни бретони над очите, костеливи ръце и черни безформени рокли.

Бабата на волана изпищя:

— Лонг Айлънд! Никакви бакшиши, ха!

Настъпи педала на газта и от рязкото ускорение главата ми се удари в облегалката. От тонколоните се обади глас на запис: „Здравейте, аз съм Ганимед, виночерпецът на Зевс. Винаги, когато излизам за вино за повелителя ма небесата, си слагам колана!“

Огледах се, но вместо колан, видях голям черен синджир. Реших, че не ме е страх чак толкова... все още.

Таксито профуча през кръстовището с „Бродуей“ и сивокосата баба в средата изпищя:

— Внимавай! Наляво!

— Ако ми дадеш окото, Безумие, можеше да го видя! — оплака се тази, която държеше волана.

Да ѝ даде окото ли?

Не успях да задам въпроса си на глас, тъй като тя завъртя рязко кормилото, за да избегне един камион, качи се на тротоара с двете гуми и зави в пресечката.

— Ужас — обади се третата баба, — дай ми монетата! Искам да я пробвам.

— Миналия път пак ти я пробва, Гняв! — отвърна шофьорката, която явно се казваше Ужас. — Сега е мой ред.

— Не е! — извика Гняв.

— Червено! — извика Безумие, която седеше в средата.

— Натисни спирачките! — заповяда Гняв.

Вместо това Ужас даде газ, качихме се пак на тротоара и помляхме една будка за вестници. Едва не повърнах.

— Извинявайте — обадох се, — но вие виждате ли?

— Не! — извика Ужас, която държеше волана.

— Не! — повтори седналата най-вдясно Гняв.

— Разбира се! — обади се Безумие, която беше в средата.

Обърнах се към Анабет.

— Слепи ли са?

— Не съвсем — отвърна тя. — Имат едно око.

— Едно?

— Да.

— Всяка?

— Не, едно общо.

Тайсън изстена и се хвана здраво за седалката.

— Лошо ми е.

— О, богове! — Бях виждал как повръща Тайсън на училищните екскурзии и много добре знаех, че не бива да съм близо до него в такива моменти. — Дръж се, здравеняко! Някой да има найлонова торбичка?

Трите сивокоси баби отпред продължаваха разгорещено да се карат и не ми обърнаха внимание. Обърнах се към Анабет, която също беше пребледняла и безмълвно ѝ хвърлих оня поглед „защо го направи?“.

— Таксито на сестрите Грайи е най-бързият начин да стигнем до лагера — отвърна тя.

— В такъв случай защо не го взе направо от Вирджиния?

— Те не стигат дотам — отвърна тя, сякаш ми обясняваше общоизвестни истини. — Обслужват само Ню Йорк и околностите.

— Возили сме известни личности — обади се Гняв. — Язон! Помните ли го?

— Не ми напомняй! — изръмжа Ужас. — А и тогава не бяхме с таксито, дъртофелнице! Това беше преди три хиляди години!

— Дай ми зъба! — Гняв се опита да бръкне в устата ѝ, но Ужас я отблъсна:

— Само ако Безумие ми даде окото!

— Няма! — извика Безумие. — То беше в теб вчера!

— Но нали аз карам, изкуфяла дъртофелнице!

— Не ми говори така! И завий! Тук трябваше да завиеш!

Ужас рязко завъртя волана, Тайсън падна върху мен и ме притисна към вратата. След това Ужас натисна педала на газта и полетяхме към моста Уилямсбърг със седемдесет мили в час.

Трите сестри се впуснаха в истинска схватка, Гняв се опитваше да бръкне в устата на Ужас, а Ужас се мъчеше да докопа лицето на Безумие. Разхвърчаха се изтръгнати коси, разнесоха се писъци и аз успях да зърна, че като изключим един пожълтял преден зъб в устата на Ужас, трите сестри бяха абсолютно беззъби. Освен това нямаха и очи, а само затворени клепачи, единствено Безумие имаше едно зелено око, което ненаситно се взираше във всичко.

Накрая Безумие, която имаше преимущество на зрението, успя да измъкне зъба от устата на Ужас. Ужас направо полудя и рязко зави към перилата на моста, фъфлейки:

— Фърни ми го! Фърни ми го!

Тайсън изпъшка и се хвана за корема.

— Хей — извиках, — за ваше сведение, ще катастрофираме!

— Не се тревожи — отвърна Анабет, която всъщност изглеждаше доста разтревожена. — Сестрите Грайи си разбират от работата. Те са много мъдри.

Макар че уверението идваше от устата на дъщеря на Атина, хич не ме успокои. Носехме се досами перилата на моста на четирийсет метра над реката.

— Да, мъдри сме! — ухили се в огледалото Безумие, показвайки гордо зъба си. — Знаем много неща!

— Всяка улица в Манхатън! — обади се гордо Ужас, без да спира да налага сестра си. — Знаем дори коя е столицата на Непал!

— Както и къде се намира това, което търсите! — добави Безумие.

Сестрите й веднага я сръгаха от двете страни.

— Мълчи! Мълчи! Той още не е попитал!

— Какво? — премигах аз. — Аз не търся нищо...

— Нищо, точно така! — закима Безумие. — Нищо не търсиш, момчето ми.

— Кажете ми!

— Няма! — отвърнаха те в хор.

— Последния път, когато ни накараха да кажем, беше ужасно — добави Безумие.

— Онзи хвърли окото в езерото! — извика Гняв.

— Трябваха ни години, за да го намерим отново — изстена Ужас. — И като стана дума за него, дай ми го!

— Няма! — изкрещя Безумие.

— Дай ми окото! — заповяда Ужас. — Веднага!

Тя халоса Безумие по гърба. Чу се едно отвратително „плюк“ и окото излетя от мястото си. Безумие заразмахва ръце, за да го хване, но без да иска го перна леко с дланта си. Лигавото зелено топче прелетя над рамото ѝ и падна право в скута ми.

Така подскочих, че си ударих главата в тавана и окото се изтърколи на пода.

— Нищо не виждам! — изреваха в един глас трите сестри.

— Дайте ми окото! — занарежда Ужас.

— Дайте ѝ окото! — заприглася Гняв.

— Къде е? — извиках.

— Ей го там, до крака ти — обади се Анабет. — Внимавай да не го настъпиш! Вземи го!

— За нищо на света няма да го пипна!

Разнесе се ужасяващо стържене, таксито задра по мантинелата. Колата потрепери, отнякъде се появи сив пушек, все едно всеки миг щяхме да се разпаднем.

— Ще повърна! — предупреди Тайсън.

— Анабет, дай му раницата си! — извиках аз.

— Луд ли си? Върни им окото!

Ужас завъртя волана и таксито зави наляво. Носехме се по моста към Бруклин с нечовешка скорост. Сестрите Грайи крещяха, размахваха ръце и нареждаха за окото си.

Най-накрая събрах смелост. Откъснах едно парче от разпадащата се от изгарянията тениска и хванах окото с парцала.

— Браво! — извика Гняв, сякаш по нещо беше разбрала, че окото е в мен. — Дай си ми го!

— Първо ми кажете за какво споменахте преди малко — настоях аз. — За мястото, което търся.

— Нямаме време! — извика Безумие. — Ускоряваме!

Погледнах навън. Дърветата, колите и сградите бяха потънали в сивкава мъгла. Вече бяхме подминали Бруклин.

— Пърси — обади се Анабет, — няма как да ни закарат без окото. Ще продължим да ускоряваме, докато не се разпаднем на частици.

— Първо да ми кажат за какво говореха — упорствах аз. — Иначе ще отворя прозореца и ще хвърля окото под гумите на някоя кола.

— Недей! — извикаха сестрите. — Опасно е!

— Ето, отварям...

— Почакай! — спряха ме сестрите. — 30,31; 75,12.

Изреваха числата така, както спортен коментатор отбелязва резултат от мач.

— Какво? — премигах. — Нищо не разбрах.

— 30,31; 75,12! — повтори Гняв. — Нищо повече не можем да ти кажем. Дай ни окото, вече сме почти до лагера.

Бяхме слезли от магистралата и се движехме по един тесен път. Пред нас се издигаше хълмът с огромната ела — дървото на Талия, в която се криеше жизнената сила на загиналата дъщеря на Зевс.

— Пърси! — извика изплашено Анабет. — Върни им окото веднага!

Реших да се подчиня. Хвърлих окото в скута на Ужас.

Бабата веднага го сграбчи, пхна го в дупката на челото си, все едно си слагаше леща, и премига.

— Аaaa!

Скочи с двата крака на спирачката. Таксито се завъртя няколко пъти, вдигна облак прахоляк и се спря в подножието на хълма.

Тайсън се оригна.

— Така е по-добре.

— Добре, кажете ми сега какво означават тези числа — подканих сестрите.

— Нямаме време! — Анабет отвори вратата. — Трябва да излезем.

Понечих да попитам защо, но в този миг погледнах навън и замълчах.

На билото имаше група лагерници. Които се отбраняваха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТАЙСЪН СИ ИГРАЕ С ОГЪНЯ

Когато стане дума за митология, ако има нещо, което да мразя повече от три баби накуп, това са бикове. Миналото лято точно на този хълм над лагера се бих с Минотавъра, но това, което видях сега, беше още по-лошо: два бика. И то не обикновени бикове, а бронзови и с размерите на слонове. И на всичкото отгоре бълваха огън през устите си!

Веднага щом се измъкнахме от таксито, сестрите Грайи отпрашиха обратно към града, където животът беше много по-мирен и спокоен. Дори не си поискаха обещаните три драхми. Оставиха ни на пътя — Анабет с раницата и ножа, а аз и Тайсън по пообгорените ни екипи за физическо.

— О, богове! — възкликна Анабет, оглеждайки разгарялата се на хълма битка.

Мен лично най-силно ме изплашиха не самите бикове. Нито пък десетимата герои в пълно бойно снаряжение и дрънчащи бронзови нагръдници. Това, което ми изкара акъла беше, че бикове обикаляха по целия хълм, минаваха дори и от другата страна на елата! А това би трябвало да е невъзможно. Вълшебната граница около лагера не допускаше чудовища да преминават отвъд дървото на Талия. А металните бикове най-спокойно си препускаха навсякъде.

— Граничен патрул, при мен! — разнесе се познат дрезгав момичешки глас.

Граничен патрул ли? Откога в лагера имаше гранични патрули?

— Това е Клариса! — извика Анабет. — Хайде, трябва да й помогнем!

По принцип за нищо на света не бих се втурнал на помощ на Клариса. Тя беше една от най-големите грубиянки в лагера. При първата ни среща се беше опитала да напъха главата ми в тоалетната чиния. Освен това беше дъщеря на Арес, а миналото лято се бях

изпокарал доста сериозно с бога на войната и затова сега децата му ме мразеха и в червата.

И въпреки това тя беше в опасност. Приятелите ѝ се бяха разпръснали и се щураха насам-натам, преследвани от бикове. Тревата около елата гореше. Един от лагерниците обикаляше в кръг, размахваше ръце и пицете, тъй като гребенът на шлема му пламтеше. Бронята на Клариса беше почерняла. Тя се отбраняваше с пречупено копие, чийто връх стърчеше от металната става на рамото на единия бик.

Свалих капачката от химикала си. Той затрептя, натежа и в ръката ми се появи бронзовият меч Анаклусмос.

— Тайсън, ги стой тук. Достатъчно рискува за днес.

— Не — възрази Анабет. — Ще ни трябва.

Обърнах се изненадано към нея.

— Но той е простосмъртен! Извади късмет с огнените полета, но...

— Пърси, знаеш ли какво представляват онези там? Колхидски бикове, създадени от Хефест. Никой не би рискувал да се изправи срещу тях без защитния крем на Медея. Ще изгорим като факли.

— Какъв крем на Медея?

Анабет отвори раницата си и изруга.

— На нощното шкафче у дома имаше цяло бурканче с кокосово масло! Защо не го взех?

Отдавна се бях научил, че нямаше смисъл да задавам въпроси на Анабет. Отговорите ѝ само ме объркваха повече.

— Виж, нямам представа за какво говориш, но няма да позволя да изпекат Тайсън като пиле на грил.

— Пърси...

— Тайсън, не мърдай от тук. — Вдигнах меча си. — Аз отивам.

Той понечи да възрази, но аз хукнах нагоре към Клариса, която крещеше на приятелите си да се подредят един до друг. Идеята ѝ не беше лоша. Няколко от лагерниците я чуха и застанаха рамо до рамо, допирайки щитовете си, така че се образува истинска стена от бронз и биволска кожа, от която копията им стърчаха като бодли на таралеж.

За нещастие Клариса успя да привлече само шестима. Другите четирима продължаваха да тичат насам-натам с горящи шлемове. Анабет се втурна към тях да им помогне. Примами единия бик към

себе си, след което си нахлупи шапката-невидимка и изчезна за огромна изненада на смаяния звяр. Другият бик се насочи срещу хората на Клариса.

Все още бях далеч от тях и нямаше как да им помогна. Клариса дори не ме беше видяла.

Бикът се движеше с изненадваща за размерите си скорост. Металният му гръб искреше на слънцето. Очите му бяха от скъпоценни рубини, а рогата от лъскаво сребро. От устата му струеше нажежен до бяло пламък.

— Не мърдайте! — заповяда на бойците си Клариса.

Каквито и други недостатъци да имаше, не можеше да се отрече, че поне беше смела. Тялото ѝ беше едро и набито, а очите ѝ бяха жестоки като на баща ѝ. Изглеждаше родена да се бие, но не можех да си представя как щеше да удържи атаката на бика.

За съжаление в този момент на другия бик му писна да търси изчезналата Анабет и се обърна да нападне Клариса в гръб.

— Пази се! — извиках. — Отзад!

Май не биваше да се обаждам, защото викът ми само я сепна. Първият бик врхлетя защитниците и разкъса редицата им. Клариса политна и падна сред овъглената трева. Бикът я подмина, като извърна глава и обля с огнена струя лагерниците. Щитовете в ръцете им започнаха да се топят. Те хвърлиха оръжията и хукнаха, а вторият бик се насочи към Клариса, за да я довърши.

Метнах се към нея, сграбчих ремъците на бронята ѝ и я издърпах изпод копитата на бика. Замахнах силно с Въртоп и направих дълбок прорез в задницата му, но чудовището само изскърца, изръмжа и продължи напред.

Мина покрай мен, без да ме засегне, но усетих топлината, която лъхаше от металната му обвивка. Върху нея човек спокойно можеше да си изпече филийка.

— Пусни ме! — дръпна ме Клариса. — Проклет да си, Пърси!

Хвърлих я до елата и се обърнах към бикове. Вече бяхме от другата страна на билото, под нас беше долината на лагера. Хижите, местата за тренировки, голямата къща — всичко беше поставено на карта, ако чудовищата минеха оттук.

Анабет крещеше на останалите да се разпръснат и да привлекат вниманието на бикове.

Първият зави в дъга и се устреми срещу мен. Когато премина през невидимата граница, която би трябвало да го спре, леко забави ход, все едно се бореше със силен насрещен вятър, но след това отново ускори. Вторият бик се обърна към мен, от прореза в задницата му излизаха пламъци. Не знам дали усещаше някаква болка, но рубинените му очи искряха, все едно беше твърдо решен да ми отмъсти.

Нямаше да успея да се справя с двата звяра едновременно. Трябваше да отсека главата на единия, преди другият да стигне до мен. Ръцете ми вече бяха изтръпнали и едва сега си дадох сметка откога не бях тренирал с Въртоп. Съвсем бях загубил форма.

Замахнах и в същия миг бикът изригна огън към мен. Сякаш въздухът пред лицето ми се възпламени, но за щастие навреме се изтърколих настрана. В дробовете ми не беше останала капчица кислород. Кракът ми се закачи в нещо — най-вероятно корен — и остра болка проряза глезена ми. Въпреки това успях да вдигна меча и посякох муцуната на чудовището. То отмина нататък обезумяло и дезориентирано. Преди обаче да се поздравя за победата, левият ми крак се преви. Глезенът ми беше изкълчен или може би дори счупен.

Другият бик се носеше устремено към мен. Нямаше как да се отдръпна от пътя му.

— Тайсън, помогни му! — заповяда Анабет.

— Не мога да мина! — жално изпищя Тайсън.

— Аз, Анабет Чейс, ти разрешавам да влезеш в лагера!

От небето отекна гръм. Изведнъж видях как Тайсън тича към мен и крещи:

— Пърси има нужда от помощ!

И преди да успея да реагирам и да го спра, той застана пред мен и посрещна бика в мига, в който от устата му изригваше ядрена експлозия.

— Тайсън!

Огънят се завъртя около него като торнадо. Виждах единствено тъмния силует на тялото му. Бях абсолютно сигурен, че от него ще остане само пепел.

Но когато пламъците утихнаха, Тайсън отново се появи. Нямаше му абсолютно нищо. Дори и дрехите му не бяха почернели. Вероятно

бикът беше не по-малко изненадан от мен, защото се спря и го загледа глупаво, а приятелят ми сви юмруци и ги стовари в муцуната му.

— Лоша крава!

Юмруците му пробиха дупка в муцуната. От ушите на чудовището изригнаха пламъци. Тайсън го удари отново и бронзът се сви, все едно беше станиол. Главата на бика приличаше на обърната наопаки парцалена кукла.

— Падни! — извика Тайсън.

Бикът политна и се стовари на земята. Краката му потрепваха немошно във въздуха, от обезобразената му глава се дигаше пара.

Анабет изтича до мен.

Глезенът ме болеше ужасно, имах чувството, че все едно съм го полял с киселина, но тя ми даде да си пийна малко нектар от термоса и веднага се посъвзех. Усетих мирис на пърлено и изведнъж си дадох сметка, че идваше от мен. Косъмчетата на ръцете ми бяха напълно изгорели.

— Къде е другият? — попитах.

Анабет посочи надолу по склона. Клариса се беше погрижила за втората „лоша крава“. От задницата на второто чудовище стърчеше копие от божествен бронз. Останал без муцуна и с огромна рана, бикът бавно се въртеше в кръг като животно от въртележка в лунапарк.

Клариса свали шлема си и се насочи към нас. Един кичур от кафявата ѝ коса пушеше, но тя не му обръщаше внимание.

— Ти провали всичко! — закрещя тя към мен. — Спокойно щях да се оправя без теб!

Онемях от смайване.

— Радвам се да те видя отново, Клариса — обади се Анабет.

— Гррр! — изръмжа дъщерята на Арес. — Никога, ама никога повече не се опитвай да ми помагаш! Разбра ли?

— Клариса — намеси се Анабет, — има ранени.

Това я накара да се осъзнае. Каквато и да беше, Клариса поне се грижеше за приятелите си.

— Ще се върна! — извика заплашително тя и отиде да види какви са пораженията.

Обърнах се и премигах срещу Тайсън.

— Ти си жив!

Тайсън засрамено сведе поглед, все едно беше направил нещо нередно.

— Съжалявам. Дойдох да помогна. Не ти се подчиних.

— Вината е моя — рече Анабет. — Нямах друг избор. Трябваше да му позволя да пресече границата, за да те спаси.

— Да му позволиш да пресече границата ли? — премигах объркано. — Но...

— Пърси — прекъсна ме тя. — Вглеждал ли си се внимателно в Тайсън? В лицето? Прогони мъглата и го огледай хубаво.

Заради мъглата хората виждаха само това, което можеха да разберат... Знаех, че тя е в състояние да заблуди и полубоговете, но...

Погледнах Тайсън в лицето. Не беше лесно. Нямах обяснение защо винаги ми е било трудно да го правя. Подозирах, че е заради полепналото по кривите му зъби фъстъчено масло. Насилих се да се взра в големия му нос и след това плъзнах поглед нагоре към очите му.

Само че там нямаше очи, а само едно око! Голямо, кафяво и спокойно като на крава, разположено по средата на челото и с гъсти мигли, от което се търкаляха големи сълзи.

— Тайсън... — заекнах аз. — Ти си...

— Циклоп — обади се Анабет. — Още е съвсем малък, като го гледам. Сигурно затова не можеше да премине през границата като бикове. Вероятно е от многото бездомни сираци.

— Какво?

— Има ги във всички големи градове — продължи презрително Анабет. — Те са... просто грешки. Деца на природните сили и богове. Е, в повечето случаи на един бог... Мнозинството от тях не са съвсем наред. Никой не ги иска. Затова ги захвърлят на улицата. Израстват сами. Не знам как те е намерил, но явно те харесва. Най-добре да го заведем при Хирон, той ще реши какво да го правим.

— Но огънят... Как...

— Той е циклоп. — Анабет замълча, сякаш си беше припомнила нещо неприятно. — Те обслужват пещите на боговете. И затова огънят не може да им навреди. Това се опитвах да ти кажа оде.

Още не можех да се съвзема от шока. Как така не бях разбрал какво представляваше Тайсън?

Но нямах време да мисля за това. Целият склон гореше. Ранените се нуждаеха от помощ. Освен това трябваше да се отървем от двата

бронзови бика, които определено нямаше да се поберат в контейнерите за боклук.

Клариса се приближи и избърса саждите от челото си.

— Ставай, Джаксън. Трябва да занесем ранените в къщата и да разкажем на Тантал за случилото се.

— Кой е Тантал? — попитах.

— Директорът — сопна се Клариса.

— Нали директор е Хирон? И къде е Аргус? Нали той отговаряше за охраната на лагера? Защо го няма?

Клариса се намръщи.

— Аргус е уволнен. Има доста промени от последното ви идване тук.

— Ами Хирон? Той е учил героите как да се сражават срещу чудовищата три хиляди години! Не може просто ей така да изчезне. Какво е станало тук?

— Ето това! — посочи дървото на Талия тя.

Всички в лагера знаеха неговата история. Преди шест години Гроувър, Анабет и още две деца на богове — Талия и Люк, се опитвали да стигнат до тук. Чудовищата обаче ги настигнали на билото и дъщерята на Зевс — Талия, останала да се изправи срещу тях, за да спечели време приятелите ѝ да се доберат до лагера. Била ранена смъртоносно и баща ѝ Зевс се съжалил над нея и я превърнал в ела. Духът ѝ подсилил вълшебната граница на лагера, която го защитава от чудовища. И оттогава на върха се издигаше величава могъща ела.

Но сега тя беше пожълтяла. На земята се беше натрупал дебел килим от опадали иглички. В средата на ствола, на около метър височина, зееше дупка като от куршум, от която сълзеше зелена смола.

Изведнъж кръвта ми се смрази. Сега вече разбих каква опасност грозеше лагера. Вълшебната граница чезнеше, защото дървото на Талия умираше.

Някой го беше отровил.

ПЕТА ГЛАВА

ПОЛУЧАВАМ НОВ СЪКВАРТИРАНТ

Случвало ли ви се е някога да се приберете у дома и да откриете стаята си обърната с главата надолу? Все едно някой е решил да ви помогне и да я „подреди“ (например мама), след което нищо не си е на мястото? И дори и нищо да не липсва, остава неприятното усещане, че някой е ровичкал из вещите ви и навсякъде има следи от препарат за почистване на мебели.

Точно така се почувствах, когато видях отново лагера.

На пръв поглед всичко си беше както го помнех. Голямата къща със синия островрърх покрив и верандата си беше на мястото. Слънцето огряваше яговите поля. В долината се белееха античните сгради с мраморни колони — амфитеатърът, хиподрумът, столовата с изглед към Лонг Айленд. Между гората и потокът се гушеха хижите — странна сбирщина от дванайсет постройките, посветени на различни олимпийски богове.

Но сега във въздуха се усещаше заплахата. Личеше си, че нещо не е наред. Вместо да играят волейбол на игрището, сатирите и лагерниците приготвяха мечове и копия в оръжейната. Дриади с лъкове и стрели изплашено разговаряха в края на гората. Дърветата изглеждаха повехнали, тревата на моравата беше пожълтяла, а петната от изгарянията по хълма се набиваха на очи като грозни белези.

Някой беше посегнал на най-любимото ми място в света и това определено ме караше да кипя от гняв.

По пътя към голямата къща срещнахме доста познати от предишното лято. Те обаче не се спряха да поговорим. Не ни поздравиха с добре дошли. Някои се взираха напрегнато в Тайсън, но повечето просто ни подминаваха мрачно, вгълбени в задачите си — да разнасят съобщения, да наточат мечовете на точиларското колело. Лагерът приличаше на военно училище. Не се шегувам, честна дума. Много добре знаех как изглежда едно военно училище — бяха ме изключвали от две.

Но това не правеше никакво впечатление на Тайсън. Той беше като зашеметен от гледката, разкрила се пред очите му.

— Какво е това? — попита със затаен дъх.

— Конюшните на пегасите — отвърнах. — Крилатите коне.

— А онова там?

— Ааа... тоалетните.

— А това?

— Тук спим. Ако не се знае кой от боговете ти е родител, те слагат в хижата на Хермес, ей онази кафявата. Когато стане ясно, те преместват при останалите деца на майка ти или баща ти.

Той ме погледна с възхищение.

— Ти знаеш къде си, нали?

— В Номер 3. — Посочих ниската сива постройка от морски камък.

— И живееш там с приятели?

— Не, сам съм. — Не ми се обясняваше. Истината беше, че освен мен в хижата нямаше никой друг, тъй като изобщо не е трябвало да се появявам на този свят. След Втората световна война, Тримата големи — Зевс, Посейдон и Хадес — бяха сключили споразумение да нямат повече деца от простосмъртни жени. Ние бяхме твърде силни и непредсказуеми. Ядосахме ли се, причинявахме проблеми. Като Втората световна война, например. Договорът между Тримата големи беше нарушаван само два пъти — веднъж, когато на Зевс му се родила дъщеря, Талия, и втори път, когато съм се появил аз. Нито тя, нито аз е трябвало да се раждаме.

Талия беше превърната в ела на дванайсетгодишна възраст. А аз... е, аз правех всичко по силите си, за да избегна участието й. Често сънувах кошмари в какво би ме превърнал Посейдон, ако бях на прага на смъртта — в планктон, сигурно. Или пък в обикновени водорасли.

Намерихме Хирон в стаята му в голямата къща, събираше си багажа в дисаги под звуците на любимата си музика от шейсетте. Може би трябва да поясня, че Хирон беше кентавър. От кръста нагоре приличаше на обикновен мъж на средна възраст с къдрава кафява коса и рехава брада. От кръста надолу обаче беше бял жребец. Когато скриеше долната си част във вълшебната инвалидна количка, спокойно можеше да мине за човек — в този си вид той ми беше преподавал антична история в шести клас. Но през повечето време, стига таваните

да бяха достатъчно високи, Хирон предпочиташе да е в истинския си облик.

Щом пристъпихме прага, Тайсън застина и радостно извика:

— Пони!

Хирон се обърна рязко, изглеждаше обиден.

— Моля?

Анабет изтича и го прегърна.

— Хирон, какво става? Нали не си... тръгваш? — попита тя с треперещ глас. Хирон й беше като втори баща.

Кентавърът я погали по главата и се усмихна.

— Здравей, дете. О, Пърси! Колко си пораснал!

Трудно ми беше да намеря думи.

— Клариса каза... Тя каза, че...

— Да, уволниха ме. — В очите му искряха весели искрици. — Някой трябваше да опере пешкира. Господарят Зевс беше страшно разгневен. Представете си само — дървото, в което е вселил духа на дъщеря си, е отровено! Дионис нямаше как да не накаже някого.

— Но не и себе си — изръмжах аз. Мисълта за директора на лагера, господин Д., беше достатъчна, за да се ядосам.

— Но това е лудост! — извика Анабет. — Хирон, пълен абсурд е точно ти да имаш нещо общо с отравянето на елата!

— И въпреки това — въздъхна той, — на Олимп вече не ми вярват. А като имаме предвид обстоятелствата...

— Кои обстоятелства? — прекъснах го.

Лицето му помръкна. Хирон пхна латинско-английски речник в дисагите, от колоните се разнасяше гласът на Франк Синатра.

Тайсън продължаваше да го гледа смаяно. Личеше си, че искаше да го погали по гърба, но го беше страх да се приближи.

— Пони?

Хирон изсумтя.

— Мило ми циклопче, аз съм кентавър!

— Хирон, ами дървото? Какво е станало?

Той поклати тъжно глава.

— Елата на Талия е била отровена, Пърси. Някаква отрова от Подземния свят, която дори и на мен ми е непозната. Вероятно идва от чудовищата в ямите на Тартар.

— Значи знаем кой е виновникът! Кро...

— Не изричай името на господаря на титаните, Пърси! Особено тук, в този момент.

— Миналото лято той се опита да предизвика война на Олимп! Това със сигурност е негово дело. Накарал е Люк, предателя, да го направи.

— Вероятно — кимна Хирон. — Предполагам, че ме държат отговорен, задето не съм го предотвратил и задето не мога да излекувам елата. Остават й само още няколко седмици, освен ако...

— Какво? — подкани го да довърши изречението си Анабет.

— Няма значение. Просто ми хрумна една глупава идея — отвърна Хирон. — Цялата долина усеща въздействието на отровата. Вълшебните граници отслабват. Самият лагер умира. Има само едно нещо, което е достатъчно мощно, за да спре отровата, но то е изчезнало преди векове.

— Какво е то? — извиках. — Ние ще го намерим!

Кентавърът затвори дисагите. Спря музиката. После се обърна, сложи ръка на рамото ми и ме погледна в очите.

— Пърси, искам да ми обещаеш, че няма да действаш прибързано. Предупредих майка ти, че не е разумно да идваш тук това лято. Твърде опасно е. Но след като вече си тук, не мърдай от лагера. Тренирай. Учи се. Но не ходи никъде.

— Защо? — попитах. — Искам да направя нещо! Не мога просто ей така да оставя границата да изчезне. Целият лагер ще...

— Бъде нападнат от чудовища — прекъсна ме Хирон. — Страхувам се, че е точно така. Но не бива да се оставиш да те примамят да действаш необмислено! Това може да е капан, заложен от господаря на титаните. Спомни си какво се случи миналото лято. За малко да загинеш!

Беше прав, но въпреки това копнеех да помогна. Освен това исках да си отмъстя на Кронос. Господарят на титаните следваше да си е научил урока, когато преди хилядолетия е бил победен от боговете. Ако те накълцат на милиони парчета и ги разпръснат в най-мрачните дълбини на Подземния свят, би трябвало да разбереш, че не си желан, нали? Нищо подобно. Тъй като беше безсмъртен, той все още живееше някъде в Тартар, страдаше жестоко и жадуваше да се върне и да си отмъсти на Олимп. Сам не можеше да направи нищо, но едва ли имаше

друг, който така да умее да трови съзнанието на простосмъртните и дори на боговете, за да вършат мръсните му дела.

Кронос беше виновен за всичко. Кой друг би извършил такава подлост, да посегне на елата на Талия — единственото, останало от дъщерята на Зевс, жертвала живота си, за да спаси приятелите си?

Анабет едва се сдържаше да не се разплаче. Хирон избърса една сълза от бузата ѝ.

— Остани с Пърси, дете — рече той. — Пази го. Нали не си забравила пророчеството?

— Да. Ще бъда до него, обещавам.

— Хей? — обадох се аз. — Да не би да става дума за онова страшно пророчество, в което се говори за мен, но боговете са забранили да ми го кажете?

Не получих отговор.

— Ясно — измърморих. — Просто се пробвах.

— Хирон — поде Анабет, — ти си ни казвал, че боговете са те дарили с безсмъртие, което ще продължи докато от теб има нужда, докато обучавааш нови герои. Ако те уволнят от лагера...

— Закълни се, че ще направиш всичко по силите си, за да опазиш Пърси — настоя той. — Закълни се в реката Стикс!

— Заклевам се — рече Анабет.

Навън удари гръм.

— Добре тогава. — Хирон като че ли се поуспокои. — Предполагам, че името ми ще бъде изчистено и ще се върна. Дотогава ще погостувам на дивите ми роднини в парка Евърглейдс. Възможно е те да пазят знание за някакъв лек за елата, някаква противоотрова, която аз съм забравил. Така или иначе, ще бъда в изгнание, докато въпросът не се реши... по един или друг начин.

Анабет се разхълца. Кентавърът смутено я потупа по рамото.

— Недей, стига, дете. Поверявам сигурността ви в ръцете на господин Д. и на новия директор. Не бива да губим надежда. Може и да не успеят да разрушат лагера толкова бързо, колкото се опасявам.

— А кой е този Тантал? — попитах аз. — Откъде се появи?

Разнесе се сигнал с рог. Едва сега си дадох сметка колко късно беше станало. Време беше за вечеря.

— Вървете — рече Хирон. — Ще го видите в столовата. Ще се обадя на майка ти, Пърси, за да ѝ кажа, че си в безопасност. Тя със

сигурност се тревожи. И не забравяй предупреждението ми! Грози те голяма опасност. Дори за миг не си помисляй, че господарят на титаните те е забравил.

Той се обърна и затропа с копита по коридора.

— Не си отивай, пони! — жално извика след него Тайсън.

Сетих се, че бях забравил да му разкажа за съня си с Гроувър. Но вече беше късно. Най-добрият учител, когото познавах, си отиваше. Може би завинаги.

И Тайсън заподсмърча като Анабет.

Искаше ми се да им кажа, че всичко ще бъде наред, само че не го вярвах.

Лагерниците заприиждаха към огряната от последните лъчи на слънцето столова. Ние стояхме до една мраморна колона и ги гледахме как приближават. Анабет все още беше доста разстроена, но обеща после да поговорим и отиде при братята и сестрите си от хижата на Атина — десетина момчета и момичета със сиви очи и руси коси. Анабет не беше най-голямата, но беше прекарала най-много лета в лагера. Това си личеше по наниза около врата ѝ, на който имаше шест мъниста — по едно за всяко лято. Останалите единодушно я приемаха за свой водач.

След нея се появи Клариса начело на децата на Арес. Едната ѝ ръка беше превързана, на бузата ѝ имаше голяма рана, но като цяло се беше отървала с малко. Някой беше лепнал на гърба ѝ листче, на което с големи букви пишеше „Мууу“, но явно приятелите ѝ не смееха да ѝ кажат.

След децата на Арес влязоха шестимата сина на Хефест, предвождани от Чарлс Бекендорф, едър петнайсетгодишен чернокож. Ръцете му бяха с големината на боксьорски ръкавици, лицето му беше зачервено и очите му винаги бяха присвити зарадиизирането по цял ден в пещта на ковачницата. Той беше свестен тип, но никой не се обръщаше към него на малко име или с прякор. Всички го наричаха Бекендорф. Носеше му се славата на изкусен ковач. Дай му парче желязо и за нула време ще ти измайстори остър като бръснач меч, механичен воин или пеещо фонтанче за градината на баба ти. Каквото си поискаш.

Следваха децата от останалите хижи — на Деметра, Аполон, Афродита, Дионис. От езерото дойдоха наядите. От дърветата се появиха дриадите. От полята дотичаха няколко сатири, които ми напомниха за Гроувър и сърцето ми отново се сви.

Харесвах сатирите. В лагера те трябваше да изпълняват най-различни задачи, възложени им от господин Д., но първостепенната им работа беше навън, в истинския свят. Те бяха нашите разузнавачи — проникваха под прикритие в училища по целия свят, за да търсят деца на богове и да ги водят тук. Така се бях запознал с Гроувър. Той първи беше разбрал, че съм син на бог.

Последни влязоха децата на Хермес. Те винаги бяха най-многобройни. Миналото лято техен водач беше Люк, който се беше сражавал заедно с Талия и Анабет на билото на хълма. Преди Посейдон да ме признае за свой син и аз живях известно време в хижата на Хермес. С Люк се сприятелихме... а след това той се опита да ме убие.

Сега хижата на Хермес се предвождаше от Травис и Конър Стол. Не бяха близнаци, но толкова си приличаха, че всички ги бъркаха. И двамата бяха високи и слаби, с гъста кестенява коса, която падаше над челата им. Бяха облечени в оранжеви тениски с логото на лагера и широки къси панталони. Децата на Хермес приличаха малко на елфи — с изписани вежди, подигравателни усмивки и палави искрици в очите, все едно се канят да ти хвърлят пиратка в скута. Струваше ми се смешно, че синове на бога на крадците може да носят фамилията Стол^[1] и дори веднъж го споменах на Травис и Конър, но те ме изгледаха ледено, все едно изобщо не схващаха шегата.

След като и последният лагерник влезе в столовата, аз издърпах Тайсън да пристъпи в средата. Разговорите секнаха. Всички погледи се обърнаха към нас.

— Този пък кой го е поканил? — измърмори някой от хижата на Аполон.

Обърнах се ядосано към тяхната маса, но не успях да видя кой се беше обадил.

От масата на подиума се разнесе познат глас:

— Виж ти, виж ти! И това ако не е Питър Джонсън! Сега вече съм на върха на щастието!

Стиснах зъби.

— Пърси Джаксън, господине.

Господин Д. отпи от диетичната си кола.

— Аха. Както казвате вие, младите: „както и да е“.

Беше облечен в любимата си риза на леопардови шарки, къси панталони и бели маратонки с черни чорапи. Заради биреното коремче и подпухналото зачервено лице приличаше на турист в Лас Вегас, осъмвал цяла седмица в казината. Зад него един изплашен на вид сатир белеше грозде и му го подаваше зърно по зърно.

Истинското име на господин Д. беше Дионис. Богът на виното. Зевс го беше назначил за директор на лагера и му беше забранил да пие като наказание, задето беше преследвал някакви нимфи.

До него, на мястото, където обикновено седеше Хирон (или поточно стоеше, когато беше в облика си на кентавър), се свиваше мъж, когото виждах за първи път — блед, невероятно слаб, в износена оранжева затворническа униформа. На джоба му имаше номер — 0001. Под очите му имаше тъмни кръгове, под ноктите — кал, а сивата му коса беше толкова странно накълцана, все едно се беше подстригвал сам с ножици за градински плет. Той се взря в мен. Погледът му не ми хареса. Все едно не беше съвсем наред. Изглеждаше едновременно гневен, недоволен и гладен.

— Това момче — рече му Дионис — е син на Посейдон. Не бива да го изпускаш от очи!

— Аха — кимна затворникът, — значи този е непрокопсаникът.

Тонът му подсказваше, че двамата с Дионис вече са си говорили за мен.

— Аз съм Тантал — представи се той и се усмихна студено. — Изпратен съм тук на специална мисия, докато... докато господарят Дионис не реши друго. А що се отнася до теб, Персей Джаксън, надявам се, че няма да ни причиняваш повече главоболия.

— Главоболия ли? — извиках възмутено.

Дионис щракна с пръсти. На масата се появи вестник — днешният брой на „Ню Йорк Поуст“. На първа страница ме гледаше снимката ми от „Мериудър“. Заради дислексията ми беше трудно да разчета заглавието, по не беше трудно да се досетя какво пишеше. Нещо от типа на: „Училище, подпалено от тринайсетгодишен маниак“.

— Да, главоболия — повтори доволно Тантал. — Доколкото чух, само с това си се занимавал миналото лято.

От гняв онемях. Аз ли бях виновен, че боговете едва не се бяха вкопчили в братоубийствена война?

Един сатир смутено пристъпи напред и поднесе на Тантал чиния с печено на скара месо. Новият директор се облиза. Погледна празната си чаша и заповяда:

— Бира. Специалната селекция на „Барк“ от 1967 година.

Чашата се напълни с пенлива течност. Тантал нерешително протегна ръка, сякаш се страхуваше да не се изгори.

— Хайде, пробвай, стари приятелю — подкани го Дионис с блещукащи палави искрици в очите. — Този път може и да стане.

Тантал посегна към чашата, но тя отскочи. Той веднага се опита да забърше с показалец няколкото паднали на масата капчици и те се изтърколиха настрани като живак. Новият директор изръмжа и се обърна към чинията. Сграбчи вилица и посегна към едно ребърце, но чинията хвъркна към мангала в другия край на масата.

— Гръм да ги удари! — изрева Тантал.

— Е, да — обади се Дионис с престорено съчувствие. — Явно ти трябва още малко време. Повярвай ми, стари приятелю, престоят в този лагер е достатъчно голямо мъчение. Сигурен съм, че накрая старото проклетие ще изчезне.

— И кога ще е този край? — измърмори Тантал, впил поглед в чашата му. — Знаеш ли как изсъхва човешкото гърло за три хиляди години?

— Вие сте онзи от Подземното царство! — възкликнах смаяно. — Дето стои наред езеро с надвиснало над главата дърво, но нито може да пие вода, нито да хапне от плодовете.

— Колко добре си научил уроците си, а? — озъби се Тантал.

— Сигурно приживе сте направили нещо ужасно — несъзнателно в гласа ми се прокрадна леко възхищение. — За какво са ви наказали така?

Тантал присви очи. Зад гърба му сатирите яростно клатеха глави, за да ме предупредят да млъкна.

— Няма да те изпускам от очи, Персей Джаксън — рече той. — Не искам проблеми в моя лагер.

— „Вашият“ лагер вече си има достатъчно проблеми... господине.

— О, седни си на мястото, Джонсън — въздъхна раздразнено Дионис. — Онази, празната маса, на която никой не иска да седне, е твоята, нали?

Бузите ми пламнаха, но се сдържах. Дионис беше голям досадник, но все пак беше безсмъртен и надарен с невероятна мощ.

— Хайде, Тайсън — рекох.

— О, не — обади се Тантал. — Чудовището остава тук. Трябва да решим какво да правим с него.

— Той не е чудовище! — извиках. — Казва се Тайсън.

Новият директор вдигна вежди.

— Тайсън спаси лагера — продължих аз. — Спря бронзовите бикове, които иначе щяха да опожарят всичко.

— Уви — измърмори Тантал, — колко хубаво би било!

Дионис се подсмихна.

— Дръпни се — заповяда Тантал — и ни остави да решим съдбата на това създание.

Тайсън се обърна към мен, в единственото му голямо око се четеше страх, но нямаше как да не се подчиня на пряка заповед от директора. И то пред всички лагерници.

— Ще те чакам ей там, здравеняко — опитах се да го успокоя аз. — Не се тревожи. Ще ти намерим къде да спиш довечера.

Тайсън кимна.

— Вярвам ти. Ти си ми приятел.

От думите му се почувствах още по-виновен.

Завлякох се неохотно до масата на Посейдон и седнах на пейката. Една нимфа веднага ми донесе олимпийска пица с маслини и чушки, само че аз изобщо нямах апетит. На два пъти се бях разминал на косъм от смъртта. Учебната година приключи с пълна катастрофа. Лагерът беше сполетян от тежка беда, а Хирон ми беше забранил да се намесвам.

Не изпитвах кой знае каква благодарност към никого, но както беше обичаят, занесох чинията си до бронзовия мангал и хвърлих няколко парчета в огъня.

— Посейдон, приеми дара ми — измърморих.

„И ако си там, изпрати малко помощ — помолих се наум. — Моля те.“

Димът от горящата пица се превърна в приятен аромат — морски бриз, примесен с дъх на диви цветя, — но нямах представа дали това означаваше, че баща ми ме е чул.

Върнах се на мястото си. Имах чувството, че съм ударил дъното и нещата няма как да станат по-зле. В този миг Тантал заповяда на един от сатирите да надуе рога си, за да привлече вниманието ни.

— Така — поде директорът, след като шумът от разговорите заглъхна, — каква прекрасна вечеря, нали? Поне така ми се струва, като я гледам.

Докато говореше, ръката му се прокрадна към наново напълнената чиния, сякаш храната нямаше да забележи какво е намислил, но щом пръстите му стигнаха на десетина сантиметра от нея, чинията се изстреля в другия край на масата.

— И сега, след първия си ден от встъпването в длъжност — продължи Тантал, — бих искал да отбележа какво истинско изтезание е присъствието ми тук. Надявам се до края на лятото да имам възможността да измъчвам... тъъ, да опозная всеки един от вас. Изглеждате ми толкова... апетитни.

Дионис любезно заръкопляска и неколцина сатири неохотно се присъединиха. Тайсън продължаваше да стои смутено до тяхната маса, но понечеше ли да се дръпне настрана, Тантал го придърпваше обратно.

— А сега да оповестя някои промени! — Директорът се усмихна кисело. — Възстановяваме надбягванията с колесници!

Лагерниците се разшумяха — в гласовете се долавяше вълнение, страх, смайване.

— Знам — повиши глас Тантал, — че надбягванията са били забранени преди няколко години заради... тъъ... технически проблеми.

— Трима загинали и двайсет и шест ранени — обади се някой от масата на Аполон.

— Точно така! — кимна доволно директорът. — Но съм сигурен, че вие също ще приветствате възстановяването на тази лагерна традиция. Победителите в състезанието ще получат златен лавров венец. Регистрирането на отборите започва от утре сутринта. Първото надбягване ще е след три дни. Ще бъдете освободени от повечето от задълженията си, за да подготвите колесниците си и да тренирате

конете. А, и да не забравя, хижите на победителите ще бъдат освободени от всички задължения за един месец!

Разнесоха се викове. Цял месец без никакви задължения? Цял месец без чистене на конюшните? Сериозно ли говореше?

Изведнъж се изправи последният, който си мислех, че би възразил.

— Но господине! — обади се Клариса. Чу се смях, когато околните видяха надписа „Мууу“ на гърба ѝ. — А охраната на лагера? Ако оставим всичко, за да подготвим колесниците...

— А, героят на деня! — възкликна Тантал. — Смелата Клариса, която сам-самичка отблъсна нападението на бикове!

Клариса премигна и се изчерви.

— Не, не бях...

— А на всичкото отгоре е и скромна. — Директорът се усмихна. — Не се тревожи, скъпа. Това е летен лагер. Тук сме, за да се забавляваме, нали?

— Да, но елата...

Неколцина от приятелите ѝ я дръпнаха да седне и Тантал продължи:

— А сега, преди да продължим към лагерния огън и песните, един дребен въпрос. По някаква незнайна причина, Пърси Джаксън и Анабет Чейс са решили да доведат тук това нещо — посочи Тайсън.

Чу се смутен шепот. Към мен се насочиха доста погледи. Идеше ми да убия Тантал.

— Всеизвестно е — продължи той, — че циклопите са кръвожадни чудовища без капчица мозък. В друг случай бих пуснал този звяр в гората, за да се поупражняват в преследване с факли и копия. Но кой знае? Този циклоп може и да не е толкова ужасен, като повечето си събратя. Но все пак трябва да го държим някъде, докато се убедим, че най-доброто решение е да го ликвидираме. Мислех да го затворим в конюшната, но пък сигурно ще изплаши конете. Може би да пробваме в хижата на Хермес?

На масата на Хермес се възцари мълчание. Травис и Конър Стол изведнъж проявиха невероятен интерес към покривката. Чудесно ги разбирах. Хижата на Хермес винаги беше препълнена. Нямаше как да приемат и един висок метър и осемдесет циклоп.

— Хайде сега — усмихна се Тантал. — Сигурен съм, че чудовището може да свърши и някаква полезна работа. Други предложения къде да го затворим?

Изведнъж всички ахнаха.

Тантал сепнато се отдръпна от Тайсън. Аз се взирах смаяно в яркото зелено изображение, което се беше появило над главата на приятеля ми.

Стомахът ми се сви на топка. Спомних си какво беше казала Анабет: „Те са деца на природните сили и богове... Е, в повечето случаи на един бог...“

Над Тайсън се носеше искрящ зелен тризъбец — същият символ, който се беше появил над мен в деня, в който Посейдон ме обяви за свой син.

За миг се възцари почтително мълчание.

Рядко се случваше някой бог да те признае за свое дете. Някои лагерници чакаха напразно цял живот. Когато миналото лято Посейдон ме беше признал, всички бяха коленичили пред мен. Но сега последвах примера на Тантал, който избухна в смях.

— Е, вече е ясно къде ще го настаним! Богове, трябваше да се сетя по-рано! Не виждате ли колко си приличат?

Всички се разсмяха, с изключение на Анабет и неколцина от приятелите ми.

Тайсън не обръщаше никакво внимание на подигравките, а се опитваше да огледа искрящия тризъбец, който вече гаснеше над главата му. Беше твърде невинен, за да разбере присмеха и жестокостта на хората.

Но аз схванах всичко.

Имах си нов съквартирант. И чудовище за полубрат.

---

[1] От stole, мин. време на англ. глагол steal — крада — Бел.ред.

ШЕСТА ГЛАВА

НАПАДАТ НИ ГЪЛЪБИ ОТ АДА

Следващите няколко дни бяха истинско мъчение — точно както Тантал ни беше обещал.

Първо, Тайсън се нанесе в хижата на Посейдон, като през десет секунди се ухилваше като идиот, спечелил от лотарията, и повтаряше:

— Пърси ми е брат?

— Стига, Тайсън — отвърщах аз. — Не е толкова просто.

Но нямаше начин да му го обясня. Той беше направо на седмото небе от щастие. А аз... колкото и да го харесвах, нямаше как да не се почувствам неловко. Срамувах се. Ето, казах го.

Баща ми, всемогъщият Посейдон, си беше загубил ума по някоя природна стихия и така се беше появил Тайсън. Да, бях чел мита за циклопите. Дори помнех, че повечето от тях са синове на Посейдон. Но нито за миг не ми беше хрумвало, че това ги прави... мои роднини. Докато Тайсън не се появи на съседното легло.

А как само се държаха останалите! Изведнъж вече не бях готиният Пърси Джаксън, дете миналото лято върна на Зевс мълнията. Сега бях Пърси Джаксън, горкият смотльо, който си има едно грозно чудовище за брат.

— Той не ми е истински брат! — възразявах гръмогласно, когато Тайсън не беше наоколо. — По-скоро ми е полубрат от чудовищната страна на семейството. Не ми е близък роднина.

Никой обаче не ми се връзваше.

Признавам си — яд ме беше на баща ми. Имах чувството, че ме е направил за смях.

Анабет се опитваше да ми вдъхва кураж. Предложи ми да участваме заедно в надбягването с колесниците, за да забравим неприятностите. Не ме разбирайте погрешно — и двамата мразехме Тантал и се тревожихме за лагера, но не знаехме какво да правим. Решихме, че нищо не ни пречи да се пробваме в състезанието, докато измъдрим някакъв гениален план за спасяването на елата на Талия. Все

пак майката на Анабет — Атина, беше изобретила колесницата, а баща ми беше създал конете. Дватамата заедно щяхме да сме непобедими.

Една сутрин, докато с Анабет седяхме край езерото и чертаехме модели на колесници, няколко шегобийци от хижата на Афродита минаха край нас и ме попитаха дали искам да ми заемат молив за окото...

— О, извинявай, ти беше този с двете очи!

Те отминаха със смях, а Анабет изръмжа:

— Не им обръщай внимание, Пърси. Не си виновен, че брат ти е чудовище.

— Той не ми е брат! — извиках аз. — А и не е чудовище!

Тя вдигна вежди.

— Не си го изкарвай на мен. И строго погледнато, той наистина е чудовище.

— Ти му позволи да влезе в лагера.

— Защото това беше единственият начин да ти спася живота! Съжалявам, Пърси, не очаквах, че Посейдон ще го признае за свой син. Циклопите са най-лъжливите предатели и...

— Той не е такъв! Защо мразиш толкова циклопите?

Ушите й порозовяха. Подозирах, че крие нещо от мен, нещо ужасно неприятно.

— Забрави — рече тя. — Дай да видим оста на колесницата...

— Държиш се така, сякаш Тайсън е най-гадният злодей на света — продължих аз. — А той спаси живота ми.

Анабет хвърли молива и се изправи.

— Щом е така, може би е по-добре да се състезаваш с него, а не с мен.

— Може би си права.

— Добре тогава!

— Да, добре!

Тя се въртна и си замина, а аз останах сам край езерото. Чувствах се още по-зле, отколкото преди.

През следващите два дни се опитвах изобщо да не мисля за проблемите си.

Силена Борегард, едно от по-милите момичета от хижата на Афродита, ми даде първите уроци по яздене на пегас. Тя ми обясни, че навремето имало само един безсмъртен крилат кон на име Пегас, който все още обикалял на воля по небето, и през вековете той бил създал хиляди деца, които не били толкова бързи и смели като него, но въпреки това носели името му.

Като син на бога на моретата летенето изобщо не ми понасяше. Баща ми и Зевс бяха съперници и затова се стремях да избягвам царството на Господаря на небето. Но язденето на крилат кон беше различно. Изобщо не ме беше страх, както когато се качвах на самолет. Може би, тъй като баща ми беше създал конете от морска пяна, пегасите бяха нещо като неутрална територия. Улавях мислите им. Не се изненадвах, когато хукнеха в галоп над върховете на дърветата или се устремяха след ято майки в облаците.

Само че Тайсън също искаше да се качи на „крилатите понита“, а пегасите ставаха изключително нервни, когато той ги доближеше. Повтарях им телепатично, че Тайсън няма да им стори нищо лошо, но те като че ли не ми вярваха. А Тайсън се разплакваше.

Единственият в лагера, който нямаше нищо против него, беше синът на Хефест. Ковачът на боговете открай време работеше с циклопите в пещите си и затова Бекендорф взе Тайсън в оръжейната да го учи как се обработва желязото. Дори обеща, че не след дълго Тайсън щял да стане истински майстор в изработването на вълшебни предмети.

След обяда тренирах на арената с момчетата на Аполон. Справях се добре с фехтовката. Другите казваха, че за последните сто години не е имало по-добър майстор на меча, може би с изключение на Люк. Винаги ме сравняваха с Люк.

Лесно побеждавах синовете на Аполон. Знаех, че трябваше да си пробвам силите със синовете на Арес или на Атина, тъй като те бяха по-добри в двубоите с мечове, но не се понасях с Клариса и роднините ѝ, а след като се скарахме с Анабет, не исках да я виждам.

Ходих да се упражнявам и в стрелба с лък, макар че там хич не нямаше, а и без Хирон не беше същото. В часовете по изкуство започнах да правя мраморен бюст на Посейдон, но той заприлича на Силвестър Сталоун и затова го заряхах. Пробвах си силите по стената за катерене, като включвах едновременно режимите на земетресение и

вулканично изригване. А вечер патрулирах по границата. Макар Тантал да беше отменил охраната на лагера, ние тайно си бяхме изработили график и патрулирахме през свободното си време.

Седях на билото на хълма и наблюдавах дриадите, които идваха да пеят на умиращото дърво. Сатирите свиреха вълшебни мелодии с тръстиковите си флейти и за кратко игличките на елата като че ли възвръщаха жизнеността си. Цветята по хълма разпръсваха сладък аромат и тревата изглеждаше по-зелена. Но щом музиката секнеше, болестта отново се промъкваше обратно. Целият хълм като че ли беше заразен, умираше от отровата, спуснала се надолу в корените на дървото. И докато седях там, усещах как гневът ми расте.

За всичко беше виновен Люк. Припомнях си лукавата му усмивка, белега от драконов нокът на лицето му. Беше се представял за мой приятел, а през цялото време всъщност бе служил на Кронос.

Отворих ръка. Белегът, който ми беше оставил Люк миналото лято, избледняваше, но все още се виждаше едно по-светло петънце там, където ме бе проболо жилото на скорпиона.

Мислех си за думите, които Люк ми беше казал, преди да се опита да ме убие: „Сбогом, Пърси. Идва нов златен век, но ти няма да си част от него.“

Нощем сънувах Гроувър. Понякога само чувах гласа му. Веднъж ми каза: „Тук е“. Друг път: „Той обича овце“.

Чудех се дали да не разкажа на Анабет за сънищата си, но ме беше срам. Представях си как щеше да прозвучи: „Той обича овце“. Сигурно щеше да си помисли, че съм полудял.

Вечерта преди състезанието с Тайсън довършихме колесницата. Той сам беше изработил металните части в ковачницата на оръжейната. Аз издялах дървените и заедно я сглобихме. Боядисахме я в синьо и бяло, с вълнички отстрани и тризъбец отпред. След всичките положени усилия беше справедливо Тайсън да се качи до мен, макар да знаех, че на конете нямаше да им хареса, а допълнителното тегло щеше да намали скоростта.

Когато си лягахме, Тайсън попита:

— Сърдиш ли ми се?

Дадох си сметка, че съм се намръщил.

— Не, не ти се сърдя.

Той се отпусна върху възглавниците и дълго мълча. Едрото му тяло едва се побираше в леглото. Когато дръпнеше одеялото, краката му се подаваха навън.

— Аз съм чудовище.

— Не говори така.

— Не се обиждам. Но ще бъда добро чудовище. И тогава ти няма да ми се сърдиш.

Не знаех какво да отговоря. Взирах се в тавана, имах чувството, че бавно умирам, също като елата на Талия.

— Просто... никога преди не съм имал полубрат. — Едвам се удържах да не се разплача. — Ина мен ми е трудно. Освен това се тревожа за лагера. И за един друг мой приятел, Гроувър... Страхувам се, че той също е загази. Сигурен съм, че трябва да направя нещо, но не знам какво.

Тайсън не отговори.

— Съжалявам — продължих. — Не си виновен ти. Сърдя се на Посейдон. Не мога да се отърва от подозрението, че той като че ли се опитва да ме направи за смях или иска да ни накара да се съревноваваме с теб, а не знам защо.

Чух тихо похъркване. Тайсън спеше.

— Лека нощ, здравеняко — въздъхнах аз и също затворих очи.

В съня ми Гроувър беше облечен в сватбена рокля.

Не му стоеше добре. Беше му дълга и в долния край се виждаше засъхнала кал. Деколтетото постоянно се смъкваше надолу по раменете му. Разпокъсан воал покриваше лицето му.

Стоеше във влажна пещера, осветявана от факли. В единия ъгъл имаше легло, а в другия едновременно стан, на който беше започнато да се тъче бяло платно. Гроувър се взираше право към мен, все едно стоеше пред телевизор и чакаше той да се включи.

— Слава на боговете! — извика той. — Чуваш ли ме?

Не му отговорих. Оглеждах се смаяно, зяпах сталактитите по тавана, вдишвах миризмата на овце и кози, вслушвах се в ръмженето, пръхтенето и блеенето, които идваха иззад един голям камък с размерите на хладилник, който затваряше единствения вход на пещерата.

— Пърси? — обади се отново Гроувър. — Нямам сила да излъчвам по-силно. Трябва да ме чуеш!

— Чувам те — отвърнах. — Какви ги вършиш, Гроувър?

Изад камъка се разнесе чудовищен глас:

— Готова ли си вече, мила?

Гроувър потрепери и отвърна с преправено тънко гласче:

— Още не, скъпи! Трябват ми още няколко дни!

— Ба! Двете седмици не минаха ли вече?

— Не, скъпи. Само пет дни. Остават още дванайсет.

Чудовището замълча, вероятно се опитваше да пресметне. Явно беше по-зле с математиката и от мен, защото отвърна:

— Добре, но побързай! Нямам търпение да видя какво се крие под воала, ха-ха-ха!

Гроувър се обърна пак към мен.

— Трябва да ми помогнеш! Нямаме време! Затворен съм в тази пещера. На остров в морето.

— Къде?

— Не знам точно! Тръгнах от Флорида и завих наляво.

— Какво? Как...

— Това е капан! — прекъсна ме той. — Затова нито един сатир не се е върнал от търсенето. Той е овчар, Пърси! И онова е в него. Природната му магия е толкова силна, че ухае като великия бог Пан! Сатирите идват насам, мислят си, че са намерили Пан, а се озовават в капан и Полифем ги изядда!

— Кой?

— Циклопът! — извика нетърпеливо Гроувър. — За малко да успея да му избягам. Стигнах чак до Сейнт Огъстин.

— Но той те е проследил — рекох, припомняйки си първия си сън. — И те хвана в един бутик за сватбени рокли.

— Точно така — кимна той. — Значи първият ми опит да се свържа с теб е бил успешен. И сега съм жив единствено благодарение на тази сватбена рокля. Той харесва миризмата ми, но аз му обясних, че това е специален парфюм с аромат на коза. Слава на боговете, че е почти напълно спял. Преди години някой се е опитал да му извади окото и сега почти не вижда. Но не след дълго ще разбере истината. Дал ми е две седмици, за да се подготвя за сватбата и търпението му бързо свършва!

— Почакай малко! Циклопът те мисли за...

— Да! — изстена Гроувър. — Смята ме за женски циклоп и иска да се ожени за мен!

При други обстоятелства щях да избухна в смях, но гласът на Гроувър беше адски сериозен. Той трепереше от страх.

— Ще дойда да те спася — обещах. — Къде точно се намираш?

— В Морето на чудовищата, разбира се!

— Какво?

— Нали ти казах вече! Не знам къде точно. И виж, Пърси... страшно съжалявам, тази телепатична връзка... нямах избор. Вече сме свързани един с друг. И ако умра...

— Аха, ясно. Аз също ще умра.

— Е, може и да оживееш. Но ще бъдеш като ряпа. Много похубаво ще е да дойдеш да ме измъкнеш оттук.

— Мила! — изрева чудовището. — Време за вечеря! Вкусно-вкусничко агнешко месце!

Гроувър потрепери.

— Трябва да приключвам. Побързай!

— Почакай! Каза, че „онова“ е там? Какво е то?

Гласът му вече глъхнеше.

— Приятни сънища! И не ме оставяй да умра!

Събудих се разтреперан. Беше призори. Тайсън се взираше в мен загрижено.

— Добре ли си? — попита той.

Отдръпнах се несъзнателно — гласът му звучеше точно като чудовището, което бях чул в съня си.

Времето беше горещо и влажно. В ниското се стелеше гъста мъгла, все едно бяхме в сауна. По дърветата бяха накацали милиони птици — едри сиво-бели гълъби, които обаче не приличаха съвсем на обикновени гълъби. Издаваха странни пищящи звуци, като сигналите от радар на подводница.

Колодрумът за състезанието беше в полето между стрелбището и гората. Децата на Хефест бяха заравнили пистата с помощта на бронзовите бикове, които бяха станали изненадващо послушни, след като Тайсън им разби главите.

Бяха издигнати и трибуни с каменни пейки за зрителите — Тантал, сатирите, няколко дриади и всички лагерници, които не

участваха в надбягването. Господин Д. не се появи. Той никога не ставаше преди десет.

— Така! — поде Тантал, когато колесниците се подредиха. Една наяда му поднесе голяма чиния със сладки и докато той говореше, дясната му ръка преследваше по съдийската маса шоколадов еклер. — Знаете правилата. Дължината е четвърт миля. Който пръв направи две обиколки, е победител. По два коня на колесница. Един кочияш и един боец. Позволени са всякакви оръжия. Както и мръсни номера. Но се опитайте да не се убивате! — Директорът се усмихна, все едно се обръщаше към палави деца. — Ако някой причини смъртта на друг състезател, ще бъде строго наказан. Без десерт в продължение на една седмица! Заемете местата си!

Бекендорф изведе впряга на Хефест на пистата. Както колесницата, така и конете бяха изработени от бронз и желязо, също като колхидските бикове. Бях сигурен, че е оборудвана с всевъзможни механични капани и има повече приспособления дори от изработено по поръчка мазерати.

Колесницата на Арес беше кървавочервена и се теглеше от два кошмарни конски скелета. Клариса се беше въоръжила със сноп копия, рогати гюлета, железни прътове с остри наконечници и най-различни други гадости.

Колесницата на Аполон беше изящна, красива и изцяло направена от злато, теглеха я два красиви жребеца. Боецът беше въоръжен с лък, макар че беше обещал да не стреля с обикновени стрели по кочияшите на другите отбори.

Колесницата на Хермес беше зелена и доста странна на външен вид, все едно не беше изкарвана от навеса от години. Не изглеждаше нищо особено, но не ми се мислеше какви мръсни номера ни бяха подготвили братята Стол.

Последните две колесници бяха тази на Анабет и моята.

Преди началото на състезанието се опитах да разкажа на Анабет съня си.

Щом споменах Гроувър, тя наостри уши, но после изведнъж спря да ме слуша и ме изгледа подозрително.

— Опитваш се да ми отвлечеш вниманието! — обвини ме тя.

— Какво? Не, нищо подобно!

— Да бе, повярвах ти. Гроувър случайно да попадне на единственото, което може да спаси лагера! Как ли пък не!

— Какви ги говориш?

Анабет поклати глава.

— Отивай си при колесницата, Пърси.

— Не си измислям, Анабет. Той наистина е в опасност.

Тя се поколеба. Личеше си, че не беше сигурна дали да ми повярва. Въпреки че от време на време се карахме, бяхме преминавали през много изпитания заедно. А и бях сигурен, че не би искала на Гроувър да се случи нещо лошо.

— Пърси, установяването на телепатична връзка е невероятно трудно. Много по-вероятно е наистина да си сънувал.

— Нека питаме оракула — предложих аз.

Анабет се намръщи.

Миналото лято, преди да се отправя на подвига си, бях отишъл при странния дух на тавана на голямата къща и той беше изрекъл пророчество, което накрая се сбъдна по доста неочакван начин. Но преживяването направо ми беше изкарало акъла. Анабет знаеше, че не бих предложил отново да стъпя там, освен ако наистина не се налага.

В този миг се разнесе сигналът на рога.

— Бойци! — извика Тантал. — По местата!

— После ще поговорим — рече Анабет. — След като спечеля!

Докато се връщах към колесницата, забелязах още колко гълъби се бяха появили по дърветата — цвърчаха като луди и огласяха цялата гора. Като че ли никой друг не им обръщаше внимание, но мен ме притесняваха. Човките им искряха странно. Очите им пламтяха ярко, не като на обикновени птици.

Тайсън се беше оплел с конете, които не му се подчиняваха. Наложих да дълго да им говоря, докато се успокоят.

— Той е чудовище, господарю — оплакваха се те.

— Той е син на Посейдон — отговорих. — Също като... да, също като мен.

— Не! — възразиха те. — Чудовище! Яде коне! Не му вярваме!

— Ще ви черпя с бучки захар след състезанието — обещах им аз.

— Бучки захар?

— Огромни бучки захар. И ябълки. Обичате ябълки, нали?

В крайна сметка те ми разрешиха да ги впрегна.

Ако не сте виждали древногръцка колесница, трябва да знаете, че основното при нея е достигането на висока скорост, а не удобството или сигурността. В общи линии тя представлява дървен кош, отворен отзад, поставен върху ос с две колела. Кочияшът стои прав през цялото време и чудесно усеща всяка неравност по пътя. Колесницата е направена от толкова тънко дърво, че ако не внимаваш при завиването, много лесно може да се преобърне и да се пребиеш. Усещането е много по-яко от това да караш скейтборд.

Хванах поводите и насочих конете към стартовата линия. Връчих на Тайсън един триметров прът и му обясних, че трябва да отблъсква колесниците, които се приближат към нас и да прихваща всичко, с което другите бойци се опитат да ни замерят.

— Но няма да удрям понитата с пръчката! — настоя той.

— Няма — съгласих се аз. — Нито пък хора, ако е възможно. Ще спазваме правилата. Отстранявай всичко по пътя ни и ме остави аз да управлявам конете.

— И така ще спечелим! — ухили се той.

Или по-скоро ще загубим, помислих си аз. Но все пак трябваше да се опитаме. Искях да покажа на останалите... Е, не бях сигурен какво точно. Че Тайсън не е толкова лош? Че не ме е срам да се появявам с него пред другите? Че не ми пука от презрителните прякори и шегите им?

Докато колесниците се подреждаха, по дърветата се появиха още гълъби с искрящи очи. Цвърчаха толкова силно, че привлякоха вниманието на зрителите и лагерниците започнаха притеснено да хвърлят погледи към дърветата, чиито клони провисваха до земята под тежестта на птиците. Тантал се правеше, че не ги забелязва, но се наложи да повиши глас, за да го чуем:

— Състезатели! Готови!

Той спусна рязко ръка и това беше сигналът за начало. Колесниците се раздвижиха. Подкови зачаткаха в прахоляка. Тълпата се развива.

Още в първия миг се чу едно гадно „хрус“. Обърнах се и видях как колесницата на Аполон се обръща. Синове на Хермес, Травис и Конър Стол, я бяха закачили със своята — може би без да искат, но вероятно беше да са го направили нарочно. Двете момчета на Аполон бяха успели да скочат, а пощурелите коне влачеха колесницата

настрани. Травис и Конър се смееха доволно, но усмивките им бързо угаснаха, когато конете на Аполон се врязаха в техните и колесницата на Хермес също се преобърна. Разлетяха се изпочупени дъски, четирите коня се въргаляха на земята.

Две колесници по-малко само за първите десет метра. Страхотно състезание!

Отново насочих вниманието си напред. Движехме се добре, пред колесницата на Арес, но Анабет беше далеч пред нас. Тя вече правеше първия завой и нейният боец весело ни помахаша за сбогом.

Отборът на Хефест също ни настигаше.

Бекендорф натисна някакво копче и от едната страна на колесницата се появи отвор.

— Извинявай, Пърси! — извика той. Към нашите колела се изстреляха три тежки топки, вързани с верига. Щяха да ги счупят на мига, ако Тайсън не ги беше отблъснал с един удар на пръта. След това той разклати силно колесницата на Хефест, която се отклони от пистата, а ние прелетяхме напред.

— Браво, Тайсън!

— Птиците! — извика той.

— Какво?

Препускахме с такава скорост, че почти нищо не чувах, но Тайсън посочи към гората и веднага разбрах какво го беше уплашило. Гълъбите бяха излетели от дърветата. И сега се спускаха като торнадо право към колодрума.

И какво толкова? Това си бяха обикновени гълъби.

Концентрирах се отново върху състезанието.

Направихме първия завой, колелата скърцаха зловещо от напрежението и за малко не се преобърнахме, но вече бяхме на два метра от Анабет. Ако успеехме да се доближим още малко, Тайсън можеше да използва пръта си и да...

Боецът на Анабет вече не се усмихваше. Измъкна копие и се прицели в мен. Понечи да го хвърли и в този миг чухме писъците.

Гълъбите се спускаха като пикиращи самолети над публиката и останалите зад нас колесници. Бекендорф беше под обсада. Неговият боец слепешката размахваше ръце в напразен опит да прогони нападателите. Колесницата се отклони настрани и се понесе през полята с ягоди, от бронзовите коне се вдигаше пара.

В колесницата на Арес Клариса изкрещя нещо и боецът ѝ бързо опъна камуфлажна мрежа над коша. Гълъбите се спускаха над нея, кълвяха и деряха с нокти ръцете на боеца, който се мъчеше да закрепим мрежата, но Клариса стискаше зъби и гледаше право напред. Нейните конски скелети не обръщаха никакво внимание на случващото се. Птиците кълвяха празните дупки на очите им и прелитаха през ребрата и гръдния им кош, но жребците продължаваха устремения си галоп.

Зрителите обаче нямаха техния късмет. Гълъбите атакуваха всички подред и принуждаваха лагерниците да побегнат панически. Отблизо се виждаше, че не бяха обикновени гълъби. Пламтящите им очи гледаха зло. Човките им бяха от бронз и ако съдех по писъците, явно бяха остри като бръсначи.

— Стимфалийски птици! — извика Анабет. Накара конете си да забавят ход, за да се изравним с нея. — Ако не ги прогоним, ще ни изкълват до смърт!

— Тайсън, обръщаме! — заповядах аз.

— Объркахме пътя ли? — попита той.

— Както винаги — измърморих под нос и насочих колесницата към трибуните.

Анабет се движеше до нас.

— На бой, герои! — изкрещя тя, но гласът ѝ се изгуби в цвърченето на птиците и избухналата суматоха.

Хванах поводите в една ръка, а с другата измъкнах Въртоп. Ято птици с щракащи метални човки се спусна към лицето ми. Мечът им пресече полета, разлетя се перушина, но това беше само капка в морето. Оставаха още милиони от гадните пернати. Една от тях ме кълвна по врата и от болка едва не изскочих от колесницата.

Анабет не се справяше кой знае колко по-добре. Близко до трибуните облакът от птици ставаше по-гъст.

Неколцина от лагерниците се опитваха да дадат отпор на нападателите. Децата на Атина се криеха зад щитовете си. Синовите на Аполон бяха извадили лъковете и стрелите си, но не смееха да стрелят в мелето, за да не наранят някой от своите.

— Прекалено много са! — извиках аз. — Как можем да ги прогоним?

Анабет заби ножа си в един гълъб.

— Херкулес е използвал кречетало. Вдигнал е невероятен шум и така...

Очите ѝ се разшириха.

— Пърси... Музиката на Хирон!

Веднага схванах идеята ѝ.

— Мислиш ли, че ще свърши работа?

Тя подаде поводите на боеца си и най-спокойно скочи в моята колесница, все едно изобщо не се движехме.

— Към голямата къща! Това е единственият ни шанс!

Клариса тъкмо беше прекосила финала и като че ли едва сега си даваше сметка колко сериозен е проблемът с птиците.

Когато ни видя да се отдалечаваме, извика:

— Бягате ли? Битката е тук, страхливци!

Извади меча си и се отправи към трибуните.

Пришпорих конете да препуснат в галоп. Колесницата прелетя с гръм и трясък през полята с ягоди, прекоси игрището за волейбол и спря пред голямата къща. С Анабет на бегом влязохме вътре и изтичахме към стаята на Хирон.

Касетофонът му все още си стоеше на нощното шкафче. До него бяха любимите му касети. Взех най-кошмарната, която ми попадна пред очите, Анабет грабна касетофона и хукнахме обратно навън.

На хиподрума горяха няколко колесници. Окървавени лагерници се щураха насам-натам, а хищните птици разкъсваха дрехите им и ги кълвяха по главите. Тантал гонеше сладкиши по трибуната, крещейки:

— Всичко е под контрол! Не изпадайте в паника!

Спряхме пред финиша. Анабет пригответи касетофона. Надявах се батериите да не са изтощени.

Натиснах копчето и включих любимия албум на Хирон с най-големите хитове на Дийн Мартин. Изведнъж се разнесоха цигулки и няколко жални гласа заприпяваха на италиански.

Стимфалийските птици направо пощуряха. Започнаха да летят в кръг и да се блъскат една в друга, все едно искаха да се самоубият. След това се вдигнаха в огромен облак и се отправиха към небесата.

— Стрелци! — извика Анабет. — Сега!

Децата на Аполон вече можеха да използват спокойно лъковете си. Повечето от тях изстрелваха по пет-шест стрели наведнъж. След

няколко минути земята беше покрита от мъртви гълъби с бронзови човки, а оцелелите изчезваха към хоризонта.

Лагерът беше спасен, но опустошен. Повечето колесници бяха унищожени. Никой не се беше отървал невредим, на почти всеки лицето му беше разкъравено от острите човки. Децата на Афродита бяха изпаднали в истерия заради развалените си прически и перата и мръсотията по дрехите си.

— Браво! — извика Тантал. — Ето го и нашия първи победител!

Приближи се към финиша и положи златния лавров венец върху главата на смаяната Клариса.

След това се обърна и ми се усмихна.

— А сега трябва да накажем пакостниците, които се опитаха да провалят състезанието.

СЕДМА ГЛАВА

ПРИЕМАМ ПОДАРЪЦИ ОТ НЕПОЗНАТ

Според Тантал стимфалийските птици си били стояли най-спокойно по дърветата в гората и изобщо нямало да ни нападнат, ако аз, Анабет и Тайсън не сме ги били предизвикали с несръчното си управление на колесниците.

Това беше толкова нечестно, че му казах да върви да си гледа работата и това изобщо не спомогна за оправяне на настроението му. За наказание той ни изпрати в кухнята — да мием тенджери и чинии цял следобед заедно с почистващите харпии. За да лъснат съдовете до блясък и да изтребят деветдесет и девет процента от известните ни бактерии и микроби, харпиите използваха лава вместо вода и затова с Анабет трябваше да си сложим азбестови ръкавици и престилки.

На Тайсън обаче лавата не му пречеше. Той запретна ръкави и се залови усърдно за работа, а аз и Анабет унило се мотаехме и роптаехме срещу горещината и огромната купчина допълнителни чинии. Тантал беше поръчал специален банкет в чест на победата на Клариса — пиршество с печени стимфалийски птици.

Единственият положителен резултат от наказанието ни беше, че благодарение на него с Анабет се превърнахме в съюзници с общ враг и получихме достатъчно време да поговорим. Разказах ѝ отново съня си с Гроувър и този път тя като че ли беше склонна да ми повярва.

— Ако наистина го е намерил — измърмори Анабет, — и ако успеем да го вземем...

— Спри се малко — прекъснах я. — Доколкото схванах, според теб Гроувър е намерил единственото нещо, което може да спаси лагера. За какво изобщо става въпрос?

— Ще ти дам джокер. Какво получаваш, когато одереш един овен?

— Чеверме?

Тя въздъхна.

— Руно! Кожата на овена се нарича руно. А ако този овен е със златна вълна...

— Златното руно! Шегуваш ли се?

Анабет изсипа чиния с кости на печени гълъби в лавата.

— Пърси, помниш ли какво ти казаха сестрите Грайи? Че знаят къде се намира мястото, което търсиш. И споменаха Язон. Преди три хиляди години той е научил от тях как да намери Златното руно. Знаеш историята за Язон и аргонавтите, нали?

— Аха — кимнах аз. — Онзи стар филм със скелетите от глина.

— О, богове, Пърси! — изпъшка тя. — Нямам думи!

— Какво пак? — намръщих се аз.

— Слушай ме хубаво. Ето истинската история за руното: Зевс имал две деца — Кадъм и Европа. По една или друга причина щели да ги убият, но те се помолили на баща си да ги спаси. Зевс изпратил летящ овен със златно руно, който ги взел от Гърция и ги пренесъл в Колхида, в Мала Азия. По-точно пренесъл Кадъм, а Европа паднала и загинала по пътя, но това не е важно.

— Сигурно за нея е било важно.

— Важното е, че когато стигнал в Колхида, Кадъм принесъл златния овен в жертва на боговете и окачил руното на едно дърво наред царството си. Руното му донесло неимоверно богатство. Животните вече не се разболявали. Реколтата била изобилна. Болестите изчезнали. Затова Язон искал да го вземе. То може да излекува почти всичко. Прогонва болестите, подсилва природата, прочиства замърсяването...

— Значи може да излекува и елата на Талия!

Анабет кимна.

— И ще подсили границите на лагера. Само че руното е изчезнало от векове, Пърси. Хиляди герои са се отправяли да го търсят и са се връщали с празни ръце.

— Но Гроувър го е намерил — рекох. — Търсил е Пан, а е попаднал на руното, тъй като и двете излъчват природна магия. Всичко се връзва, Анабет! Може да спасим и него, и лагера едновременно. Чудесно!

— Не ти ли се струва малко прекалено нагласено? — възрази тя.
— Ами ако е капан?

Спомних си как Кронос ни беше манипулирал миналото лято. Почти ни беше заблудил да му помогнем да разпали война, която би унищожила Западната цивилизация.

— Имаме ли друг избор? — попитах. — Ще ми помогнеш ли да спасим Гроувър, или не?

Тя хвърли поглед към Тайсън, който не ни слушаше, а щастливо си играеше с чашите и лъжиците, плуващи в лавата.

— Пърси — зашепна Анабет, — трябва да се изправим срещу циклоп. И то не кой да е, а най-ужасният от циклопите — Полифем. За да стигнем до неговия остров, ще трябва да прекосим Морето на чудовищата.

— Къде е то?

Тя ме изгледа подозрително, все едно си мислеше, че я будалкам.

— Не си ли чувал за Морето на чудовищата? Там, където са плавали Одисей, Язон, Еней и всички останали.

— Имаш предвид Средиземно море?

— Не! Всъщност да, но... Не!

— Много ясен отговор, благодаря.

— Виж, Пърси. Морето на чудовищата е морето, през което минават всички герои в приключенията си. Да, навремето е било Средиземно море. Но като всичко останало, и то си е сменило мястото, когато центърът на Западната цивилизация се е преместил в Америка.

— Както планината Олимп се е озовала над „Импайър Стейт Билдинг“ — рекох. — А Хадес под Лос Анджелис.

— Точно така.

— Но цяло море с чудовища... Как би могло да се скрие? Простосмъртните няма ли да забележат, ако се случват странни неща, ако някой кораб бъде глътнат и така нататък?

— Разбира се, че ще забележат. И затова смятат, че има нещо странно в тази част на океана. Морето на чудовищата е на североизток от Флорида. Простосмъртните дори си имат име за него.

— Бермудският триъгълник?

— Точно така.

Помислих малко. Да, не беше кой знае колко по-странно от всичко останало, което бях научил в лагера.

— Е, поне знаем откъде да започнем.

— Което не ни помага особено, Пърси. Търсенето на малък остров наскоро пълно с чудовища море...

— Стига! Нали все пак съм син на бога на моретата? Това е моя територия. Не вярвам да е чак толкова трудно.

Анабет свъси вежди.

— Ще трябва да помолим Тантал за разрешение да заминем. Но той няма да ни пусне.

— Няма как да ни откаже, ако му кажем довечера пред всички. Целият лагер ще ни чуе. Ще го притиснат и ще го принудят да се съгласи.

— Дано. — В гласа ѝ се долови лека надежда. — Хайде да свършваме с тези чинии. Подай ми маркуча с лавата, моля.

Вечерта край лагерния огън децата на Аполон извадиха инструментите си. Мъчеха се да ни вдигнат духа, което след нападението на птиците хич не беше лека задача. Седяхме в полукръг по каменните пейки, припяхахме унило и се взирахме в огъня, докато те дрънкаха на китарите и лирите.

Огънят беше вълшебен, така че колкото по-силно пеехме, толкова по-високо се вдигаха пламъците. Те променяха дори и цвета си спрямо настроението ни. Някои вечери пламъците се издигаха до пет-шест метра височина и грееха в ярколилаво. Тази обаче огънят беше висок не повече от метър и половина и едва топлеше.

Дионис си тръгна рано. Издържа само няколко песни, като мърмореше, че дори и играта на морски шах с Хирон е била по-забавна. Изглежда сърдито Тантал и се отправи към голямата къща.

Когато песента свърши, Тантал се обади:

— Беше прекрасно!

Пристъпи напред с шишче в ръка и нехайно се опита да свали от него поразтопения локум. Но преди да успее да го докосне, той излетя от шишчето. Директорът посегна да го сграбчи, но локумът предпочете самоубийството и скочи в огъня.

Тантал се обърна към нас и се усмихна студено.

— Така! Няколко обявления за утрешната програма.

— Господине! — обадох се аз.

Той премига.

— О, момчето от кухнята иска да ни каже нещо?

Неколцина от хижата на Арес се изкикотиха, но аз бях твърдо решен да не им позволя да ме накарат да замълча с подигравките си. Изправих се и погледнах Анабет. Слава на боговете, тя застана до мен.

— Имаме идея как да спасим лагера — рекох.

Възцари се пълна тишина, бях сигурен, че сме привлекли вниманието на всички, тъй като огънят заискря в яркожълто.

— Така ли? — отвърна безучастно Тантал. — Ако пак е свързано с колесници...

— Не, става дума за Златното руно — отвърнах. — Знаем къде е.

Пламъците станаха оранжеви. Бързо, за да не може Тантал да ме прекъсне, разказах съня си за Гроувър и острова на Полифем. Анабет се включи и напомни за славата на руното. От нея историята звучеше доста по-убедително.

— Руното може да спаси лагера — заяви накрая тя. — Сигурна съм.

— Глупости! — отвърна директорът. — Няма от какво да го спасявате!

Всички го зяпнаха смаяно, той леко се сви и побърза да добави:

— Освен това, Морето на чудовищата е огромно. Няма да представя къде точно да търсите.

— Напротив, имаме — възразих аз.

Анабет премига объркано и прошепна в ухото ми:

— Наистина ли?

Кимнах. Когато следобеда Анабет беше споменала пътуването ни с таксито на сестрите Грайи, една лампичка беше светнала в главата ми и сега изведнъж всичко се навърза.

— 30,31:75,12!

— Аха — измърмори Тантал. — Благодарим ти много за тези безсмислени числа!

— Това са координати — продължих аз. — Дължина и ширина. Учили сме за това в училище.

Дори и Анабет изглеждаше впечатлена.

— Трийсет градуса и трийсет и една минути северна ширина и седемдесет и пет градуса и дванайсет минути западна дължина. Прав е! Сестрите Грайи ни дадоха координатите. Пада се някъде в Атлантическия океан, близо до бреговете на Флорида. Точно в Морето на чудовищата! Трябва да ни позволите да заминем!

— Почакайте малко! — сръза я директорът.
Но останалите лагерници вече крещяха:
— Подвиг! Подвиг!
Пламъците се издигнаха към небето.
— Не е необходимо! — не се предаваше Тантал.
— Подвиг! Подвиг!
— Добре! Добре! — извика той, очите му искряха гневно. —
Искате да ви изпратя на подвиг, така ли, малки негодници?
— Да!
— Хубаво — съгласи се Тантал. — В такъв случай ще позволя на
най-добрия да поеме на това опасно пътешествие, да открие Златното
руно и да го донесе в лагера. Или по-скоро да намери смъртта си.
Сърцето ми биеше оглушително. Нямаше да позволя на Тантал
да ме изплаши. Трябваше да замина. Трябваше да спася Гроувър и
лагера. Нищо не можеше да ме спре.
— Първо обаче той трябва да се допита до оракула — продължи
Тантал. — След това може да избере двама придружители от
останалите лагерници. Мисля, че е ясно кой трябва да замине.
Той изгледа мен и Анабет, все едно му се искаше да ни одере
живи.
— Героят трябва да е уважаван от всички, да е доказал уменията
си в надбягванията с колесници и смелостта си в отбраната на лагера.
Затова на този подвиг ще замине... Клариса!
Огънят заискря в хиляди различни цветове. Децата на Арес
въодушевено се развикаха:
— Клариса! Клариса!
Клариса смаяно се надигна. Преглътна шумно и гордо изправи
глава.
— Приемам задачата!
— Хей! — извиках. — Гроувър е мой приятел! Аз го сънувах!
— Сядай! — дръпна ме един от приятелите на Клариса. — Ти
вече получи шанса си да се докажеш миналото лято!
— Искаш постоянно да си под прожекторите! — обвини ме друг.
Клариса ме изгледа кръвнишки.
— Приемам задачата — повтори тя. — Аз, дъщерята на Арес, ще
спася лагера!

Братята и сестрите ѝ закрепяха още по-силно. Анабет се опита да възрази, останалите от хижата на Атина я подкрепиха. Всеки зае нечия страна — спореха, караха се и се замеряха с шишчета с локум. Вече мислех, че ще се стигне до истинска бойна схватка, когато Тантал изкрещя:

— Млъкнете, непрокопсаници!

Тонът му направо ни изкара акъла.

— Седнете! — заповяда той. — Сега ще ви разкажа една страшна история.

Нямах представа какво беше замислил, но всички неохотно се настанихме обратно по местата си. От Тантал лъхаше на зло не по-малко от което и да е чудовище, срещу което се бях изправял.

— Имало едно време един цар на простосмъртните, който бил любимец на боговете. — Директорът тежко скръсти ръце на гърдите си и изведнъж заподозрях, че говореше за себе си. — Той дори бил канен на пиршествата на планината Олимп. Веднъж царят се опитал да отнесе със себе си малко амброзия и нектар, за да разбере рецептата за приготвянето им. Взел съвсем малко, по една глътка. Боговете обаче го наказали жестоко. Прогонили го завинаги от Олимп! Собственият му народ му се подигравал. Децата му го презирали. Да, децата му били ужасни. Същите като вас! — Той насочи костеливия си показалец към неколцина в тълпата, в това число и към мен.

— И знаете ли какво направил с неблагодарните си деца? — попита той тихо. — Знаете ли как си отмъстил на боговете за жестокото им наказание? Поканил олимпийците на пир в двореца си, за да им покаже, че не таи в сърцето си обида. Никой не забелязал, че децата му ги нямало. Сещате ли се какво било месото, което поднесъл на боговете на вечерята?

Никой не посмя да отговори. Огънят пламтеше в тъмносиньо и хвърляше зловещи отблясъци по разкривеното лице на Тантал.

— След смъртта му боговете го наказали — продължи дрезгаво той. — Как само го наказали! Но поне си им го е върнал, нали? Децата му никога повече не му отговаряли и не оспорвали заповедите му. И знаете ли още какво? Говори се, че духът на този цар сега е тук, в лагера, и чака възможност да си отмъсти на неблагодарните и непослушни деца. Така... още някой иска ли да възрази, преди да изпратим Клариса на път?

Мълчание.

Тантал кимна на Клариса.

— Оракулът те очаква, скъпа. Върви.

Тя смутено пристъпи от крак на крак, явно дори и Клариса не жадуваше чак толкова за слава, ако това означаваше да бъде любимка на Тантал.

— Но, господине...

— Върви! — изръмжа той.

Тя кимна отсечено и се отправи към голямата къща.

— А ти, Пърси Джаксън? — обърна се към мен Тантал. — Някакви коментари от нашия мияч на чинии?

Замълчах. Не исках да му давам поводи да ме накаже отново.

— Добре — кимна той. — Напомням отново, че никой не може да напуска лагера без мое позволение. Който се опита... ако изобщо оцелее, ще бъде изключен завинаги. От този момент нататък харпиите ще следят за спазването на вечерния час, а те са винаги гладни! Лека нощ, скъпи лагерници. И хубави сънища!

Тантал махна с ръка и огънят изгасна. В тъмното всички се отправихме към хижите си.

Нямаше как да обясня на Тайсън случващото се, така че да ме разбере. Той усещаше, че съм тъжен. Знаеше, че искам да замина, а Тантал не ме пуска.

— И въпреки това ще тръгнеш, нали? — попита той.

— Не знам — признах. — Няма да е лесно.

— Ще ти помогна.

— Не, не. Не мога да искам подобно нещо от теб, здравеняко. Твърде опасно е.

Тайсън сведе поглед към металните чаркове в скута си — пружинки, болтчета, тел. Майстореше нещо. Бекендорф му беше дал инструменти и излишни резервни части и Тайсън всяка вечер си играеше с тях. Беше ми чудно как огромните му ръце успяваха да се справят с дребните части.

— Какво правиш? — попитах.

Тайсън не отговори. Вместо това изхълца, все едно се канеше да се разплаче.

— Анабет не харесва циклопите. И ти... не искаш да бъда с теб?

— Не, не е така — възразих колебливо. — Анабет те харесва. Честна дума.

От очите му закапаха сълзи.

Спомних си, че Гроувър, подобно на всички сатири, можеше да долавя човешките чувства. Зачудих се дали и циклопите не притежаваха същата способност.

Тайсън уви чарковете и инструментите си в намастен парцал. Отпусна се на леглото и прегърна одеялото като плюшено мече. Обърна се към стената, гърбът му беше нашарен от ужасяващи белези, все едно беше изоран с трактор. За хиляден път се зачудих откъде и от кого му бяха останали.

— Татко винаги се е грижел за мен — подсмърчаше той. — А сега... Не е честно, задето е позволил да му се роди циклоп. Изобщо не е трябвало да се раждам.

— Не говори така! Посейдон те призна за свой син, нали? Значи те обича... много...

Замълчах. Замислих се за годините, през които Тайсън беше живял по улиците на Ню Йорк в кашон от хладилник. Как беше възможно да си мисли, че Посейдон се е грижел за него? Що за баща би причинил подобно нещо на детето си, дори и то да е чудовище?

— Тайсън... в лагера ще ти е добре като в истински дом. Останалите ще свикнат с теб. Честна дума.

Тайсън въздъхна, но не отговори. След миг си дадох сметка, че е заспал.

И аз си легнах и затворих очи, но не можех да заспя. Страхувах се да не сънувам отново Гроувър. Ако телепатичната ни връзка наистина съществуваше... ако нещо се случеше с него... можеше изобщо никога повече да не се събудя.

Луната грееше през прозореца. В далечината шумеше прибоят. Усещах лекия аромат от ягодовите поля, чуваше се смехът на дриадите, които гонеха бухали в гората. Но имаше и нещо друго, нещо зло — болестта, поразила елата на Талия, настъпваше в долината.

Дали Клариса щеше да успее да спаси лагера? По-скоро Тантал щеше да ме награди със значка за примерно поведение.

Станах и се облякох. Взех едно одеяло и измъкнах няколко кокаколи изпод леглото. Колата беше контрабанда. В лагера не се позволяваше внасянето на десерти и напитки, но ако се свържеш с

точния човек в хижата на Хермес, срещу няколко златни драхми той можеше да прекара нелегално почти всичко от близкия магазин.

Излизането навън след вечерния час също беше забранено. Ако ме хванеха, щях да си изпатя, стига преди това харпиите да не ме изядяха жив. Но аз исках да видя океана. Там винаги се чувствах по-добре. Мислите ми се проясняваха. Измъкнах се от хижата и поех към брега.

Постлах одеялото близо до водата и си отворих една кутийка с кола. Не знам защо, но захарта й кофеинът успокояваха свръхактивния ми мозък. Мъчех се да реша какво да правя, за да спася лагера, но не ми хрумваше никаква гениална идея. Надявах се да се появи Посейдон или поне да ми даде някакъв съвет.

Небето беше ясно и обсипано със звезди. Опитвах се да намеря съзвездията, които Анабет ми беше показала — Стрелец, Херкулес, Северна корона, — когато изведнъж до мен се разнесе глас:

— Красиви са, нали?

Едва не се задавих с колата.

До мен стоеше мъж с шорти и тениска с лого на нийоркския маратон. Беше слаб и стегнат, с посребрена коса и лукава усмивка. Изглеждаше ми познат, но не можех да се сетя откъде.

Първата ми мисъл беше, че сигурно е излязъл да потича през нощта и някак е минал през границите на лагера. Кое би трябвало да е невъзможно. Границата около лагера не пропускаше простосмъртни. Вероятно беше успял да се промъкне заради чезнещата сила на елата на Талия. Но все пак да е излязъл да тича посред нощ? А и наоколо имаше само поля и гори. Откъде се беше взел тук?

— Може ли да поседна при теб? — попита той. — Не помня откога не съм подвивал крак.

Да, знам — непознат посред нощ. Здравият разум нашепваше веднага да побягна и да се развикам за помощ. Но той беше толкова спокоен, че някак си изобщо не ме беше страх.

— Разбира се — рекох.

Той се усмихна.

— Гостоприемството ти заслужава похвала. О, и кока-кола! Може ли?

Седна до мен на одеялото, отвори си една кутийка и отпи.

— Ааа, добре ми дойде. Спокойствие и тишина...

От джоба му се разнесе тихо жужене.

Мъжът въздъхна. Извади мобилен телефон и аз зяпнах смаяно — целият апарат излъчваше нежна синкава светлина. По антенката се гърчеха две зелени змийчета, големи колкото червеи.

Непознатият като че ли изобщо не ги забелязваше. Погледна екрана и изруга.

— Извинявай, трябва да вдигна. Само секунда... — Натисна копчето. — Ало?

Заслуша какво му говореха. Миниатюрните змии се плъзгаха нагоре-надолу по антената до ухото му.

— Ясно — рече накрая той. — Да, знам. Изобщо не ме интересува, че е прикован към скала и орли кълват дроба му. След като не знае номера на пратката, няма как да проверим къде се намира... Дар за човечеството, страхотно... Имаш ли представа колко подобни пратки разнасяме? Добре, както и да е. Прехвърли го на Ерис от отдела за обслужване на клиенти. Трябва да затварям.

Натисна копчето и връзката прекъсна.

— Извинявай. Услугите за експресни доставки са в невероятен възход. Та за какво говорехме преди малко...

— По телефона ви има змии.

— Какво? А, те не хапят. Джордж, Марта, кажете здрасти.

— Казваме — прозвуча в главата ми дрезгав мъжки глас.

— Стига си се надувал — обади се женски глас.

— Защо? — попита Джордж. — Аз върша всичката работа.

— Престанете! — Мъжът прибра телефона в джоба си. — Та, докъде бяхме стигнали? А, да. Тишината и спокойствието.

Кръстоса крака и се взря в звездите.

— Откога не съм си почивал истински... Откакто се появи телеграфът, все бързам, бързам, бързам... Кое е любимото ти съзвездие, Пърси?

Мислите ми все още бяха при малките зелени змийчета, но отвърнах:

— Херкулес.

— Защо?

— Защото... Ами защото той не е имал никакъв късмет. В това отношение е бил по-зле и от мен. Така в сравнение с него се чувствам

по-добре.

Мъжът се усмихна.

— А не защото е бил силен, известен и така нататък?

— Не, не.

— Ти си интересен младеж. И сега какво?

Веднага разбрах за какво ме питаше — какво възнамерявах да правя за руното.

Но преди да отговоря, от джоба се разнесе приглушеният глас на змията Марта.

— Деметра на втора линия.

— В момента съм зает — отвърна непознатият. — Кажи й да остави съобщение.

— Ще се обиди. Предишния път, когато не й вдигна, всички цветя в отдела за доставка увехнаха.

— Кажи й, че имам среща! — Мъжът въздъхна. — Извинявай, Пърси. Та, какво казваше?

— Тъъ... Кой точно сте вие?

— Умно момче като теб трябва отдавна да се е досетило.

— Покажи му! — замоли се Марта. — Откога не съм била с истинските си размери!

— Не я слушай — обади се Джордж. — Само иска да се изфука!

Мъжът отново извади телефона си.

— Оригиналната форма, моля.

Телефонът заискря в ослепително синьо и започна да нараства, докато се превърна в еднометров дървен жезъл с криле на гълъб на върха. Джордж и Марта, истински змии в реални размери, се преплитаха в средата. Това беше кадуцей, символът на Номер 11.

Буца заседна в гърлото ми. Най-сетне разбрах на кого ми приличаше мъжът с елфическите черти и палавите искрици в очите.

— Вие сте бащата на Люк — рекох. — Хермес.

Богът облиза устни. Заби жезъла в пясъка, все едно беше плажен чадър.

— Бащата на Люк. Малцина биха се сетили да ме представят така. Повечето ме наричат бога на крадците. Или пък бога на вестоносците и пътешествениците, ако искат да бъдат любезни.

— Богът на крадците звучи най-добре — подхвърли Джордж.

— О, не му обръщай внимание — намеси се Марта и стрелна език към мен. — Просто ревнува, защото Хермес ме обича повече.

— Не е вярно!

— И още как!

— По-кратко, вие двамата — предупреди ги Хермес, — или ще ви превърна отново в телефон и ще му изключа звука! Пърси, още не си отговорил на въпроса ми. Какво ще правиш със задачата?

— Не ми разрешиха да замина.

— Така е. И това ще те спре ли?

— Искам да замина. Трябва да спася Гроувър.

Хермес се усмихна.

— Познавах едно момче... Беше дори по-малко от теб. Всъщност си беше направо бебе.

— Пак се започна — изпъшка Джордж. — Само за себе си говори!

— Млъкни! — сръза го Марта. — Да не искаш да ни изключи звука и да ни сложи на вибрация?

Богът не им обърна внимание.

— Една нощ се измъкнало изпод носа на майка си от пещерата и откраднало стадото на Аполон.

— И той не го ли е удушил на мига? — попитах.

— Хмм, не. Всъщност всичко се подредило много добре. За да възмезди Аполон за кражбата, момчето му дало един инструмент, който тъкмо било направило — лирата. Аполон бил толкова заплепен от музиката, че гневът бързо му минал.

— И каква е поука?

— Поуката ли? — премига Хермес. — Богове, това да не е някаква притча? Историята е съвсем истинска. Истината има ли поука?

— Ами...

— Добре, какво ще кажеш за: „Кражбата невинаги е нещо лошо“?

— На мама едва ли би й харесало.

— Плъховете са вкусни — обади се Джордж.

— Това какво общо има? — попита Марта.

— Нищо — призна той. — Но съм гладен.

— Добре, може и друго — рече Хермес. — Например: „Младите невинаги се подчиняват на разпорежданията, но ако рискуват и

постигнат нещо хубаво, понякога избягват наказанието.“ Как ти се струва?

— Значи смятате, че трябва да замина, въпреки че нямам разрешение?

Очите на Хермес заискриха.

— Марта, би ли ми подала първия пакет?

Марта отвори уста и не спря да я отваря, докато не зина така, че можех спокойно да пхна ръката си до лакътя. Отвътре се показва метален термос — едновременно термос с черна пластмасова капачка. По него бяха изрисувани в червено и жълто бойни сцени от Древна Гърция — герой убива лъв, а по-нататък повдига триглавото куче Цербер над главата си.

— Това е Херкулес — обадох се аз. — Но как...

— Никога не подценявай подаръците — смърри ме Хермес. — Това е колекционерска рядкост. От първия сезон на „Херкулес разбива глави“.

— „Херкулес разбива глави ли“?

— Беше страхотно шоу — въздъхна той. — Преди телевизията на Хефест да започне да излъчва само риалити предавания. Ако термосът вървеше заедно с кутията за сандвичи, щеше да струва много повече, разбира се...

— И ако не беше престоял в устата на Марта — подсказа Джордж.

— Ще ти го върна тъпкано! — извика Марта и го подгони по жезъла.

— Чакайте малко — рекох. — Това е подарък, така ли?

— Единият от двата — кимна Хермес. — Хайде, взemi го.

Едва не го изгървах — от едната страна беше леденостуден, а от другата нажежен като пещ. На всичкото отгоре, както и да го завъртах в ръцете си, тази страна към океана — северната — винаги беше студената...

— Това е компас! — извиках.

Богът премига изненадано.

— Браво! Никога не съм се сещал за това. Всъщност той има много по-важно предназначение. Вътре са събрани ветрове от четирите краища на земята и ако ги пуснеш на свобода, те ще ти помогнат да стигнеш по-бързо до целта. Не, не го прави сега! И моля

те, когато решиш да го използваш, отвори капачката съвсем леко. Ветровете са малко като мен — не могат да стоят мирни. Ако и четирите излязат наведнъж... Както и да е, сигурен съм, че ще внимаваш. А сега и втория ми подарък. Джордж?

— Тя ме докосва! — оплака се Джордж, който напразно се мъчеше да се измъкне от Марта.

— Няма как да не те докосва, двамата сте преплетени — отвърна Хермес. — И ако не престанете да се гоните, пак ще се вържете на възел!

Змиите прекратиха боричкането си.

Джордж отвори уста и от нея падна пластмасово шишенце с витамини за смучене.

— Не може да бъде! — възкликнах. — Витамини във формата на минотавър?

Хермес взе шишенцето и го разклати.

— Да, лимоновите са минотаври. Гроздовите са фуриите, ако не се лъжа. Или пък бяха хидри? Така или иначе, тези витамини са страшно силни. Смучи ги само в краен случай.

— А как ще разбера кога е краен случай?

— Ще разбереш, повярвай ми. Девет основни витамина, минерали и аминокиселини. Всичко, което ти трябва, за да възвърнеш формата си.

Той ми подхвърли шишенцето.

— Благодаря — рекох. — Но защо ми помагате, господарю Хермес?

Богът се усмихна тъжно.

— Може би защото се надявам, че ако заминеш, ще спасиш много хора, Пърси. Не само приятеля си Гроувър.

Зяпнах го смаяно.

— Кого имате предвид? Люк ли?

Той не отговори.

— Господарю Хермес — подех аз, — много ви благодаря и така нататък, но по-добре си вземете подаръците. Люк не може да бъде спасен. Дори и да го намерех... Той ми каза, че иска да унищожи Олимп, да не остави камък върху камък. Предаде всичките си приятели. Мрази и вас самия.

Хермес вдигна поглед към звездите.

— Скъпи ми братовчеде, ако през тези хилядолетия съм научил нещо, то е, че е невъзможно да обърнеш гръб на роднините си, колкото и да се изкушаваш заради поразите им. Няма значение дали те мразят, посрамват или просто не оценяват гениалността ти, че си създал интернет...

— Вие сте създали интернет?

— Идеята беше моя — обади се Марта.

— Плъховете са вкусни — въздъхна Джордж.

— Идеята беше моя! — отсече Хермес. — Говоря за интернет, не за плъховете. Но не това ми беше мисълта. Пърси, разбираш ли какво ти казвам за роднините?

— Не съм съвсем сигурен.

— Някой ден ще разбереш. — Той се изправи и отупа пясъка от краката си. — Време е да тръгвам.

— Имате шейсет пропуснати повиквания — рече Марта.

— И хиляда трийсет и осем писма в електронната си поща — добави Джордж. — Без да броим предложенията за онлайн покупка на амброзия с намаление.

— Пърси, разполагаш с много по-малко време, отколкото си мислиш — рече Хермес. — Приятелите ти вече са... а, идват!

Чух гласа на Анабет, която ме викаше иззад джуните. Малко по-назад се обаждаше и Тайсън.

— Надявам се, че не съм пропуснал нещо важно — продължи богът. — Все пак съм натрупал доста опит в пътуването.

Той щракна с пръсти и в краката ми се появи три брезентови раници.

— Водонепроницаеми са, разбира се. Ако помолиш любезно, баща ти може и да ви помогне да стигнете до кораба.

— Кой кораб?

Хермес вдигна ръка. Един голям круизен кораб пореше водите на залива, бяло-златистите му светлини искряха на фона на черната вода.

— Почакайте! — извиках аз. — Нищо не разбирам! Дори не съм казал, че съм съгласен да замина!

— На твоето място бих взел решение в рамките на следващите три минути — отвърна той. — Защото тогава ще се появят харпиите. Всичко хубаво, братовчеде. И — прощавай за израза — нека боговете бъдат с теб!

Хермес отвори ръка и жезълът литна в дланта му.

— Успех! — извика Марта.

— И да ми донесеш някой плъх! — поръча Джордж.

Кадуцейт отново се превърна в телефон и Хермес го пхна в джоба си. После пое надолу по брега. След двайсетина крачки засия и изчезна във въздуха, а аз останах сам с термоса, шишенцето с витамините и с по-малко от три минути, през които трябваше да взема решение.

ОСМА ГЛАВА

КАЧВАМЕ СЕ НА БОРДА НА „ПРИНЦЕСА АНДРОМЕДА“

Взирах се във вълните, когато Анабет и Тайсън дотичаха при мен.

— Какво става? — попита Анабет. — Чух те да викаш за помощ!

— И аз — обади се Тайсън. — Крещеше: „Лошите нападат!“.

— Не съм ви викал — отвърнах. — Добре съм.

— Но тогава кой... — Анабет забеляза трите раници, термоса и шишето с витамини, което държах в ръката си. — Какво...

— Слушайте — прекъснах я. — Нямаме много време.

Разказах им за разговора си с Хермес. Когато свърших, в далечината вече се разнасяше вой — харпиите бяха надушили следите ни.

— Пърси, трябва да заминем — рече Анабет.

— Ще ни изключат. Повярвай ми, имам голям опит в изключването.

— И какво от това? Ако се провалим, лагерът така или иначе ще загине.

— Да, но ти обеща на Хирон...

— Обещах, че ще те пазя. Коемо мога да направя, само ако тръгна с теб! Тайсън ще остане и ще им обясни...

— И аз искам да дойда! — прекъсна я той.

— Не може! — извика Анабет изплашено. — Искам да кажа... Хайде, Пърси, знаеш, не няма как да стане!

Отново се зачудих защо не понасяше циклопите. Явно криеше нещо от мен.

Тя и Тайсън ме гледаха очаквателно. Корабът бавно се отдалечаваше.

В интерес на истината, и аз не горях от желание да вземем Тайсън с нас. През последните три дни той само ме следваше по

петите, а останалите лагерници ми се подиграваха, по хиляди пъти на ден ми напомняха, че с него сме роднини, и ме караха да се червя от срам. Имах нужда от малко почивка. Освен това, нямах представа дали щеше да ни бъде от полза, нито пък как да го опазя. Да, беше невероятно силен, но все пак беше бебе по циклопските стандарти, на не повече от седем години в умственото си развитие. Представях си го как изпада в паника или се разплаква, докато се опитваме да се промъкнем покрай някое чудовище. Заради него можеше да загинем всички.

От друга страна, воят на харпиите приближаваше.

— Не можем да го оставим тук — реших. — Тантал ще си излее гнева върху него.

— Пърси — поде Анабет, като се опитваше да не издава яда си, — тръгнали сме за острова на Полифем. А Полифем е ц-и-г... с-и-г... — Тя ядосано тропна с крак. Макар че беше страшно умна, Анабет също имаше дислексия. И до утре сутринта можеше да не нацели как се пише правилно „циклоп“. — Знаеш какво искам да кажа!

— Ако иска, може да дойде — обях аз.

Тайсън доволно плесна с ръце.

— Искам!

Анабет ме изглежда убийствено, но явно осъзна, че няма да ме накара да променя решението си. Или може би си даваше сметка, че нямаме време за спорове.

— Добре — въздъхна тя. — Как ще стигнем до кораба?

— Хермес каза, че баща ми може да помогне.

— Какво тогава се мотаеш, водорасляк?

Винаги ми е било трудно да говоря с баща си, да му се моля и така нататък, но въпреки това пристъпих във водата.

— Хей, тате? — измърморих нерешително. — Как си?

— Пърси! — прошепна настойчиво Анабет. — Нямаме време!

— Нуждаем се от помощта ти — извиках по-силно. — Трябва да стигнем до онзи кораб ей там... преди да са ни изiali и...

В първия момент не се случи нищо. Вълните лениво се разбиваха на брега. Воят на харпиите наближаваше, вече бяха стигнали до пясъчните дюни. Изведнъж на трийсетина метра навътре в морето се появиха три бели петна. Движеха се бързо към брега, като нокти,

раздиращи водната повърхност. След секунда над прибоя се показаха главите на три бели жребца.

— Понита риби! — ахна Тайсън.

Беше прав. Щом стигнаха до нас, видях, че бяха коне само отпред, а отзад тялото им завършваше със сребриста рибешка опашка с искрящи люспички и гребна перка.

— Морски кончета! — извика Анабет. — Колко са красиви!

Този до нея изцвили доволно и я побутна с муцуна.

— После ще им се радваме — подканих я аз. — Да вървим!

— Ето ги! — изсъска глас зад нас. — Лоши деца, дето не са в леглата! Време за закуска за извадилите късмет харпии!

Пет харпии се носеха над дюните — ниски, но дебели кошмарни създания със сбръчкани лица, остри нокти и несъразмерно малки пернати криле. Приличаха на кръстоска между дребни, вечно сърдити, сервитьорки и щрауси. Не бяха много бързи, слава на боговете, но не знаеха милост, ако те докопаха.

— Тайсън! — извиках. — Вземи си раницата!

Той замечтано зяпаше морските кончета с увиснало чене.

— Тайсън!

— А?

— Хайде!

Двамата с Анабет го сръгахме и го изтръгнахме от унеса му. Взехме багажа си и се качихме на конете. Посейдон сигурно се беше досетил, че Тайсън ще е с нас, тъй като единият жребец беше доста по-едър и достатъчно силен, за да издържи циклоп.

— Дий! — извиках. Конят се извърна и се гмурна във вълните. Анабет и Тайсън ни последваха.

Харпиите недоволно проклинаха и жалостиво нареждаха за избягалата им закуска, а водните кончета пореха водата със скоростта на скутери. Чудовищата бързо останаха назад и за по-малко от минута брегът на лагера се превърна в една тъмна точица. Дали някога отново щях да се върна тук? Прогоних тази мисъл от главата си, в този момент имах по-важни проблеми.

Вече бяхме стигнали до кораба, който щеше да ни закара до Флорида и Морето на чудовищата.

Оказа се, че е по-лесно да яздиш водно конче, отколкото пегас. Водните кончета пореха вълните толкова гладко и спокойно, че почти не се налагаше да се държим, докато вятърът брулеше лицата ни.

Щом наближихме, смаяно си дадох сметка колко голям беше всъщност корабът. Белият корпус бе висок поне колкото десететажен блок, а върху него се издигаха още няколко палуби с тераси и илюминатори. Името беше изписано под носа с черни букви, осветени от прожектор. Успях да го разчета едва след третия-четвъртия опит.

„Принцеса Андромеда“

На носа имаше издялана висока трийсет метра женска фигура в бял хитон, направена така, че да изглежда прикована към предната част на кораба. Изглеждаше млада и красива, с развята черна коса, но изражението ѝ издаваше неописуем ужас. Трудно ми беше да си обясня защо някой би сложил изплашена принцеса на носа на увеселителен кораб.

Спомних си мита за Андромеда, която родителите ѝ бяха приковали към скала на брега на морето като приношение за някакво морско чудовище. Сигурно много са ѝ били ядосали, задето е имала само двойки в училище или нещо подобно. Така или иначе, моят съименник Персей я спасил в последния момент и с главата на Медуза превърнал морското чудовище в камък.

Онзи Персей винаги побеждавал. Затова мама ме беше кръстила на него, макар че той е бил син на Зевс, а аз бях син на Посейдон. Истинският Персей беше един от малкото щастливи герои в старогръцката митология. Другите винаги загиваха — предаваха ги приятелите им, пребиваха ги, отравяха ги или боговете ги проклеваха. Мама се надяваше да съм наследил късмета на Персей. Но предвид всичко, което ми се беше струпало на главата досега, не бях кой знае какъв оптимист за бъдещето.

— Как ще се качим? — гласът на Анабет се разнесе над шума на вълните. Морските кончета като че ли знаеха какво ни трябва. Заобиколиха кораба от дясната страна, порейки с лекота вдигнатите от него големи вълни, и се спряха пред една стълба, закрепена към корпуса.

— Ти си първа — казах на Анабет.

Тя си сложи раницата на раменете и се хвана за най-долната пречка. Конят ѝ изцвили за довиждане и се гмурна във водата. Анабет

продължи нагоре. Изчаках малко и я последвах.

Накрая само Тайсън остана във водата. Неговият жребец му беше устроил истинско родео с подскоци и премятания във въздуха и Тайсън се смееше толкова силно, че имах чувството, че ще го чуят и на брега.

— Шшшт! Тихо! — скарах му се аз. — Хайде, здравеняко!

— Може ли да вземем и Дъга? — попита гой жално.

Зяпнах го смаяно. Дъга ли?

Конят изцвили, явно харесваше новото си име.

— Ами... не — отвърнах. — Дъга не може да се качи по стълбата.

Тайсън заподсмърча. Зарови лице в гривата на коня.

— Ще ми липсваш, Дъга.

Конят тъжно изцвили, прозвуча ми като детски плач.

— Някой ден може пак да се срещнете — опитах се да успокоя Тайсън.

— О, може ли да е още утре? — грейна той. — Моля те!

Въздържах се от обещания и в крайна сметка успях да го накарам да се сбогува и да поеме по стълбата. Конят Дъга изцвили жално, направи кълбо във въздуха и изчезна под водата.

Стълбата ни отведе до първата палуба, по която бяха подредени жълти спасителни лодки. Имаше и няколко заключени врати, които Анабет се опита да отвори с ножа си и порой от ругатни на старогръцки.

Предполагах, че ще трябва да се спотаим някъде, нали все пак бяхме гратисчии, но след като огледах коридорите и надникнах през перилата към затворените заведения на голямата палуба, започнах да си давам сметка, че нямаше от кого да се крием. Да, беше посред нощ, но все пак прекосихме почти половината кораб по дължина, без да срещнем никого. Минахме покрай четирийсет-петдесет каюти, но от тях не се чу никакъв звук.

— Това е някакъв кораб-призрак — измърморих.

— Да си ходим! — извика Тайсън, който изплашено си играеше с презрамката на раницата си. — Лоша миризма.

Анабет се намръщи.

— Нищо не усещам.

— Циклопите са като сатирите — обадох се аз. — Надушват чудовищата. Нали, Тайсън?

Той кимна страхливо. Сега, когато бяхме далеч от лагера, мъглата отново бе скрила лицето му. Човек трябваше да се вгледа много внимателно, за да забележи, че е с едно око.

— Добре — кимна Анабет, — какво точно надушваш?

— Нещо лошо — отвърна Тайсън.

— Браво — измърмори тя. — Всичко е ясно.

Излязохме на нивото на басейна. Край него имаше редици празни шезлонги и бар, затворен с решетка. Водата в басейна искреше зловещо и се полюшваше насам-натам от движението на кораба.

Над нас имаше още няколко нива със стена за катерене, игрище за голф и въртящ се ресторант, но не се виждаше жива душа.

И въпреки това... Усещах нещо. Някаква опасност. Имах чувството, че ако не бях толкова уморен и ако не бях изразходвал всичкия си адреналин в тази дълга нощ, щях да успея да се сетя какво не беше наред.

— Трябва да се скрием някъде и да поспим — рекох.

— Добре ще е да дремнем малко — съгласи се сънено Анабет.

Обиколихме още няколко пусти коридора и стигнахме до една празна двойна каюта на девето ниво. Вратата беше отворена, което ми се стори странно. На масата имаше кошница с шоколадови десерти, на нощното шкафче — изстудена бутилка с ябълково вино, а на възглавниците — ментови дъвки и картички с написано на ръка пожелание: „Приятно прекарване!“.

Едва сега отворихме раниците си за първи път и установихме, че Хермес наистина се беше погрижил за всичко — допълнителни дрехи, тоалетни принадлежности, суха храна, пари и кожена кесия със златни драхми. Беше сложил дори и инструментите и чарковете на Тайсън, и шапката-невидимка на Анабет, което страшно ги зарадва.

— Лягам си в съседната каюта — рече Анабет. — Не яжте и не пийте нищо!

— Мислиш, че може да има някаква магия?

Тя се намръщи.

— Не знам. Нещо не е както трябва. Просто... внимавайте.

Заклучихме вратите.

Тайсън се стовари на койката. Поигра си няколко минути с нещото, което майстореше — все още упорито отказваше да ми го покаже, и започна да се прозява. Уви чарковете си в намасления парцал и заспа.

Лежах на койката и се взирах през илюминатора. В един момент ми се стори, че чух шепот в коридора. Знаех, че е невъзможно. Бяхме обиколили кораба и не бяхме видели никого. Но гласовете ми пречеха да заспя. Напомняха ми за пътуването ми до Подземното царство — така звучаха духовете на мъртвите там.

В крайна сметка умората надделя. Заспах и сънувах най-страшния кошмар в живота си.

Намирах се в пещера и стоях на ръба на огромна яма. Мястото ми беше познато. Това беше входът към Тартар. Познат ми беше и студеният смях, който ехтеше от мрака.

— И това ако не е малкото ни геройче! — Гласът стържеше като острие на нож, заточван в камък. — Поело към следващата си славна победа.

Исках да му изкреция да млъкне. Да извадя Въртоп и да го понижа. Но не можех да помръдна. А дори и да съберях сили да вдигна ръка, какво щях да му направя — Кронос беше отдавна победен, накълцан на парчета и хвърлен във вечна тъма.

— Да, нека не те бавя — продължи титанът. — Върви. И може би този път, когато се провалиш, най-сетне ще се запиташ дали си струва да слугуваш на боговете. Как само показва обичта си баща ти напоследък, а?

Смехът му изпълни пещерата и изведнъж обстановката се промени.

Озовах се в друга пещера — тази в бърлогата на циклопа, където беше затворен Гроувър.

Сатирът седеше на стана в мръсната си сватбена рокля и устремено раздърпваше нишките на недовършеното платно.

— Скъпа! — извика чудовището от другата страна на закрилия входа голям камък.

Гроувър подскочи и започна отново да тъче.

Помещението се разтърси от преместването на канарата. На прага се извиси огромен циклоп, в сравнение с него Тайсън

изглеждаше като недоносче. Нащърбените му зъби бяха пожълтели, а в загрубелите му длани спокойно можех да се изпъна в цял ръст. Беше облечен в избеляла лилава тениска с надпис „Световно овчарско изложение 2001“. Беше висок най-малко пет метра, но най-ужасно беше огромното му мътно око, забулено от перде. Най-вероятно беше почти напълно спял.

— Какво правиш? — попита той.

— Нищо — отвърна с преправения си писклив глас Гроувър. — Тъка шлейфа си за сватбата, както виждаш.

Циклопът протегна ръка и заопипва стана. Стигна до платното и ядосано извика:

— Не е станало по-голямо!

— Как да не е, скъпи? Погледни, изтъкала съм поне пет сантиметра!

— Омръзна ми да чакам! — изрева чудовището. След това подуши. — О, прекрасен аромат! Ухае на коза!

— О! — Гроувър се изсмя нервно. — Харесва ли ти? Това е „Eau de Chevre“^[1]. Специално заради теб си го сложих.

— Ммм! — Циклопът оголи пожълтелите си зъби. — Направо ми иде да те изям!

— О, толкова си сладък!

— Край на отлагането!

— Но скъпи, още не съм свършила!

— Утре!

— Не, не, поне още десет дни.

— Пет!

— Добре. Седем, щом настояваш толкова.

— Седем? Това е по-малко от пет, нали?

— Естествено. Разбира се.

Чудовището изръмжа, явно не беше доволен от уговорката, но остави Гроувър да продължи с тъкането и излезе, като намести обратно камъка на входа.

Гроувър затвори очи и разтреперано си пое дъх.

— Побързай, Пърси — прошепна той. — Моля те, моля те, моля те!

Събудих се от звука на корабна сирена. От високоговорителите на стената прозвуча мъжки глас с австралийски акцент, който с необяснимо задоволство занарежда:

— Добро утро, уважаеми пътници! През целия ден ще бъдем в открито море. Времето е прекрасно за мамбо парти край басейна! Не забравяйте и за играта на бинго с джакпот от един милион долара в салон „Морски дракон“ в един часа! А за нашите специални гости сме приготвили приятна изненада — пребиване с маркуч на палубата!

Изправих се рязко.

— Какво?!

Тайсън премлясна сънливо. Лежеше по корем на койката, краката му стърчаха навън и почти опираха в прага на банята.

— Какво казаха? Поливане с маркуч?

Надявах се да е прав, но в този момент на вратата за съседната каюта се почука. Анабет подаде глава, рошава като кокошка.

— Пребиване ли чух?

Облякохме се бързо и излязохме навън. За наша изненада, беше пълно с хора. Десетина пенсионери се отправяха към столовата за закуска. Баща и две деца отиваха към басейна да поплуват. Моряци в колосани бели униформи се разхождаха по палубата и учтиво поздравяваха пътниците.

Никой не ни попита кои сме и какво правим тук. Никой не ни обърна внимание. Но въпреки това нещо не беше както трябва.

Едно семейство мина покрай нас и бащата тъкмо говореше на децата:

— Сега сме на ваканционно пътуване с кораб. И се забавляваме.

— Да — отвърнаха трите момчета в един глас, но с безизразни лица. — Страхотно е. Ще плуваме в басейна.

— Добро утро — поздрави ни един стюард с мътен поглед. — На борда на „Принцеса Андромеда“ всички се забавляваме. Желая ви приятен ден.

Той се дръпна настрана.

— Пърси, това е адски странно — прошепна Анабет. — Все едно всички са в някакъв транс.

В този момент завихме и се озовахме пред първото чудовище — хрътка от подземното царство. Черният мастиф се беше изправил с предните си лапи на бара и беше заровил муцуна в чиния с бъркани

яйца. Сигурно беше още малко кутре, тъй като по принцип хрътките на Хадес бяха доста по-едри, а този беше едва колкото гризли. И въпреки това кръвта се смрази в жилите ми. Миналото лято за малко не бях загинал при сблъсък с едно от тези адски изчадия.

Но най-странното беше, че една двойка на средна възраст стоеше до мастифа и търпеливо чакаше реда си за закуска. Мъжът и жената като че ли не забелязваха нищо необичайно.

— Вече не съм гладен — измърмори Тайсън.

Преди да успее да отговори, от коридора се разнесе съскащ змийски глас:

— Оссте сссестима дойдоха вчера.

Анабет се сепна и посочи най-близкото скривалище — женската тоалетна. Тримата се напъхахме вътре. Толкова бях изплашен, че изобщо не ми беше до срам.

Нещо или по-скоро две неща минаха по коридора покрай нас с необичайно шумолене, все едно по килима се прокараваше шкурка.

— Да — отвърна втори змийски глас. — Той ги привлича. Бърсссо сссте наберем ссила.

Двете чудовища влязоха в заведението и оттам се чу студено съскане, което вероятно беше змийски смях.

Анабет ме погледна.

— Трябва да се махнем оттук!

— Да не би аз да съм искал да влизаме в женската тоалетна?

— Имам предвид кораба, Пърси! Трябва да се махнем от кораба.

— Мирише лошо — съгласи се Тайсън. — А и кучето изяде всичките яйца. Анабет е права. Трябва да се махнем от тоалетната и от кораба.

Потреперих. Щом Анабет и Тайсън бяха на едно мнение, то определено трябваше да ги послушам.

В този миг отвън се чу друг глас, който за мен беше по-страшен от което и да било чудовище.

— ... въпрос на време. Не ме предизвиквай, Агрий!

Това беше Люк! Никога нямаше да забравя гласа му.

— Не те предизвиквам! — изръмжа събеседникът му. Гласът му беше плътен и разгневен. — Просто казвам, че ако номерът не мине...

— Ще мине! — прекъсна го Люк. — Ще захаят стръвта, повярвай ми. Хайде, трябва да идем до адмиралската каюта да

проверим ковчега.

Гласовете заглъхнаха надолу по коридора.

— Да се махаме? — предложи изплашено Тайсън.

С Анабет се спогледахме и мълчаливо се споразумяхме.

— Не можем — рекох.

— Трябва да разберем какво е замислил Люк — добави Анабет.

— И ако има как — да го заловим, да го оковем във вериги и да го закараме на Олимп.

---

[1] Букв. „Козя вода“ (фр.) — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

НАЙ-УЖАСНАТА РОДНИНСКА СБИРКА В ЖИВОТА МИ

Анабет се писа доброволец да отиде сама с шапката-невидимка, но аз я убедих, че е твърде опасно. Или всички заедно, или никой.

— Никой! — обади се Тайсън. — Моля ви...

Но в крайна сметка и той тръгна с нас, като притеснено гризеше големите си нокти. Минахме през каютата, за да си вземем нещата. Каквото и да станеше, едва ли щяхме да останем още една нощ на борда на пълния със зомбита кораб, въпреки бингото с печалба от един милион долара. Проверих дали Въртоп е в джоба ми и сложих витамините и термоса от Хермес най-отгоре в раницата. Тайсън настоя да носи всичкия багаж и Анабет ме успокои, че не било проблем. За него трите пълни раници не били нищо повече от една празна торба за нас.

Запромъквахме се по коридорите към адмиралската каюта, като се ориентирахме по закачените на стените указателни схеми. Анабет вървеше напред с шапката-невидимка. Ако някой се зададеше срещу нас, се скривахме, но повечето от хората, които срещнахме, бяха зомбита с изцъклени погледи.

Качихме се по стълбите на тринайсета палуба, където трябваше да е адмиралската каюта, Анабет изсъска да се скрием и ние се пъхнахме в някакъв килер.

Двама души се приближаваха към нас.

— Видя ли етиопския дракон долу в трюма? — попита единият.

Другият се разсмя и отвърна:

— Да, невероятен е.

Невидимата Анабет ме стисна силно за ръката, но и без това вече бях познал втория глас.

— Разбрах, че още два пътуват насам — продължи той. — С това темпо скоро ще сме непобедими!

Гласовете заглъхнаха надолу по коридора.

— Това беше Крис Родригес! — Анабет свали шапката си и се появи до мен. — Помниш ли го, от Номер 11?

Помнех го смътно. Той беше от неясните деца, настанени в хижата на Хермес, тъй като олимпийският му баща не си беше направил труда да го припознае. Едва сега си дадох сметка, че това лято не бях видял Крис в лагера.

— Какво прави тук?

Анабет поклати глава, явно и тя нямаше представа, но си личеше, че е разтревожена.

Продължихме по коридора. Вече и без указателните схеми можех да кажа, че сме близо до Люк. Усещах нещо студено и неприятно — нещо зло.

— Пърси — спря се рязко Анабет, — погледни.

Стоеше пред една остъклена стена и гледаше надолу към дълбоката пропаст в средата на кораба — алеята с магазинчета и заведения. Но не те бяха привлекли вниманието й.

Пред лавката за сладкиши се бяха събрали най-различни чудовища: десетина лестригони като тези, които ме бяха нападнали с гюлета в последния ден от училище, две хрътки от Подземното царство и няколко още, по-странни създания — жени с по две змийски опашки, вместо крака.

— Скитски дракони — прошепна Анабет.

Чудовищата се бяха подредили в полукръг около един младеж с гръцка ризница и шлем, който тренираше с чучело от слама. Буца заседна на гърлото ми — чучелото беше облечено с оранжева тениска с логото на нашия лагер! Младежът с ризницата заби меч в корема на чучелото и дръпна рязко острието нагоре. Разхвърча се слама. Чудовищата одобрително се развикаха.

Анабет отстъпи назад. Лицето й беше посивяло.

— Хайде — дръпнах я аз, като се опитах да си придам уверен вид. — Колкото по-бързо открием Люк, толкова по-добре.

В края на коридора имаше двойни дъбови врати, които подсказваха, че зад тях се крие нещо важно. На десетина метра от тях Тайсън се спря.

— Отвътре се чуват гласове.

— Чуваш ги от толкова далече? — попитах.

Той притвори очи, сякаш за да се концентрира. След това заговори с дрезгавия глас на Люк:

— ... пророчеството. Глупаците няма да знаят какво да правят.

В следващия миг гласът на Тайсън отново се промени, стана поплътен и груб, като на този, който беше придружавал Люк пред заведението.

— Наистина ли смяташ, че онази стара кранта Хирон си е заминал завинаги?

От устата на Тайсън се разнесе смехът на Люк:

— Няма му доверие. И това е съвсем естествено, като имаме предвид миналото му. Отравянето на елата се е оказало последната капка, препълнила чашата.

Анабет потрепери.

— Престани, Тайсън! Как го правиш? Ужасно е!

Тайсън отвори очи и озадачено се взря в нея.

— Просто ги слушам.

— Продължавай — подканих го аз. — Какво казват?

Той отново спусна клепащи и изсъска с грубия мъжки глас:

— Тихо!

— Сигурен ли си? — прошепна Люк.

— Да — отвърна другият. — Пред вратата са.

Едва сега осъзнах за какво ставаше дума.

Опитах се да се обърна и да хукна обратно, но вратите на залата се отвориха и отвътре изскочи Люк, придружаван от двама космати великани, които хладнокръвно насочиха копията си в гърдите ни.

— Е — усмихна се накриво Люк, — и това ако не са двамата ми любими братовчеди! Заповядайте, влезте.

Огромната каюта беше едновременно красива и кошмарна.

Красивата част: огромни прозорци в дъното, от които се разкрива гледка към кърмата. Зелено море и синьо небе чак до хоризонта. Персийски килим на пода. В средата два меки дивана, в ъгъла легло с балдахин, а срещу него маса от махагон. На масата имаше храна — кутии с пици, бутилки с безалкохолни и сандвичи с месо на сребърен поднос.

Кошмарната част: на застлан с кадифе постамент в ъгъла беше поставен триметров златен ковчег. Саркофагът беше изписан с

древногръцки сцени на обхванати от пламъци градове и умиращи герои. От него лъхаше такъв мъртвешки студ, че въпреки проникващите през прозорците слънчеви лъчи, в помещението беше направо хладно.

— Е — Люк разпери гордо ръце, — много по-добре от колкото Номер 11, нали?

За една година се беше променил изцяло. Шортите и тениската бяха заменени от закопчана догоре риза, панталони и кожени обувки. Непокорната му руса коса сега беше късо подстригана. Приличаше на модел, показващ модните за този сезон тенденции сред младите злодеи в Харвард.

Белегът под окото му все още си личеше — назъбена бледа резка, останала за спомен от схватката му с дракона. Вълшебният му меч Клеветник беше подпрян на дивана и хвърляше зловещи отблясъци с двойното си острие от стомана и божествен бронз, което беше смъртоносно както за чудовища, така и за простосмъртни.

— Сядайте — заповяда той. Вдигна ръка, три стола се раздвижиха и се преместиха в средата.

Не седнахме.

Едрите му телохранители все още държаха копията си насочени към нас. Приличаха на близнаци, но не бяха хора. Извисяваха се два метра и половина и бяха облечени само с джинси, а огромните им гърди бяха покрити с дебела плътна козина. Голите им стъпала приличаха на лапи, а ноктите им бяха остри като на диви зверове. Носовите им бяха сплескани и от устата стърчаха остри хищни зъби.

— О, забравих да ви представя — рече Люк. — Това са помощниците ми, Агрий и Орей. Сигурно сте чували за тях.

Замълчах. Въпреки насочените към мен копия, не от мечките ме беше страх.

След като Люк се беше опитал да ме убие миналото лято, много пъти си бях представял как отново ще се срещнем. Виждах се как пристъпвам смело към него и го предизвиквам на двубой. Но сега, когато най-сетне бяхме лице в лице, едвам успях да прикрия треперенето на ръцете си.

— Не знаете ли историята на Агрий и Орей? — попита Люк. — Майка им... Предупреждавам ви, историята е доста тъжна. Афродита заповядала на младата жена да се влюби. Тя отказала и отишла да

търси помощ от Артемида. Артемида я приела в свитата си от ловджийки, но в крайна сметка Афродита успяла да си отмъсти. Накарала я да се влюби в мечка. Когато Артемида научила, прогонила я в гората. Съвсем типично за боговете, нали? Само се боричкат помежду си, а от това си патят горките хора. И сега нейните близнаци Агрий и Орей не хранят голяма любов към Олимп. Но пък обичат децата на боговете...

— За закуска — изръмжа Агрий. Неговият плътен глас бяхме чули, докато говореше с Люк преди малко.

— Ха-ха! — разсмя се брат му Орей и лакомо облиза покритите си с косми устни. Продължи да се смее неудържимо, докато Люк и Агрий не го изгледаха строго.

— Млъкни, идиот такъв — заповяда Агрий. — Върви се накажи! Орей изскимтя. Завлачи се трмаво до тъгла, отпусна се на един стол и стовари челото си о масата. Сребърният поднос издрънча.

Люк се държеше така, все едно това беше нещо съвсем нормално. Той се разположи удобно на дивана и вдигна крака на ниската масичка.

— Е, Пърси, оставихме те жив още една година. Дано да го оценяваш. Как е майка ти? Как върви училището?

— Ти си отровил елата на Талия!

Люк въздъхна.

— Право на въпроса, а? Добре, аз отрових дървото, признавам. И какво от това?

— Как можа? — Анабет звучеше толкова ядосано, че чак се изплаших да не му се нахвърли с голи ръце. — Талия ти спаси живота! Спаси и мен, и теб! Как можа да оскверниш паметта й?

— Не съм я осквернил! — прекъсна я Люк. — Боговете я оскверниха, Анабет! Ако Талия беше жива, щеше да е на моя страна!

— Лъжеш!

— Ако знаеше какво идва, щеше да разбереш...

— Разбирам прекрасно, че искаш да унищожиш лагера! — извика тя. — Ти си чудовище!

Той поклати глава.

— Боговете са те заслепили. Не можеш ли да представи един свят, свободен от тях, Анабет? Какво ти дава античната история, по която толкова се прехласваш? Три хиляди години багаж! Западът е

прогнил до сърцевината си. Трябва да бъде унищожен. Присъедини се към мен! Заедно ще съградим един нов свят. Твоят ум ще ни бъде от полза, Анабет.

— Защото ти очевидно нямаш и капчица в главата си!

Люк присви очи.

— Познавам те, Анабет. Заслужаваш много повече от това да се влачиш след някой идиот в обречен опит за спасяване на лагера. Още преди да е изминал месецът, там ще е пълно с чудовища. Тези, които оцелеят, няма да имат друг избор, освен да се присъединят към нас, защото в противен случай ще бъдат преследвани и изтребени. Наистина ли искаш да си на страната на губещите... при тези като него? — посочи той Тайсън.

— Хей! — извиках възмутено.

— Да пътуваш в компанията на циклоп — усмихна се Люк. — И имаш наглостта да твърдиш, че аз съм бил осквернил паметта на Талия! Не съм очаквал подобно нещо от теб, Анабет! Точно ти би трябвало да...

— Млъкни! — изкрещя тя.

Нямах никаква представа за какво говореше той, но Анабет закри лицето си, сякаш едва се сдържаше да не се разплаче.

— Остави я на мира! — обадох се аз. — И не намесвай Тайсън!

Люк се разсмя.

— А, да, чух новината. Баща ти го е припознал за свой син.

Сигурно изненадата ми си е проличала, тъй като той се усмихна.

— Да, Пърси, знам всичко. За плана ти да откриеш руното. Как бяха онези координати? 30,31; 75,12? Сигурно се сецаш, че все още имам приятели в лагера, които ме държат в течение.

— Шпиони имаш предвид.

Люк сви рамене.

— Още колко обиди от баща си можеш да понесеш, Пърси? Мислиш ли, че той ти е благодарен? Мислиш ли, че Посейдон предпочита теб пред това чудовище?

Тайсън стисна юмруци и тихо изръмжа.

Люк се усмихна отново.

— Боговете само те използват, Пърси. Имаш ли представа какво те очаква, ако оживееш до шестнайсетия си рожден ден? Хирон споменавал ли ти е за пророчеството?

Исках да го погледна спокойно и да му кажа да се разкара, но както обикновено, Люк прекрасно знаеше как да ме изкара от равновесие.

Какво щеше да стане на шестнайсетия ми рожден ден?

Знаех, че някога оракулът е направил предсказание за Хирон, което засягаше и мен. Но какво означаваше това „Ако оживееш до шестнайсетия си рожден ден“? Бях сигурен, че не ми харесваше.

— Знам това, което ми трябва — отвърнах. — Като например, кои са враговете ми.

— В такъв случай си глупак.

Тайсън стовари юмрука си върху близкия стол и той се разпадна на трески.

— Пърси не е глупак!

И преди да успея да се намеся, той се нахвърли върху Люк. Юмрукът му полетя към главата на Люк в смазващ удар, който би разбил и черепа на титан, но двамата мечоци реагираха мълниеносно. Сграбчиха го за ръцете и го бутнаха назад. Той се олюля и се стовари на пода с такава сила, че палубата потрепери.

— Неприятна изненада, а, циклоп? — обади се Люк. — Моите космати приятели май са по-силни от теб, поне когато са заедно. Дали да не им позволя да...

— Люк — прекъснах го аз. — Чуй ме. Баща ти ни изпрати тук.

Лицето му позеленя от гняв.

— Не искам да слушам за него!

— Той ни посъветва да се качим на кораба. Мислех, че е само начин да се придвижим до Флорида, но явно ни е изпратил тук, за да те намерим. Каза ми, че колкото и да му се сърдиш, той няма да се отрече от теб.

— Да му се сърдя ли? — изрева Люк. — Нямало да се отрече от мен? Та той отдавна ме е отписал, Пърси! Не, не му се сърдя! Искам направо да унищожа целия Олимп! Да разбия тронове им! И кажи на Хермес, че ще го направя. С всяко дете на бог, което се присъедини към нас, силата на Олимп отслабва, а нашата се увеличава. И той — посочи златния саркофаг — възвръща мощта си.

Мъчех се да не показвам колко ме плашеше този сандък.

— Какво има в него? — попитах. — Какво толкова...

И в този миг осъзнах какво се криеше в саркофага. Температурата в каютата спадна поне с двайсет градуса.

— Да не би...

— Той се завръща — кимна Люк. — Малко по малко го изваждаме от ямата. С всеки герой, който му се закълне във вяроност, се появява ново малко парче...

— Отвратително! — възкликна Анабет.

Той я изгледа мрачно.

— Майка ти се е появила от разцепения череп на Зевс. На твое място не бих се обаждал! Не след дълго ще разполагаме с достатъчно материал от господаря на титаните, за да го съградим наново. Ще му направим ново тяло, истинско чудо на ковашкото изкуство, достойно за пещите на Хефест!

— Ти си луд — поклати глава Анабет.

— Присъединете се към нас и ще получите щедра отплата. Имаме влиятелни приятели, богати покровители, за които не е проблем да ни осигурят кораби като този, както и всичко друго, от което имаме нужда. Никога повече няма да трябва майка ти да ходи на работа, Пърси. Ще можеш да й подариш нова къща. Може да имате слава, власт — каквото си поискате. Анабет може да сбъдне мечтата си и да стане архитект. Може да построи паметник, който да просъществува хиляди години — нов храм на повелителя на следващата епоха!

— Върви в Тартар! — отвърна мрачно тя.

Люк въздъхна.

— Колко жалко.

Взе някакво устройство, което приличаше на дистанционно за телевизор, и натисна червеното копче. След няколко секунди вратата на каютата се отвори и влязоха двама униформени моряци, въоръжени с палки. Гледаха със същия немиждащ поглед като останалите простосмъртни, които бяхме срещнали на кораба, но подозирах, че това не ги прави по-малко опасни.

— А, охрана — обърна се към тях Люк. — Страхувам се, че тези гратисчи са се качили нелегално на борда.

— Да, господине — отвърнаха отнесено те.

Той се извърна към Орей.

— Време е да нахраним етиопския дракон. Заведи тези идиоти долу и им покажи как се прави.

Орей се ухили глуповато.

— Хе-хе! Хе-хе!

— Чакай, аз ще отида с него — обади се Агрий. — Брат ми не става за нищо. Този циклоп...

— Не представлява заплаха — прекъсна го Люк. Хвърли притеснен поглед към саркофага и объркано премига. — Ти оставаш тук, Агрий. Трябва да обсъдим няколко важни въпроса.

— Но...

— Орей, не ме разочаровай. Остани в трюма, докато не се увериш, че драконът се е нахранил.

Орей ни подкара с копието си към коридора, а след него тръгнаха и двамата моряци.

Докато вървах по обратния път, побутван в гърба от върха на копието, си мислех за думите на Люк, че поне когато са заедно, двамата мечока са достатъчни да удържат Тайсън. Но поотделно...

Излязохме на палубата и поехме покрай завързаните спасителни лодки. Беше ми ясно, че виждахме слънцето за последен път. Прекосяхме ли палубата, щяхме да се спуснем с асансьора в трюма и това щеше да е краят.

Обърнах се и прошепнах на Тайсън:

— Сега!

Слава на боговете, той веднага ме разбра. Обърна се и така халоса Орей, че мечокът прелетя десет метра във въздуха и цопна в басейна при едно семейство зомбирани туристи.

— Ааа! — развикаха се децата. — Това не е забавно!

Единият от моряците извади палката си, но Анабет го срита и му изкара въздуха. Другият хукна към най-близкия бутон на алармата на стената.

— Спри го! — извика Анабет, но вече беше късно.

Халосах го с един шезлонг по главата, но той успя да натисне копчето.

Засвяткаха червени светлини. Разнесе се вой на сирена.

— В спасителната лодка! — заповядах.

Хукнахме към най-близката.

Докато свалим покривалото, по палубата се появиха чудовища и униформени моряци и разбутаха туристите и сервитьорите, които

разнасяха подноси с коктейли. Един мъж с гръцка ризница и изваден меч хукна към нас, но се подхлъзна в локва пина колада. На палубата над нас се събраха лестригони с лъкове в ръка и заизваждаха стрели.

— Как се спуска това нещо? — извика Анабет.

Една хрътка от Подземното царство скочи към мен, но Тайсън стовари пожарогасител в муцуната ѝ.

— Скачайте вътре! — заповядах аз. Извадих Въртоп и отклоних първия залп стрели. Ако се забавехме още миг, с нас щеше да е свършено.

Спасителната лодка висеше високо над водата. Анабет и Тайсън не успяваха да се справят с механизма за спускане.

Скочих до тях.

— Дръжте се! — извиках и прерязах въжетата.

Над главите ни изсвистя нов залп от стрели, а ние литнахме надолу към океана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ВЗИМАМЕ НА СТОП БРОНЕНОСЕЦ ОТ ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА

Термоса! — изкрещях аз, докато летяхме към водата.

— Какво? — Анабет сигурно си беше помислила, че съм си изгубил ума. Тя се държеше здраво за лодката, а косата ѝ стърчеше право нагоре като пламък на факла.

За щастие Тайсън ме разбра. Отвори раницата ми и извади вълшебния термос на Хермес.

Стрели и копия прелитаха край нас.

Сграбчих термоса, надявах се, че идеята ми нямаше да се окаже фатална грешка.

— Дръжте се!

— Държа се! — извика Анабет.

— Дръж се по-здраво!

Застопорих крака под пейката, Тайсън сграбчи мен и Анабет за дрехите и аз леко завъртях капачката.

Навън изскочи бяла пелена и ни наклони настрани, превръщайки отвесното ни падане в общо взето плавно спускане под наклон от четирийсет и пет градуса.

При измъкването си от термоса вятърът като че ли се смееше, все едно се радваше, че отново е на свобода. Стоварихме се върху водата, подскочихме веднъж, после втори път, като хвърлено за жабка плоско камъче, а след това се понесохме навътре в океана като скутер, заслепявани от водните пръски.

От останалия зад нас кораб се разнесе гневен вик, но вече бяхме извън обсега на оръжията. „Принцеса Андромеда“ започна да се смалява, превърна се в малко бяло детско корабче, а след това напълно изчезна.

Докато се носехме по водната шир, с Анабет се опитахме да се свържем с Хирон чрез Изида. Струваше ни се важно да бием тревога за действията на Люк, а не знаехме на кого другиго да вярваме.

Вятърът от термоса вдигаше достатъчно водни пръски, за да се образува хубава дъга — точно каквото ни трябваше за съобщение чрез Изида, — но въпреки това връзката беше лоша. Анабет хвърли златна драхма във въздуха, помоли се на богинята на дъгата да ни покаже Хирон и лицето му веднага се появи, но зад него проблясваха прожектори и дънеше оглушителна рок музика, все едно се намираше в някаква дискотека.

Разказахме му как се бяхме измъкнали от лагера, за Люк, „Принцеса Андромеда“ и златния сандък с останките на Кронос, но заради шумотевицата при него и свистенето на вятъра при нас не бях сигурен дали е успял да чуе всичко.

— Пърси — извика Хирон, — трябва да внимаваш за...

Думите му потънаха в гръмогласен вой, който ми прозвуча като бойния вик на команчите.

— Какво? — изкрещях аз.

— Проклети да са роднините ми! — Кентавърът се наведе, за да избегне една полетяла към главата му чиния, която след миг се разби някъде встрани. — Анабет, не биваше да оставяш Пърси да напусне лагера! Но ако успеете да вземете руното...

— Да, бейби! — извика някой зад него. — Ухааа!

Музиката така се усили, че от вибрирането лодката ни се разклати.

— ... Маями — крещеше Хирон. — Ще се опитам да следя...

В този миг някой хвърли бирена бутилка към него, образът се разпадна и лицето му изчезна.

След около час забелязахме суша на хоризонта — дълъг плаж с високи хотели. Във водата беше пълно с рибарски лодки и танкери. Катер на бреговата охрана мина вдясно от нас и след това се върна, за да ни огледа отново. Не всеки ден можеше да види човек жълта спасителна лодка с изключен двигател и управлявана от три хлапета да профучава със сто възела в час.

— Това е плажът Вирджиния! — възкликна Анабет, щом приближихме брега. — О, богове, как е успяла „Принцеса Андромеда“

да измине толкова голямо разстояние за една нощ? Това са...

— Четиристотин и трийсет морски мили — обадох се аз.

Тя премига смаяно.

— Как го сметна?

— Ами... не знам.

Анабет се замисли за миг, после попита:

— Пърси, какви са нашите координати в момента?

— Трийсет и шест градуса и четирийсет и четири минути северна ширина, седемдесет и шест градуса и две минути запад на дължина — отвърнах веднага. След това се сепнах и поклатих глава. — Леле! Откъде ми дойде това?

— Може би е заради баща ти — предположи Анабет. Когато си в морето, се ориентираш чудесно. Това е страхотно!

Не бях толкова сигурен. Не ме блазнеше мисълта да се превърна в човека-компас. Но преди да продължа, Тайсън ме потупа по рамото:

— Една лодка идва към нас.

Обърнах се. Катерът на бреговата охрана се мъчеше да ни настигне. Пресветваше с прожектора си и набираше скорост.

— Не бива да им позволим да ни хванат — рекох. — Ще има да ни разпитват цял ден.

— Насочи се към залива Чесъпийк — предложи Анабет. — Там знам едно място, където можем да се скрием.

Не я попитах какво точно имаше предвид и откъде познаваше толкова добре околността. Рискувах да отворя още малко капачката на термоса и нов бурен повей на вятъра ни изстреля покрай северния нос в залива. Катерът на бреговата охрана изостана. Поддържахме високата скорост, докато бреговете на залива не се стесниха около нас и изведнъж си дадох сметка, че сме навлезли в устието на река.

Усетих как водата се променя от солена в сладка. Изведнъж се почувствах смазан от умора, сякаш внезапно ми беше паднала захарта. Вече нямах представа къде се намирахме и накъде да насоча лодката. Добре, че Анабет указваше посоката.

— Ето там — рече тя. — Отвъд онзи нос.

Завихме в едно заблатено заливче, обрасло с високи папури. Изкарахме лодката на брега под един гигантски кипарис.

Над нас се извисяваха обрасли в лиани дървета. Жужаха мушици. Въздухът беше влажен и горещ, от повърхността на реката се

надигаха изпарения. С две думи, нямаше нищо общо с Манхатън и определено не ми харесваше.

— Хайде — подкани ме Анабет. — Ей там е.

— Кое? — попитах.

— Следвай ме — заповяда тя и грабна раницата си. — Няма да е зле да скрием лодката, за да не привличаме излишно внимание.

Покрихме я хубаво с клони и след това с Тайсън последвахме Анабет надолу по брега, затъвайки в червената кал. Изпод краката ми изпълзя една змия и се скри в тревата.

— Не ми харесва тук — измърмори Тайсън и перна рояка комари, накацали по ръката му.

След няколко минути Анабет обяви:

— Ето тук е.

Пред себе си виждах само храсталаци. Тя обаче пристъпи напред и дръпна преплетените клони, които образуваха нещо като врата и се озовахме пред скрит заслон.

Вътре беше достатъчно широко за трима души, дори и третият да е с размерите на Тайсън. Стените бяха от клони, като на индиански вигвам, но изглеждаха водонепропускливи. В ъгъла беше струпано всичко необходимо за лагеруване на открито — спални чували, одеяла, хладилна чанта и керосинова лампа. Имаше дори и неща за полубогове — бронзови наконечници за копия, колчан със стрели, меч, кутия с амброзия. Въздухът беше застоял, явно отдавна никой не беше влизал.

— Скривалище за деца на богове! — Погледнах смаяно Анабет. — Ти ли си го направила?

— С Талия — отвърна тя тихо. — И Люк.

Това не би трябвало да е проблем за мен. Знаех, че Талия и Люк се бяха грижили за Анабет, когато е била малка. Тримата заедно се бяха крили от чудовищата и се бяха борили да оцелеят сами, преди Гроувър да ги открие и да се опита да ги заведе в лагера. Но винаги, когато Анабет споменеше за онова време, се чувствах... Не знам. Не ми беше приятно.

И по-точно: ревнувах.

— Аха — кимнах аз. — Мислиш ли, че Люк няма да се сети да ни търси тук?

Тя поклати глава.

— Тогава направихме поне десетина такива убежища. Не ми се вярва Люк да ги помни всичките. А и едва ли го интересуват.

Седна на одеялата и заровичка в раницата си. Ясно показваше, че не ѝ се говореше повече.

— Тайсън? — обадох се аз. — Имаш ли нещо против да пообиколиш наоколо? Може да намериш някакъв магазин.

— Магазин ли?

— Или заведение. С понички, сладолед. Но не се отдалечавай много.

— О, понички! — кимна ентусиазирано Тайсън. — Веднага ще изляза да потърся понички в блатата. — Измъкна се навън и след миг го чух как вика: — Хей, понички, къде сте?

Щом останахме сами, аз седнах срещу Анабет.

— Съжалявам за Люк.

— Не си виновен. — Тя извади ножа от канията и започна да лъска острието с вълнен парцал.

— Прекалено лесно ни остави да се измъкнем — отбелязах, макар че се надявах само така да ми се е сторило. Анабет обаче кимна.

— И аз точно това си мислех. А и онова, дето каза за номера и захапването на стръвта... Подозирам, че става дума за нас.

— И руното е примамката? Или Гроувър?

Тя се взираше в острието.

— Не знам, Пърси. Може би и той иска да вземе руното. Сигурно се надява ние да го намерим и тогава той да го открадне от нас. Но просто не мога да повярвам, че е отровил елата.

— Според теб защо той смята, че ако Талия беше жива, щеше да е на негова страна?

— Греши.

— Не ми звучиш много сигурна.

Анабет ме стрелна с кръвнишки поглед и на мен ми се прииска да не бях повдигал въпроса точно когато държи в ръката си нож.

— Пърси, знаеш ли на кого ми приличаш най-много? На Талия. Толкова си приличате, че чак ми става страшно. Или щяхте да сте първи приятели, или да се избиеете.

— Нека се спрем на варианта „първи приятели“.

— Понякога Талия се сърдеше на баща си. Също като теб. Ти би ли обявил война на Олимп заради това?

Отклоних погледа си към колчана стрели в ъгъла.

— Не.

— Е, тя също не би го направила. Люк греши! — Анабет заби ножа си в пръста.

Исках да я разпитам за пророчеството за шестнайсетия ми рожден ден, което Люк беше споменал. Но тя едва ли щеше да ми каже. Хирон беше заявил, че не бива да го узная, докато боговете не решат друго.

— А какво имаше предвид Люк за циклопите? — попитах. — Той каза, че точно от теб най-малко...

— Знам какво каза! Той... Имаше предвид истинската причина за смъртта на Талия.

Чаках мълчаливо.

Анабет треперливо си пое дъх.

— На циклопите никога не можеш да им имаш вяра, Пърси. Преди шест години, когато Гроувър ни водеше към лагера...

Вратата на заслона рязко се отвори. Тайсън пропълзя вътре.

— Понички! — обяви той гордо и ни подаде една кутия.

Анабет го зяпна.

— Откъде ги намери? Наоколо са само блата. Няма нищо в продължение на...

— Петнайсет метра — прекъсна я Тайсън. — Точно на върха има „Чудовищни понички“!

— Имам лошо предчувствие — измърмори Анабет.

Бяхме се спотаили под едно дърво и се взирахме в изникналото наскоро гората заведение. Изглеждаше чисто ново, с ярко осветени витрини, паркинг и тесен път, който се губеше сред дърветата. На паркинга обаче нямаше нито една кола. Жената на касата четеше списание. Иначе не се виждаше жива душа. Над вратата с големи черни букви, които разчитах лесно въпреки дислексията, пишеше:

ЧУДОВИЩНИ ПОНИЧКИ

В О-то от ЧУДОВИЩНИ беше нарисован звяр с широко зинала уста. Усещаше се примамлив аромат на прясно приготвени шоколадови понички.

— Не му е мястото тук — прошепна Анабет. — Има нещо гнило в тая работа.

— Какво? — попитах аз. — Обикновено заведение за понички.

— Шшшт!

— Защо шепнем? Нали Тайсън вече ходи и купи цяла кутия. И се върна невредим.

— Но той е чудовище.

— О, стига, Анабет! „Чудовищни понички“ не означава, че там има чудовища. В Ню Йорк е пълно със заведения от тази верига!

— Така е — съгласи се тя. — Но не ти ли се струва странно, че това се появи веднага, щом прати Тайсън да търси понички? Ей тук, наред блатата?

Замислих се. Наистина беше малко необичайно, но все пак поничките не бяха на челно място в списъка ми със зли врагове.

— Може да е гнездо — предположи Анабет.

Тайсън потрепери. Вероятно и той като мен нямаше представа за какво говореше тя, но тонът ѝ го плашеше. Беше излапал поне пет понички и целият се беше омазал с пудра захар.

— Какво гнездо? — попитах.

— Не си ли се питал как става така, че заведения от една верига изведнъж започват да никнат като гъби? В един момент няма нищо, а на следващия ден хоп, появява се нова будка за сандвичи или кафене? Първо едно заведение, след това две, после четири — абсолютно еднакви в цялата страна?

— Хмм, никога не ми е правило впечатление.

— Пърси, някои вериги се разпространяват толкова скоростно, защото са свързани с жизнената сила на някое чудовище. Идеята е хрумнала първо на децата на Хермес през петдесетте години и те започнали да отглеждат...

Тя застина.

— Какво? — попитах аз. — Какво са отглеждали?

— Не правете резки движения — прошепна изплашено Анабет. — Бавно, много бавно се обърни.

В този миг го чух: тихо шумолене, сякаш по листата пълзеше гигантски охлюв.

Обърнах се и видях нещо с размерите на носорог да се задава измежду дърветата. То съскаше като змия и предната му част се гърчеше във всички посоки. В първия момент не можах да схвана какво представляваше, но след това осъзнах, че имаше много вратове

— поне седем, завършващи със съскащи змийски глави. Кожата му не беше люспеста, а гладка и на всеки врат имаше пластмасова табелка с надпис „Дете на «Чудовищни понички»“.

Бръкнах в джоба за химикала си, но Анабет поклати глава, предупреждаваше ме да не избързвам.

Послушах я. Повечето чудовища недовиждаха. Хидрата можеше и да ни подмине. Но ако извадех меча си сега, блясъкът от бронзовото острие със сигурност щеше да привлече вниманието ѝ.

Затаихме дъх.

Хидрата беше на около метър от нас. Душеше земята и дърветата, все едно търсеше нещо. Две от главите ѝ разкъсваха парче жълт плат — една от нашите раници. Явно чудовището беше минало през заслона и сега ни следваше по миризмата.

Сърцето ми затуптя оглушително. Бях виждал препарирана глава на хидра в лагера, но тя не ме беше подготвила за срещата с истинското чудовище. Главите бяха ромбовидни, като на гърмяща змия, но от устата стърчаха зъби като на акула.

Тайсън трепереше. Отстъпи назад и без да иска настъпи сухо клонче. И седемте глави се извърнаха към нас и засъскаха.

— Разпръснете се! — извика Анабет и хукна надясно.

Аз се шмугнах наляво. Една от главите изплю нещо зеленикаво, което прелетя над рамото ми и падна върху един бряст. Кората на ствола веднага запуши и започна да се разпада пред очите ми. Дървото се наклони застрашително към Тайсън, който не беше помръднал, стоеше като вкаменен и се взираше в приближаващото чудовище.

— Тайсън!

Ударих го с всичка сила и успях да го избутам настрани, а в този миг хидрата се стрелна към него и брястът се стовари върху две от главите ѝ.

Чудовището се олюля и отстъпи, измъкна се от клоните и ядосано засъска срещу поваленото дърво. Седемте глави едновременно плюеха отрова и за нула време брястът се разпадна в димяща локва гадна слуз.

— Бягай!

Сръгах Тайсън, за да се съвземе, и изскочих пред него с Въртоп в ръка, за да привлека вниманието на хидрата.

И успях.

Блясъкът на божествения бронз е омразен на повечето чудовища. Щом зърна острието, хидрата ме нападна и със седемте си глави, съскайки и оголвайки зъби.

Добрата новина беше, че Тайсън не беше в непосредствена опасност. А лошата — след по-малко от секунда от мен щеше да е останала само локва разпадаща се плът.

Една от главите се стрелна към мен. Инстинктивно замахнах с меч.

— Недей! — извика Анабет.

Но вече беше късно. Главата на хидрата хвъркна и се изтърколи в тревата. За моя изненада, кръвенето от чуканчето веднага спря и вратът се изду като балон. В следващия миг той се пръсна и се появиха две нови глави. Сега срещу себе си имах осемглава хидра.

— Пърси! — скара ми се Анабет. — Току-що някъде се е появил нов клон на „Чудовищни понички“.

Наведох се да избегна изплютата към мен отрова и измърморих:

— Аз съм на косъм от смъртта, а ти се тревожиш за нови заведения? Как да я убием?

— С огън! — отвърна тя. — Трябва да запалим огън!

Веднага се сетих за историята. От отсечените глави на хидрата нямаше да пораснат нови само ако успеехме да обгорим чуканчетата. Поне така беше направил Херкулес. Само че ние не разполагахме с огън.

Отстъпих към реката. Хидрата ме последва.

Анабет притича вляво от мен и размаха ножа си пред зъбите на една от главите, за да отвлече вниманието ѝ, но една от другите се извъртя и я перна отстрани с такава сила, че я запрати в калта.

— Не удряй приятелите ми! — Тайсън връхлетя и застана между хидрата и Анабет. Докато Анабет се изправяше, той обсипваше чудовището с бързи юмручни удари като боксьор, но беше ясно, че нямаше да успее да го задържи твърде дълго.

Продължавахме да отстъпваме, като се пазехме от летящата към нас отрова и отблъсквахме главите, без да ги отсичаме. Давах си сметка, че само отлагахме смъртта си. Все някога щяхме да сгрешим и чудовището щеше да ни убие.

Изведнъж се чу странно туп-туп-туп, което в първия момент реших, че идваше от сърцето ми. Само че шумът беше толкова силен,

че брегът се тресеше.

— Какво е това? — извика Анабет, без да отклонява поглед от хидрата.

— Парна машина — отвърна Тайсън.

— Какво? — гмурнах се настрани, за да избегна една отровна плюнка.

В този миг зад нас се разнесе познат женски глас:

— Ето ги! Пригответе оръдията!

Не смеех да обърна гръб на хидрата, но ако се досещах правилно кой стоеше зад нас, вече бяхме обградени от врагове от всички страни.

— Твърде близо са до чудовището, милейди — обади се мрачен мъжки глас.

— Не ме интересува! — отсече момичето. — Пълна пара напред!

— Слушам, милейди!

— Стреляйте, капитане!

Анабет осъзна какво ставаше частица от секундата преди мен и изкрещя:

— Залегнете!

Хвърлихме се по корем, а над нас се разнесе оглушително БУМ! Проблесна светлина, обгърна ни пушек и хидрата се разлетя на парчета, обливайки ни с отвратителна зелена течност, която се изпари в мига, в който докосна земята — така, както винаги се изпаряваха вътрешностите на чудовищата.

— Гадост! — изпищя Анабет.

— Параход! — извика радостно Тайсън.

Изправих се, кашляйки от барутния дим, който се носеше по брега.

Нагоре по реката към нас се приближаваше най-странният кораб, който някога бях виждал. Газеше дълбоко във водата като подводница и целият беше покрит с метал. В средата стърчеше нещо като пирамида с отрязан връх с отвори от двете страни за оръдията. Отгоре се вееше знаме с див глиган и копие на кървавочервен, фон. По палубата се бяха подредили зомбита в сиви униформи — мъртви войници с прозрачна кожа, под която се виждаха черепите, досущ като тези, които охраняваха двореца на Хадес в Подземното царство.

Корабът беше броненосец от Гражданската война. По зеленясалите букви на носа едва се разчиташе името „Бирмингам“.

А до димящото оръдие, което едва не ни беше убило, стоеше Клариса в пълно бойно снаряжение.

— Загубеняци! — ухили се подигравателно тя. — Но май нямам друг избор, освен да ви спася. Качвайте се на борда!

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

КЛАРИСА ИЗГЪРМЯВА ВСИЧКО

Ама яко сте загазили! — заяви Клариса.

Тъкмо бяхме приключили с обиколката на кораба, която изобщо не беше по наше желание — мрачните помещения бяха пълни с мъртви войници. Видяхме трюма с въглищата, пещите и двигателя, който стенеше и свистеше така, сякаш всеки миг щеше да избухне. Минахме през кабинката на щурмана, склада за боеприпаси и палубата с оръдията (любимото място на Клариса). Броненосецът беше екипиран с по две леки оръдия от лявата и дясната страна и по едно тежко на кърмата и носа — всички те специално пригодени да стрелят с гюлета от божествен бронз.

Навсякъде ни зяпаха мъртви моряци от Конфедерацията с призрачни брадати лица. Те си харесаха Анабет, тъй като тя им каза, че е от Вирджиния. Когато разбраха, че фамилията ми е Джаксън — като на южняшкия генерал, — проявиха интерес и към мен, но след това аз се прецаках с обяснението, че съм роден в Ню Йорк. Войниците веднага започнаха да съскат и да проклинат янките.

Тайсън адски го беше страх от тях. През цялото време държеше Анабет за ръката, което определено не й допадаше особено.

Накрая ни заведоха на вечеря. Капитанската каюта на „Бирмингам“ беше най-голямата на борда — в общи линии, колкото килер. Масата беше сложена — с бяла ленена покривка и порцеланов сервиз. Скелети на моряци ни поднесоха фъстъчено масло, сандвичи, чипс и безалкохолни. Направо ми се повдигаше при мисълта да сложа в устата си нещо, минало през ръцете на тези призраци, но гладът надделя.

— Тантал ви изключи завинаги — обяви злорадо Клариса. — Господин Д. заяви, че ако се появите в лагера, ще ви превърне в катерици и ще ви преследва с джипа си.

— Те ли ти дадоха кораба? — попитах.

— Не, разбира се. От баща ми е.

— Арес?

Клариса се усмихна подигравателно.

— Да не мислиш, че баща ти е единственият, който има власт над моретата? При всяка война духовете на загиналите от губещата страна са обречени да служат на Арес. Това е наказанието им, задето са били победени. Помолих се на татко да ми даде някакъв кораб и той ми прати този. Моряците са готови да изпълнят всяка моя заповед. Нали, капитане?

Застаналият зад нея мъж изглеждаше напрегнат и ядосан. Искрящите му зелени очи се впиха алчно в мен.

— Готови сме на всичко, за да приключи най-сетне тази адска война и да намерим мир. Ще се изправим срещу всеки, който пожелае. И ще го унищожим.

Клариса се усмихна.

— „Ще се изправим срещу всеки, който пожелае. И ще го унищожим!“ — повтори тя доволно. — Браво, капитане!

Тайсън премига уплашено.

— Клариса — обади се Анабет, — много е вероятно Люк също да се опита да вземе руното. Видяхме го. Той знае координатите и пътува на юг с огромен кораб, пълен с чудовища.

— Страхотно! Нямам търпение да го пратя на дъното!

— Не — възрази Анабет. — Трябва да обединим силите си. Нека ти помогнем...

— Няма да стане! — Клариса удари с юмрук по масата. — Това е моят подвиг, многознайке! Най-сетне е дошъл и моят ред да стана герой и няма да позволя вие двамата да ми откраднете възможността!

— Къде са ти приятелите? — попитах. — Нали ти позволиха да вземеш още двама души със себе си?

— Те не... Реших да ги оставя там. Да защитават лагера.

— Искаш да кажеш, че дори и другите деца на Арес са отказали да ти помогнат?

— Млъкни, Пърди! Не ми трябва нито те, нито вие!

— Клариса — рекох, — Тантал само те използва. Него лагерът изобщо не го интересува. Даже ще се радва, ако чудовищата го унищожат. Нарочно те е изпратил, за да се провалиш.

— Глупости! Каквото и да казва оракулът... — тя замълча, без да довърши изречението.

— Какво? — сепнах се аз. — Какво ти каза оракулът?

— Нищо. — Ушите ѝ бяха пламнали. — Сама ще се справя и не ми трябва помощта ви. Точка по въпроса. От друга страна, не мога да ви оставя да се шляете на свобода...

— Значи сме затворници, така ли? — попита Анабет.

— Гости. Засега. — Клариса вдигна крака върху бялата покривка и си отвори ново безалкохолно. — Заведете ги долу, капитане. Дайте им койки. Ако не се държат както трябва, покажете им как се отнасяме тук с вражеските шпиони.

Сънят започна веднага, щом затворих очи.

Гроувър седеше на стана и отчаяно разнищваше платното. Изведнъж камъкът на входа рязко се изгърколи и циклопът изръмжа:

— Аха!

Сатирът подскочи.

— О, скъпи! Не те чух! Толкова си тих!

— Разнищва се, така ли? Затова ли толкова се бавиш?

— Не, не. Нищо подобно...

— Ела! — Полифем го сграбчи през кръста и го повлече по тунелите на пещерата. Гроувър се мъчеше да задържи обувките на високи токчета на копитата си. Булото му се свличаше постоянно на една страна.

Циклопът го замъкна в огромна пещера, по чийто под се беше натрупал дебел килим от овчи тор. Под огромните купчини остригана вълна се виждаха канапе, телевизор и груби полици, пълни с най-различни предмети с изображения на овце — чаши за кафе, изработени под формата на овце, фигурки на овце, игри с овце, албуми на овце. По земята се търкаляха избелели кости — повечето овнешки, но имаше и други, които явно бяха на сатири, попаднали на острова в търсене на Пан.

Полифем хвърли Гроувър на пода и премести друг голям камък. Вътре проникнаха слънчеви лъчи и сатирът трепна радостно. Свеж въздух!

Циклопът го извлече навън, на високо било, извисяващо се над най-красивия остров, който бях виждал.

Беше във формата на бъбрек, пресечен през средата с брадва. От двете страни се простираха тучни зелени хълмове, а между тях се

гушеше широка долина, разделена от дълбока пропаст, над която минаваше въжен мост. Красиви поточета се спускаха надолу по склоновете и пропадаха в бездната в образуващи дъга водопади. По дърветата пицяха папагали. Храстите бяха окичени с розови и лилави цветове. По поляните пасяха стотици овце с искряща като сребърни монети вълна.

А в средата на острова, досами въжения мост, растеше гигантски изкорубен дъб и нещо блестеше на ствола му.

Златното руно.

Дори и насън долавях излъчваната от него мощ, от която тревата се раззеленяваше и по клонките на храстите избуяваха нови цветове. Направо усещах природната магия. Представях си колко неустоим беше този аромат за един сатир.

Гроувър изплашено изблея.

— Да — рече гордо Полифем. — Видя ли го? Руното е най-ценното ми съкровище. Откраднах го от героите много отдавна и оттогава — безплатна храна. Сатирите от целия свят прииждат насам като пеперуди към огъня. Сатирите са вкусни. А сега...

Циклопът сграбчи едни зловещи на вид бронзови ножици.

Гроувър извика изплашено, но Полифем не му обърна внимание, а придърпа най-близката овца, все едно беше плюшена играчка, и я острига. Събра вълната и я подаде на сатира.

— Ето, взemi и я изпреди — рече той доволно. — Вълшебна е. Не се къса и не се разнищва.

— О! Добре!

— Горката ми невеста! — ухили се Полифем. — Не е добра тъкачка, а? Ха-ха! Но не се тревожи. Тази вълна ще ти реши проблема. До утре да си свършила шлейфа на сватбената рокля.

— Колко... Колко мило!

— Ха-ха!

— Но, скъпи — Гроувър едва не се задави, — ами ако някой реши да спаси, тоест да нападне острова? — Той погледна право към мен, досетих се, че задаваше този въпрос заради мен. — Какво би му попречило да стигне до пещерата?

— Женичката се страхува, а? Толкова си сладка! Но не се тревожи. Полифем разполага със страхотна охранителната система.

Който и да се появи, за да дойде до тук, първо трябва да премине през животинките ми.

— Животинките ли?

Гроувър плъзна поглед из острова, но не видя нищо, освен мирно пасящите си овце по поляните.

— А след това — изръмжа Полифем — трябва да пребори и мен!

Той стовари юмрука си върху най-близката скала и тя се разцепи на две.

— Хайде, ела! — извика той. — Обратно в пещерата.

Сатирът изглеждаше готов да се разплаче — беше толкова близо и същевременно толкова далеч от свободата. Очите му се навлажниха, но камъкът залости входа и Гроувър отново беше затворен в опушената и мрачна пещера на циклопа.

Събуди ме вой на сирена.

Обади се строгият глас на капитана:

— Всички на палубата! Намерете милейди Клариса! Къде е това момиче?

В следващия миг призрачното му лице се надвеси над мен.

— Събуди се, янки! Приятелите ти са вече горе. Наближаваме входа.

— Кой вход?

Черепът се разтегна в подобие на усмивка.

— Как така кой? Към Морето на чудовищата, естествено!

Набутах малкото си оцелели от сблъсъка с хидрата вещи в една моряшка мешка и я метнах на рамото си. Подозирах, че едва ли щяхме да прекараме още една нощ на борда на „Бирмингам“.

Докато се качвах към палубата, изведнъж се сепнах и застигнах на място. Усетих нещо — едновременно познато и неприятно. Изведнъж ми се прииска да се сбия. Едва се сдържах да не халосам един моряк. Предишния път, когато ме беше обзел подобен гняв...

Вместо да продължа нагоре, пропълзях до една решетка на вентилационна шахта и надникнах в трюма.

Точно под мен Клариса разговаряше с изображение, което трептеше в парата от двигателя — едър мъж с черни кожени рокерски

дрехи, с къса войнишка подстрижка, слънчеви очила и нож в калъф на бедрото.

Стиснах юмруци. Това беше най-неприятният обитател на Олимп — Арес, богът на войната.

— Не ми се оправдавай, момиченце! — изръмжа той.

— Добре, татко — прошепна Клариса.

— Не искаш да ти се ядосам, нали?

— Да, татко.

— „Да, татко“ — повтори Арес с престорен изтънял глас. — Виж се колко си жалка! Трябваше да пратя някой от синовете си на този подвиг!

— Ще се справя! — обеща Клариса с разтреперан глас. — Ще се гордееш с мен!

— Дано — отвърна той. — Ти сама пожела да те изпратя на този подвиг, момиче. Ако позволиш на онзи лигльо Джаксън да ти го измъкне изпод носа...

— Но оракулът каза...

— Не ме интересува какво е казал оракулът! — изрева Арес с такава сила, че изображението му затрептя. — Трябва да успееш! В противен случай...

Богът вдигна юмрук. И макар че той беше само един трептящ образ в парата, Клариса потръпна.

— Ясен ли съм? — изръмжа Арес.

Сирената зави отново. Чух гласове, към мен тичаха неколцина офицери и крещяха заповеди да се подготвят оръдията за стрелба.

Изпълзях обратно и се качих при Анабет и Тайсън на палубата.

— Какво става? — попита Анабет. — Пак ли си сънувал нещо?

Кимнах мълчаливо. Нямах представа какво точно означаваше това, което току-що бях видял долу в трюма, но то ме притесняваше почти толкова, колкото и сънят с Гроувър.

Клариса изскочи по стълбата непосредствено след мен. Сграбчи бинокъла на един офицер и се взря към хоризонта.

— Най-сетне! Пълен напред, капитане!

Проследих погледа ѝ, но не видях нищо особено. Небето се беше свъсило заплашително. Отнякъде се беше появила гъста мъгла, но когато напрегнах взор, в далечината като че ли съзрях две тъмни петна.

Чувството ми за ориентация подсказваше, че се намирахме някъде на север от Флорида, което означаваше, че през нощта бяхме изминали голямо разстояние, много по-голямо, отколкото беше по възможностите на един обикновен кораб.

Двигателят заръмжа и затрещя, увеличихме скоростта.

Тайсън изплашено измърмори:

— Налягането на буталата е прекалено голямо. Не е създаден за дълбоки води.

Нямах представа откъде го знаеше, но безпокойството му се предаде и на мен.

След няколко минути тъмните петна на хоризонта вече се виждаха по-ясно. На север от нас в морето се издигаше огромна скала — остров с високи поне трийсет метра брегове. На около половин миля южно от него беше второто тъмно петно, което приличаше на надигаща се буря. Там небето и водата се сливаха с ужасяващо клокочене и ръмжене.

— Ураган? — попита Анабет.

— Не — отвърна Клариса. — Харибда.

Анабет пребледня.

— Ти добре ли си?

— Това е единственият начин да влезем в Морето на чудовищата. Трябва да минем между Харибда и сестра ѝ Сцила. — Клариса посочи скалата. Имах чувството, че там живее нещо, което не бих искал да срещна.

— Защо да е единственият начин? — попитах. — Около нас е открит океан. Защо просто не ги заобиколим?

Тя въздъхна.

— Как може да си толкова тъп? Ако се опитам да ги заобиколя, те пак ще се появят пред нас. За да влезеш в Морето на чудовищата, трябва да минеш между тях.

— Ами Блъскащите се скали? — обади се Анабет. — Нали от там е минал Язон?

— С оръдията не мога да си проправя път през скалите — отвърна Клариса. — Но през чудовищата...

— Ти си луда! — извика Анабет.

— Гледай и се учи, умнице. — Клариса се обърна към капитана: — Пълен напред към Харибда!

— Тъй вярно, милейди!

Двигателят изръмжа, стоманената обшивка задрънча и корабът се устреми напред.

— Клариса — обадох се, — Харибда изпива водата, нали така беше?

— Да. И след това я изплюва.

— Ами Сцила?

— Тя обитава пещера горе в онези скали. Ако се приближим към тях, тя ще изпълзи и ще започне да отнася хората от кораба един по един.

— Избери Сцила тогава — предложих. — Всички ще се скрием долу в трюма и така ще минем покрай нея.

— Няма да стане — поклати глава тя. — Ако Сцила не вземе своето, може да се опита да погълне целия кораб. Освен това пещерата ѝ е нависоко, а оръдията не могат да стрелят нагоре. Харибда си седи неподвижно в средата на водовъртежа. Щом се приближим достатъчно, ще насочим оръдията към нея и ще я пратим право в Тартар!

Заяви го толкова категорично, че за миг ми се прииска да ѝ повярвам.

Двигателят пъхтеше. Пещите горяха толкова силно, че усещах как палубата под краката ми се нагрява. Комините бълваха пушек. Червеното знаме на Арес се вееше.

Отблизо шумът от Харибда беше много по-силен — ужасяващо бълбукане и клокочене като от пускането на водата в най-голямата тоалетна във Вселената. При всяко всмукване на чудовището корабът потреперваше и се устремяваше напред, а после при изплюването на водата се появяваха триметрови вълни и ни издигаха на гребените си.

Опитах се да измеря честота на действията ѝ. Доколкото успях да преценя, на Харибда ѝ трябваша три минути, за да погълне и унищожи всичко в радиус от половин миля. Ако се опитахме да я заобиколим, щяхме да попаднем точно под скалите на Сцила. Колкото и страшна да беше тя, лично на мен ми се струваше за предпочитане пред Харибда.

Живите мъртъвци спокойно се приготвяха за предстоящата битка. И преди се бяха сражавали за губеща кауза и това явно не ги

притесняваше. Или пък не им пукаше, че ще умрат, тъй като и без това вече не бяха сред живите. И двата варианта бяха потискащи.

Анабет стоеше до мен и се държеше здраво за перилата.

— Термосът с ветровете още ли е в теб?

Кимнах.

— Но е твърде опасно да го използвам в този водовъртеж. Ако се появи и вятър, ще стане още по-зле.

— Защо не се опиташ да овладееш вълните? — предложи тя. — Ти си син на Посейдон. Морето ти се подчинява.

Права беше. Затворих очи и се помъчих да успокоя бурната вода, но не се получи нищо. Грохотът от Харибда ме разсейваше и ми пречеше. Вълните не откликваха.

— Не става — признах нещастно.

— Трябва да измислим нещо — рече Анабет. — Оръдията няма да свършат работа.

— Анабет е права — обади се Тайсън. — Двигателите няма да издържат.

— Защо? — попита тя.

— Заради налягането. Буталата са повредени.

Преди да успее да обясни, космическата тоалетна заклокочи отново. Корабът се олюля и аз се проснах на палубата. Водовъртежът ни придърпа.

— Пълен назад! — извика Клариса. Морето кипеше около нас, на палубата се стоварваха огромни вълни. Стоманената обшивка така се беше нагорещила, че от нея се надигаше пара. — Още не сме достатъчно близо, за да стреляме. Пригответе оръдията дясно на борд!

Мъртвите моряци тичаха напред-назад. Колелото се завъртя на обратно, за да забави движението на кораба, но въпреки това продължавахме да се носим към центъра на водовъртежа.

От трюма изскочи един моряк и изтича до Клариса. Сивата му униформа димеше. Брадата му гореше.

— Двигателят прегрява. Ще избухнем!

— Слез долу и го оправи!

— Не мога! — извика морякът. — От топлината се изпаряваме.

Клариса удари юмрук по оръдието.

— Трябват ми още няколко минути! Само няколко минути, за да се доближим достатъчно!

— Няма да успеем — обади се мрачно капитанът. — Пригответе се за смъртта!

— Не! — извика Тайсън. — Аз ще поправа двигателя!

Клариса го изгледа смаяно.

— Ти ли?

— Той е циклоп — обади се Анабет. — Огънят нищо не може да му направи. И освен това разбира от машинарии.

— Върви! — заповяда Клариса.

— Недей, Тайсън — хванах го аз за ръката. — Опасно е!

Той ме потупа по рамото:

— Това е единственото ни спасение, братко. — Изражението му беше решително, за първи път го виждах толкова самоуверен. — Ще го поправа за нула време.

Тайсън се обърна и заедно с моряка се скриха в трюма. Врълхлетя ме ужасно предчувствие. Искаше ми се да хукна след него и да го спра, но в този момент корабът се наклони отново и изведнъж пред нас се появи Харибда. Беше само на петдесетина метра от нас, забулена в мъгла и водни пръски. Първо забелязах рифа — черни корали с едно смокиново дърво върху тях, странна спокойна картинка наред вихрещия се въртоп. Водата се стичаше към тях като във фуния и изчезваше като лъч светлина в черна дупка. След това зърнах ужасното нещо, приковано към рифа точно под нивото на водата — огромна уста с мазни устни и обрасли с мъх зъби — всеки с размерите на гребна лодка. На всичкото отгоре зъбите бяха стегнати със скоби — ръждясали и зелениясали метални шини, по които се бяха закачили риби, отломки и донесени от водата боклуци.

Харибда беше сбъдналият се кошмар на всеки зъболекар. Не беше нищо повече от огромна черна паст с лошо подредени зъби и обратна захапка и в продължение на векове не й беше минавало през ума да си мие зъбите след хранене. Пред очите ми водата се стече в зейналия отвор, заедно с акулите, рибните стада и една гигантска сепия. След няколко секунди натам щеше да се устреми и „Бирмингам“.

— Лейди Клариса — извика капитанът. — Оръдията на нос и отдясно вече са в обхват!

— Огън! — заповяда Клариса.

Три залпа бяха изстреляни в пастта на чудовището. Едното гюле отчупи края на зъб. Другото изчезна в гърлото. Третото улучи скобите, рикошира обратно към нас и свали знамето на Арес от пилона.

— Пак! — заповяда Клариса. Моряците заредиха отново, но на мен вече ми беше ясно, че нямаше смисъл. Трябваше да изстреляме поне сто гюлета, за да нанесем някакво поражение на чудовището, а не разполагахме с толкова време. Вече се носехме със страшна сила към зиналото гърло.

В този миг вибрациите на палубата се промениха.

Двигателят забръмча по-силно и по-равномерно. Корабът потрепери и започнахме да се отдалечаваме.

— Тайсън успя! — извика Анабет.

— Спрете! — заповяда Клариса. — Насочете се обратно към чудовището!

— Ще загинем! — възразих аз. — Трябва да отстъпим!

Сграбчих перилата, броненосецът се бореше с придърпването към гърлото. Сваленото знаме на Арес прелетя над главите ни и след миг се закачи за скобите на Харибда. Не се отдалечавахме, но и не се приближавахме. Тайсън беше успял да вдъхне достатъчно сила на двигателите, за да не бъдем всмукани в нейната паст.

Изведнъж устата се затвори. Морето замря успокоено. Водата скри Харибда.

В следващия миг тя отвори уста и избълва огромна водна струя, изхвърляйки всичко, което не ставаше за ядене, включително нашите гюлета, едно от които се стовари в корпуса на „Бирмингам“ и се чу силно дрънчене, като при стреляне по панички на панаирджийско стрелбище.

Заля ни вълна, висока поне петнайсет метра. Впрегнах цялата си воля в мъчителния опит да овладее водовъртежа и да не позволя кораба да се преобърне, но вихърът ни понесе към скалите в другия край на провлака.

Един почти овъглен моряк изскочи от трюма. Олюля се и падна върху Клариса, като едва не я прекатури във водата.

— Двигателят ще избухне!

— Къде е Тайсън? — попитах.

— Долу — отвърна той. — Засега успява да го крепи, но няма да издържи още дълго.

— Трябва да напуснем кораба — рече капитанът.

— За нищо на света! — ядосано тропна с крак Клариса.

— Нямаме Друг избор, милейди. Корпусът вече се пропуква. Не може да...

Не успя да довърши изречението. От небето се стрелна нещо кафяво-зелено, профуча като мълния, сграбчи го и изчезна. На мястото му останаха само кожените му ботуши.

— Сцила! — извика един моряк и в същия миг друга змийска глава се стрелна от скалите и го отнесе. Все едно за миг проблесна лазерен лъч и угасна. Дори не успях да го разгледам, зърнах само зъби и люспеста кожа.

Извадих Въртоп и се опитах да наръгам чудовището, което вече отмъкваше трети член на екипажа, но не бях достатъчно бърз.

— Всички да слязат долу! — извиках.

— Няма къде! — отвърна Клариса и извади меча си. — Долу всичко гори.

— Спуснете спасителните лодки! — заповяда Анабет. — Побързо!

— Те ще се разбият в скалите — рече Клариса. — И Сцила ще ни изяде.

— Трябва да се пробваме. Пърси, термоса!

— Няма да оставя Тайсън!

— Спуснете лодките!

Клариса я послуша. Накара неколцина от моряците да махнат покривалата на двете спасителни лодки, а в това време главите на Сцила прелитаха над нас като зъбати метеорити и след всяко тяхно преминаване изчезваше по някой моряк.

— Скачай в лодката! — заповядах на Анабет и ѝ подадох термоса. — Аз отивам за Тайсън.

— Недей! — спря ме тя. — Ще изгориш жив!

Не я послушах. Изтичах към люка на трюма и изведнъж палубата изчезна изпод краката ми. Издигах се право нагоре, вятърът свистеше в ушите ми, а скалите бяха само на сантиметри от лицето ми.

Сцила ме беше сграбчила за мешката и ме издигаше към бърлогата си. Инстинктивно замахнах с меча и за късмет я уцелих в изцъкленото жълто око. Чудовището изсумтя и ме пусна.

Тъй като бях на стотина метра във въздуха, падането ми би трябвало да е смъртоносно, но преди да достигна до кораба, „Бирмингам“ избухна.

Бууум!

Разхвърчаха се парчета от металната обшивка и за миг от двете страни на корпуса запламтяха огнени криле.

— Тайсън! — изкрещях аз.

Спасителните лодки бяха във водата недалеч от кораба. От небето се посипаха горящи отломки. Клариса и Анабет бяха обречени — или отломките щяха да ги погребат, или водовъртежът от потъващия броненосец щеше да ги повлече към дъното, и то само ако извадеха късмет и преди това не ги прилапаше Сцила.

В този миг се чу нов взрив — този път предизвикан от рязкото отваряне на вълшебния термос на Хермес. Появи се ураганен вятър, разпръсна спасителните лодки, издигна ме още по-високо и ме понесе над океана.

Не виждах нищо. Нямах представа от колко време се въртях безпомощно във въздуха, преди да ме цапардоса някоя отломка по главата и да се стоваря във водата с такава сила, че ако не бях син на бога на моретата, щях да съм си изпотрошил всяка костичка в тялото.

Накрая потънах в огнения ад с мисълта, че Тайсън вече го нямаше и с неустоимия копнеж да се удавя.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ОЗОВАВАМЕ СЕ В КУРОРТНИЯ КОМПЛЕКС НА ЦЕЯ

Свестих се в гребна лодка със саморъчно направена мачта и издигнато на нея импровизирано платно от синя моряшка куртка. Анабет седеше до мен и се мъчеше да нагласи платното на вятъра.

Опитах се да се надигна и веднага ми се зави свят.

— Не мърдай — скара ми се тя. — Трябва да полежиш малко.

— Тайсън?

Анабет поклати глава.

— Съжалявам, Пърси. Наистина.

Помълчахме малко, вълните ни подхвърляха насам-натам.

— Може и да е оцелял — рече тя колебливо. — Все пак огънят няма как да го убие.

Кимнах, но не виждах кой знае какви основания за надежда. Взривът беше разкъсал металната обшивка на кораба. Ако Тайсън е бил в трюма в този момент, нямаше начин да е оцелял.

Беше се жертвал заради нас и сега не можех да мисля за нищо друго, освен за случаите, в които ме беше срам от него и отричах, че сме братя.

Вълните се плискаха в лодката. Анабет ми показва какво беше успяла да спаси след взрива — термоса на Хермес (вече празен), торбичка с амброзия, няколко моряшки куртки и бутилка безалкохолно. Беше ме извадила от водата с наполовина прегризана мешка от зъбите на Сцила. Повечето от нещата ми бяха паднали в океана, но ми бяха останали шишенцето с витамини от Хермес и Въртоп, разбира се. Където и да го изгубех, химикалът винаги се появяваше пак в джоба ми.

Плавахме така без посока в продължение на часове. Тук, в Морето на чудовищата, водата беше яркозелена като отровата на хидрата. Подухваше свеж и солен ветрец, в който се усещаше странен

метален привкус, все едно се приближаваше буря. Или нещо още по-опасно. Знаех накъде трябваше да продължим. Бяхме точно на сто и тринайсет морски мили западно от острова на Полифем. Но въпреки това се чувствах напълно изгубен.

Накъдето и да се обърнех, слънцето блестеше право в очите ми. Подавахме си бутилката с безалкохолно за по няколко глътки, мъчехме се да си заслоним с платното и разговаряхме за последния ми сън с Гроувър.

Според Анабет разполагахме с по-малко от двацет и четири часа, за да намерим Гроувър, стига циклопът Полифем да не променеше решението си и да не се опиташе да се ожени за него порано.

— Да — отбелязах аз горчиво. — Човек никога не може да има вяра на циклоп.

Анабет отклони поглед към водата.

— Съжалявам, Пърси. Грешах за Тайсън. Ще ми се да можех да му го кажа.

Щеше да ми е много по-лесно, ако продължах да ѝ се сърдя, само че не можех да го направя. Бяхме преминали през какви ли не приключения заедно. Беше ми спасявала живота неведнъж. Глупаво беше да я обвинявам.

Погледнах нищожните ни запаси — празния термос, шишенцето с витамини. Спомних си колко ядосан изглеждаше Люк, когато бях споменал баща му.

— Анабет, какво е пророчеството на Хирон?

Тя облиза устни.

— Пърси, знаеш, че не бива да...

— Знам, че Хирон е обещал на боговете да не ми казва. Но ти не си, нали?

— Знанието невинаги е от полза.

— Чуй се какви ги приказваш! Майка ти е богинята на мъдростта!

— Да, знам! Но когато някой герой узнае бъдещето си, винаги се опитва да го промени и това не води до нищо добро.

— Боговете се тревожат какво ще направя, когато порасна — предположих аз. — Щом навърша шестнайсет.

Анабет смутено мачкаше бейзболната си шапка-невидимка.

— Пърси, не знам цялото пророчество, но в него става дума за дете на някой от Тримата големи, което доживее до шестнайсетгодишна възраст. Това е била основната причина, заради която след Втората световна война Зевс, Посейдон и Хадес са се заклели да нямат повече деца. Следващото дете на Тримата големи, което доживее до шестнайсет, ще определи бъдещето на света.

— Защо?

— Защото то ще реши съдбата на Олимп. От него ще зависи дали боговете ще продължат да съществуват, или ще настъпи нова епоха.

Опитах се да си представя какво точно означаваше това. И макар че по принцип никога не хващах морска болест, сега изведнъж ми прилоша.

— Значи затова Кронос не ме уби миналото лято?

Тя кимна.

— Може да се окажеш извънредно полезен за него. Ако успее да те привлече на своя страна, боговете ще бъдат обречени.

— Но ако става дума за мен в пророчеството...

— За това ще можем да говорим едва ако оцелееш още три години. А това е много време за едно дете на боговете. Когато Хирон научил за Талия, решил, че пророчеството се отнася за нея. Затова толкова държал тя да стигне в безопасност в лагера. Но тя загина в битката и беше превърната в ела и въпросът се забрави. Докато не се появи ти.

Вдясно от нас във водата се мярна зелена гръбна перка, дълга около петнайсет метра, и после изчезна.

— А това дете от пророчеството... не може ли да е циклоп? — попитах аз. — Тримата големи имат много деца чудовища, нали?

Анабет поклати глава.

— Според оракула е човешко дете. Наистина няма никой друг, за когото може да се отнася, освен за теб.

— В такъв случай защо боговете са ме оставили да живея? По-разумно би било да ме убият.

— Така е.

— Благодаря ти много!

— Не знам, Пърси. Предполагам, че някои от боговете предпочитат да те видят мъртъв, но ги е страх да не разгневят Посейдон. Други... вероятно засега само те наблюдават и чакат да

видят какво ще излезе от теб. Все пак може да бъдеш и средството за тяхното оцеляване. Основният въпрос е... какво ще направиш след три години? Какво решение ще вземеш?

— В пророчеството нищо ли не се казва за това?

Анабет се поколеба.

Може би щеше да ми каже още подробности, но в този момент се появи една чайка и кацна на мачтата. Анабет сепнато вдигна поглед, а птицата пусна едно клонче в скута ѝ.

— Земя! — възкликна тя. — Наближаваме суша!

Изправих се. В далечината се мерзелееше нещо синьокафеникаво. Не след дълго вече различавах остров с малка планина в средата, лъскави сгради, плаж с палмови дръвчета и пристанище със странна колекция от кораби.

Течението ни беше довлякло до някакво райско кътче наред Морето на чудовищата.

— Добре дошли!

Посрещна ни жена с разтворена папка и химикал в ръка. Приличаше на стюардеса — със строг син костюм, изящен грим и прихваната на опашка коса. Щом скочихме на пристана, протегна официално ръка и ни се усмихна така ослепително, че човек би си помислил, че сме слезли поне от „Принцеса Андромеда“, а не от очукана спасителна лодка.

Но пък нашата лодка не беше най-странният плавателен съд на кея. Освен яhti, видях и подводница на американските военноморски сили, няколко канута и стар тримачтов платноход. На брега имаше и площадка за кацане на хеликоптер, на който ръждясваше вертолет с надпис „Форт Лодърдейл“, къса писта с двуместен самолет и една стара машина с перка, която приличаше на изстребител от Втората световна война. Реших, че са някаква туристическа атракция.

— За първи път ли сте при нас? — попита жената.

С Анабет се спогледахме.

— Ами... — поде Анабет.

— Така, отбелязвам, че ви е за първи път — измърмори жената, драскайки в папката. — Я да видим...

Огледа ни критично от главата до петите.

— Хмм... Като за начало, билкови лапи за младата дама. И пълно преобразяване за младия господин.

— Какво? — обадих се аз.

Тя забързано отбелязваше нещо в списъка си и не отговори.

— Така! — обяви след миг и се усмихна широко. — Сигурна съм, че Цея ще иска да ви приеме веднага, преди вечерята. Последвайте ме, моля.

Сега, разберете ме добре. С Анабет имахме богат опит в попадането в капани, които на пръв поглед не будеха никакво подозрение. Затова очаквах всеки момент дамата с папката да се превърне в змия или демон. Но от друга страна, цял ден се бяхме лашкали в спасителната лодка. Беше горещо, бях уморен и гладен и когато чух за вечеря, стомахът ми седна на задните си лапи и ме загледа умоляващо като куче.

— Предполагам, че нищо няма да ни стане, ако пробваме — измърмори Анабет.

Естествено, че можеше да ни стане, но въпреки това последвахме жената, която ни беше посрещнала. Бях пъхнал ръката си в джоба и нежно галех единствените си средства за защита — витамините на Хермес и Въртоп, — но с всяка изминала крачка те неусетно като че ли се стопяваха от мислите ми.

Мястото беше страхотно. Само бял мрамор и синя вода. Склонът на хълма беше направен на няколко тераси, всяка с басейн, свързани помежду си с водни пързалки, водопади и големи тръби за спускане. Струите на фонтаните образуваха причудливи форми като летящи орли и галопиращи коне.

Тайсън обичаше конете и тези тук със сигурност щяха да му харесат. Едва не се обърнах да видя реакцията му, но в последния момент се сетих, че него вече го нямаше.

— Добре ли си? — попита Анабет. — Изглеждаш блед.

— Нищо ми няма — излъгах. — Просто... Да вървим.

Срещнахме най-различни опитомени животни. Морска костенурка подремваше край купчина плажни хавлии. Леопард се изтягаше на дъска за сърф. Гостите на курорта — доколкото виждах, всичките бяха млади жени — се излежаваха в шезлонги, пиеха плодови сокове и разлистваха списания, по лицата им съхнеха билкови лапи, а маникюристи в бели престилки оформяха ноктите им.

Щом стигнахме до стълбите на централната сграда, отнякъде се чу пеене. Нежен женски глас се носеше край нас като приспивна

песен. Думите не бяха на старогръцки, а на някакъв още по-древен език, вероятно минойски. Разбихах за какво ставаше дума — за луната над горичката с маслинови дървета, за цвета на изгрева. И за вълшебство. За някаква магия. Гласът сякаш ме повдигаше във въздуха и ме привличаше към себе си.

Влязохме в голяма зала, едната стена беше цялата в прозорци, а отсрещната беше в огледала и помещението изглеждаше безкрайно. Мебелите бяха бели и явно бяха доста скъпи, а в единия ъгъл имаше маса с голяма клетка за животни. Клетката определено изглеждаше някак не на място, но нямах време да мисля за нея, тъй като в този момент видях жената, която бяхме чули да пее.

Тя седеше на стан с размерите на голям телевизионен екран за домашно кино, ръцете ѝ умело сновяха и връзваха разноцветните нишки. Платното трептеше като триизмерно — изобразяваше водопад, който изглеждаше толкова истински, че направо виждах как водата тече, а облаците се носят устремено по изтъканото небе.

Анабет смаяно ахна.

— Прекрасно е!

Жената се обърна. Беше по-красива и от произведението си. Дългата ѝ черна коса беше сплетена със златни нишки. Имаше пронизателни зелени очи и носеше черна копринена рокля, по която сякаш се движеха сенки на животни — черно върху черно, като сърна, тичаща в гора през нощта.

— Обичаш ли да тъчеш, мила? — попита тя.

— О, да, госпожо! — отвърна Анабет. — Майка ми е...

Замълча. Човек не може да обикаля и да се хвали, че майка му е Атина, богинята, създала стана. В повечето случаи веднага ще те пратят в лудницата.

Домакинята се усмихна.

— Имаш добър вкус, мила. Толкова се радвам, че си тук. Аз съм Цея.

Животните в клетката зацвърчаха. Вероятно бяха морски свинчета, доколкото можех да съдя по звука.

Представихме се. Цея ме изгледа неодобрително, все едно не бях преминал някакво изпитание. Веднага се почувствах зле. Не знам защо, но страшно исках да ѝ се харесам.

— О, миличкият — въздъхна тя. — Наистина се нуждаеш от моята помощ.

— Моля? — премигах аз.

Цея се обърна към жената, която ни беше довела:

— Хила, ще разведеш ли Анабет? Покажи ѝ какво предлагаме. Първо се погрижи за дрехите. А косата... Богове! Доведи я после за пълна консултация за външния ѝ вид, а междувременно аз ще приключа с младия господин.

— Но... — сърдито смръщи вежди Анабет. — Какво ѝ е на косата ми?

Цея се усмихна великодушно.

— Нищо, скъпа, прекрасна е. Наистина! Но не изразява истинската ти същност и възможностите ти. Толкова напразно прахосан потенциал!

— Прахосан?

— Е, няма как да си доволна от сегашното положение! Богове, никой на този свят не е доволен от външния си вид. Но не се тревожи. Тук можем да помогнем на всеки. Хила ще ти покаже какво имам предвид. Трябва да отключиш истинската си същност, скъпа!

В очите на Анабет пламна копнеж. За първи път я виждах така онемяла.

— А Пърси?

— О, да — Цея ме погледна тъжно. — Той се нуждае от личната ми намеса. При него няма да е толкова лесно, както при теб.

Ако някой Друг беше изрекъл подобни думи по мой адрес, най-вероятно щеше само да ме ядоса страшно, но сега се натъжих. Бях разочаровал Цея. Трябваше да се постарая да се справя по-добре следващия път.

Морските свинчета в клетката вдигаха страхотна олелия, сигурно бяха гладни.

— Е... — измънка Анабет. — Щом така смятате...

— Насам, скъпа — поведе я Хила и Анабет я последва в пълните с водопади градини на курорта.

Цея ме хвана за ръката и ме поведе към огледалата на стената.

— Сам виждаш, Пърси... за да отключиш истинския си потенциал, ти трябва помощ. Първата стъпка обаче е да признаеш, че не си доволен от сегашното състояние.

Смутено запристъпвах от крак на крак. Не обичах да мисля за външния си вид — нито за първата пъпка, която се беше появила на носа ми в началото на учебната година, нито пък за факта, че предните ми зъби не бяха абсолютно равни, нито пък, че косата ми винаги беше разчорлена.

Гласът на Цея ми напомни за всичко това, все едно тя ме беше огледала внимателно под микроскоп. А и дрехите ми не бяха модерни. Знаех го.

„И какво от това?“ — обади се глас в съзнанието ми. Но в огледалото на Цея ми беше трудно да зърна нещо хубаво у мен.

— Да, да — обади се ласкаво Цея. — Какво ще кажеш да пробваме... ето това!

Тя щракна с пръсти и над огледалото се спусна небесносиня завеса, която трептеше като платното на стана й.

— Какво виждаш? — попита Цея.

Взрях се в синьото платно. Не бях сигурен какво точно ме питаше.

И в този миг то промени цвета си. Видях себе си — като отражение, но не съвсем. В платното трептеше един по-готин Пърси Джаксън — с елегантни дрехи и уверена усмивка. С прави зъби. Без пъпки. С чудесен загар. По-стегнат и мускулест. Може би дори с няколко сантиметра по-висок. Това бях аз, но без нито един от недостатъците си.

— Уха! — възкликнах.

— Искаш ли го? — попита Цея. — Или да пробваме...

— Не — прекъснах я. — Това е... страхотно. Възможно ли е наистина...

— Ще бъдеш изцяло преобразен — обеща Цея.

— И къде е уловката? — смръщих вежди аз. — Сигурно трябва да спазвам някаква специална диета?

— О, нищо подобно — отвърна тя. — Само пресни плодове, леки упражнения и... това, разбира се.

Приближи се до бара и напълни чаша с вода. След това взе едно прахче и го изсипа вътре. Водата заблещука. Когато ярката светлина угасна, течността вътре приличаше на обикновен ягодов шейк.

— Достатъчно е само едно прахче — рече Цея. — И ти гарантирам, че веднага ще видиш резултата.

— Но как е възможно?

Тя се засмя.

— Защо се съмняваш? Не искаш ли веднага да придобиеш съвършената си форма?

Изведнъж нещо ме зачовърка.

— Защо тук няма нито един мъж?

— О, има — увери ме Цея. — Съвсем скоро ще ги видиш. Вземи, изпий го и ще ти ги покажа.

Обърнах се към синьото платно, откъдето ме гледаше моят по-красив двойник.

— Стига, Пърси — скара ми се Цея. — Най-трудното в процеса на пълно преобразяване е да се откажеш от контрола. Трябва да решиш дали искаш да вярваш на своите преценки какъв трябва да бъдеш, или на моите.

Гърлото ми беше пресъхнало.

— На вашите — чух се да казвам.

Цея се усмихна и ми подаде чашата. Надигнах я към устните си.

На вкус беше точно като ягодов шейк. В стомаха ми се разля топлина — в началото приятна, след това болезнено гореща, направо изгаряше вътрешностите ми.

Превих се на две и изтървах чашата.

— Какво... какво става?

— Не се тревожи, Пърси — отвърна Цея. — Болката ще отмине. Погледни! Точно както ти обещах — пълно преобразяване!

Нещо не беше наред, вече бях сигурен в това.

Завесата падна и в огледалото видях как ръцете ми треперят, пръстите ми се свиха и ми израснаха дълги тънки нокти. Появи се козина — на лицето, под ризата, по цялото ми тяло. Зъбите ми като че ли бяха прекалено големи за устата ми. Дрехите изведнъж ми бяха станали широки, а Цея изглеждаше по-висока — не, смалявах се!

За един ужасяващ миг потънах в мрак. Беше ме затиснала собствената ми риза. Опитах се да побягна, но нечии ръце ме сграбчиха здраво. Понечих да извикам за помощ, ала от устата ми излезе само:

— Цпр! Цпр! Цпр!

Гигантските ръце ме вдигнаха във въздуха. Борех се отчаяно, размахвах окъселите си крака и ръце, но без никакъв резултат.

Изведнъж се озовах право пред огромното лице на Цея.

— Страхотно! — прогърмя гласът ѝ. Така ме стресна, че отново се разшавах, но тя ме стисна още по-здраво през корема. — Виждаш ли, Пърси? Вече отключи истинската си същност!

Приближи ме към огледалото и аз запищях ужасено:

— Црр! Црр! Црр!

Красивата усмихната Цея държеше пухкаво животинче със стърчащи зъби, малки лапички и бяло-оранжева козина. Когато се завъртях, косматото животинче също се завъртя. Аз бях... Аз бях...

— Морско свинче! — произнесе Цея. — Страхотно, нали? Мъжете са свине, Пърси Джаксън! Навремето ги превръщах в истински свине, но миришеха, заемаха място и отглеждането им беше трудно. Всъщност едва ли беше по-трудно, отколкото в предишния им вид. С морските свинчета е много по-лесно! Ела сега да те запозная с другите мъже.

— Црр! — извиках аз и се опитах да я одраскам, но тя ме стисна толкова силно, че едва не припаднах.

— Не на мен тия, дребосъко — скара ми се тя. — Защото иначе ще нахраня бухалите с теб. Бъди добро момче и скачай в клетката. Ако си послушен, утре вече ще си далеч от тук. В училищата винаги се търсят нови морски свинчета за лабораторни опити.

Мислите ми препускаха, сърцето ми биеше учестено. Трябваше да стигна до дрехите си, които лежаха на купчина на пода. Въртоп беше в джоба ми и... И какво? Нямаше как да сваля капачката на химикала. А дори и да успееш, как щях да хвана меча?

Изпищях безпомощно, а Цея отвори решетъчната вратичка на клетката.

— Запознай се с грубияните, Пърси — рече тя. — Те определено не стават за мили домашни любимци, но може и да те научат да се държиш подобаващо. Повечето от тях са в клетката повече от триста години. Ако не искаш да останеш при тях завинаги, по-добре...

— Госпожице Цея? — разнесе се гласът на Анабет.

Цея изруга на старогръцки. Хвърли ме в клетката и затвори вратата. Напразно цвърчах и драсках с нокти по решетката. Видях как Цея скрита дрехите ми под стана и в този миг Анабет влезе в стаята.

Едва я познах. Беше облечена в копринена рокля без ръкави като на Цея, само че бяла. Русата ѝ коса беше измита, сресана и сплетена

със златни нишки. Но най-лошото беше гримът — никога не си бях представял, че Анабет ще стигне чак дотам. Не че не изглеждаше добре. Всъщност, направо си изглеждаше страхотно. Вероятно щях да остана безмълвен, дори и да можех да кажа нещо повече от „Църр! Църр!“. Но имаше нещо сбъркано в цялата работа. Това просто не беше Анабет.

Тя се огледа и се намръщи.

— Къде е Пърси?

Зацвърчах отчаяно, но тя явно не ме чу.

Цея се усмихна.

— Подлага се на една процедура, скъпа. Не се тревожи. Изглеждаш прекрасно! Как ти се стори обиколката?

Очите на Анабет заискряха.

— Библиотеката е страхотна!

— Да, така е — кимна Цея. — В нея е събрано най-важното знание от последните три хилядолетия. Всичко, което ще ти е необходимо, за да сбъднеш мечтите си, скъпа.

— Дори и да стана архитект?

— Ха! — извика Цея. — За какво ти е да бъдеш архитект, мило дете? Та ти имаш таланта на магьосница, също като мен.

Анабет отстъпи крачка назад.

— Магьосница ли?

— Да, скъпа. — Цея вдигна ръка. В дланта ѝ се появи пламък и затанцува по пръстите. — Майка ми е Хеката, богинята на магията. Зная кога пред мен застава дъщеря на Атина. Двете с теб си приличаме. И двете търсим познание. И двете се прекланяме пред величието. Не бива да се оставяме да бъдем засенчвани от мъжете.

— Не... не разбирам.

Отново изцвърчах с всички сили, за да привлека вниманието на Анабет, но тя или не ме чуваше, или не смяташе цвърченето за важно. В това време останалите морски свинчета излязоха от колибката си и тръгнаха към мен. До този момент изобщо не ми беше хрумвало, че едно морско свинче може да гледа злобно, но тези определено не бяха дружелюбно настроени. Бяха общо пет-шест, с мръсна козина, нацърбени зъби и изпъкнали червени очи. Целите бяха овъргаляни в стърготини и миришеха така, сякаш наистина бяха тук от триста години и през този период клетката нито веднъж не е била почиствана.

— Остани при мен — продължи Цея. — Учи с мен. Може да се присъединиш към останалите, да станеш магьосница, да се научиш да пречупваш волята на другите. Ще бъдеш безсмъртна!

— Но...

— Ти си твърде интелигентна, мила. Знаеш, че не можеш да имаш вяра на онзи глупав лагер за герои. Колко велики героини можеш да изброиш?

— Ами... Аталанта, Амелия Еърхарт...

— Ба! Мъжете обират всичката слава! — Цея затвори длан и пламъкът угасна. — За жената единственият път към властта е магията. Медея, Калипсо — ето това са могъщи жени! И аз, разбира се. Най-могъщата от всички.

— Вие... Цея... Цирцея!

— Да, скъпа.

Анабет отстъпи и Цирцея се разсмя.

— Не се бой. Няма да ти сторя зло.

— Какво сте направили с Пърси?

— Помогнах му да осъзнае истинската си същност.

Анабет напрегнато се огледа. Накрая погледът ѝ се спря на клетката, където аз продължавах да дращя по решетката, докато останалите морски свинчета се приближаваха към мен. Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Забрави го — обади се Цирцея. — Присъедини се към мен и поеми по пътя на магията.

— Но...

— За приятеля ти ще се грижат добре. Ще му намерим хубав нов дом на континента. Хлапетата в детската градина ще го обожават. А ти ще станеш могъща и мъдра. Ще имаш всичко, което някога си искала.

Анабет продължаваше да се взира в мен, но на лицето ѝ се изписа замечтано изражение. Изглеждаше досущ като мен, когато Цирцея ме беше омагьосала да изпия млечния шейк, с който ме превърна в морско свинче. Зацвърчах и задрасках ожесточено, за да я предупредя, да я изтръгна от унеса, но бях напълно безпомощен.

— Нека си помисля — измърмори Анабет. — Оставете ни сами за една минута... да се сбогуваме.

— Разбира се, скъпа — отвърна ласкаво Цирцея. — Една минута. И за да не ви безпокои никой... — Тя вдигна ръка и на прозорците се

спуснаха железни решетки. След това излезе и ключалката на вратата щракна.

Отнесеното изражение на лицето на Анабет мигом изчезна.

Тя изтича до клетката.

— Добре, кой от всичките си ти?

Изцвърчах, но и всички други също цвърчаха. Анабет отчаяно се огледа. Погледът ѝ обиколи стаята и се спря на крачолата на джинсите ми, който се подаваше изпод стана.

Слава на боговете!

Втурна се към тях, но вместо да извади Въртоп, тя измъкна шишенцето с витамините и започна да се мъчи да го отвори.

Точно сега ли беше решила, че е подходящият момент да пие витамини! Трябваше да вземе меч!

Анабет пхна в устата си един от лимоновите витамини и в този миг вратата се отвори. Появи се Цирцея, придружавана от две от помощничките си в строги костюми.

— Е — въздъхна тя, — колко бързо отлита една минута. Какво реши, скъпа?

— Ето това — отвърна Анабет и извади бронзовия си нож.

Магьосницата се сепна, но бързо овладя изненадата си и се усмихна подигравателно.

— Виж ти, момичето ми — нож срещу моята магия? Мислиш ли, че е разумно?

Цирцея се обърна към помощничките си и те също се усмихнаха. Вдигнаха ръце, все едно се подготвяха да изрекат някакво заклинание.

Исках да извикам на Анабет да побегне, но от устата ми излизаше само цвърчене. Другите морски свинчета се разпищяха уплашено и се разбягаха из клетката. В мен също се надигаше паника и желание да се скрия, но трябваше да измисля нещо! Не можех да изгубя Анабет, както бях изгубил Тайсън!

— В какво да превърна Анабет? — измърмори замислено Цирцея. — В нещо дребно и свадливо. Сетих се! Земеровка!

От пръстите ѝ изскочиха сини пламъци и се заувиваха като змии около Анабет.

Притворих ужасено очи, но нищо не се случи. Анабет си оставаше Анабет, само че още по-ядосана. Скочи напред и допря върха на ножа към шията на Цирцея.

— Какво ще кажеш да ме превърнеш в пантера, готова да прегризе гърлото ти?

— Но защо? Какво става? — изпищя Цирцея.

Анабет извади шишенцето с витамините и ѝ го показва.

— Проклети да са Хермес и неговите мултивитамини! — изруга магьосницата. — Само залъгва хората! Това са пълни боклуци, ще видиш!

— Превърни Пърси обратно в човек, или в противен случай...

— Не мога!

— Сама си го просиш!

Помощничките на Цирцея пристъпиха напред, но господарката им ги спря:

— Стойте! Отдръпнете се! Магията е безсилна, докато не мине въздействието на проклетите витамини.

Анабет я издърпа до клетката, свали похлупака и изсипа останалите витамини вътре.

— Недей! — изпищя Цирцея.

Първи стигнах до един витамин, но и другите побързаха да опитат тази непозната храна.

С първата хапка усетих как вътрешностите ми пламват. Не спирах да гриза, докато хапчето вече не ми изглеждаше толкова голямо, а клетката не започна да се смалва. В следващия миг се чу прашене и тя се разпадна. Озовах се на пода, но отново бях човек — слава на боговете, дрехите ми бяха на тялото си, а край мен още шестима мъже объркано премигваха и клатеха глави, от които се сипеха стърготини.

— Спри! — крещеше Цирцея. — Нямах представа какво правиш! Тези са най-отвратителните свине от всички!

Един от мъжете се изправи — огромен тип със сплетена катраненочерна брада и зъби в същия цвят. Беше облечен в странна комбинация от вълнени и кожени дрехи, високи до коленете ботуши и смачкано бомбе. Дрехите на другите бяха по-обикновени — панталони и лекьосани бели ризи. Всички бяха боси.

— Грррх! — изръмжа брадатият. — Какво си ми направила, вещице?

— Недей! — изстена Цирцея.

Анабет ахна.

— Познавам те! Ти си Едуард Тийч, син на Арес!

— Тъй вярно, момичето ми — изръмжа здравенякът. — Макар че повечето хора ме знаят като Черната брада! А това е вещицата, която ни затвори, момчета! Дръжте я да ѝ видим сметката, че после да ходим да хапнем най-сетне някаква сваятна храна. Как добре ще ми дойде една купа гореща овесена каша! Грррх!

Цирцея изпищя. Тя и помощничките ѝ излетяха от стаята, преследвани от пиратите.

Анабет прибра ножа си в канията и гневно се обърна към мен.

— Благодаря... — измънках аз. — Страшно съжалявам.

Но преди да измисля как да се извиня за напълно идиотската си постъпка, тя ме прегърна здраво и след това бързо се отдръпна.

— Радвам се, че вече не си морско свинче.

— Аз също.

Надявах се лицето ми да не е чак толкова червено, колкото го усещах.

Анабет свали златните нишки от косата си.

— Хайде, водорасляк. Трябва да се измъкнем оттук, докато Цирцея не се е усетила.

Хукнахме надолу по склона, подминавайки изпадналите в истерия служители и развилнелите се пирати. Бандата на Черната брада беше помела приготвените за вечерното празненство факли, а сега мяташе билкови лапи в басейните и събаряше масите с хавлиите пред сауните.

Почти ми беше виновно, задето бяхме пуснали на свобода буйните мъжища, но пък те определено заслужаваха да се позабавляват малко, след като бяха прекарвали триста години затворени в клетка само с едно колело, с което да си играят.

— Кой кораб? — попита Анабет, щом стигнахме до кея.

Огледах се отчаяно. Лодката нямаше да ни свърши работа. Трябваше бързо да се отдалечим от острова, но какво можеше да използваме? Подводница? Изстребител? Не разбирах нищо от летене. И тогава го видях.

— Ето този — рекох.

Анабет премига.

— Но...

— И сам ще се оправя с него.

— Как?

Не можех да обясня. Но бях сигурен, че старият ветроход е най-подходящ. Хванах Анабет за ръката и я повлякох към тримачтовия кораб. На носа беше изписано името, което едва по-късно успях да разчета — „Отмъщението на кралица Ана“.

— Гррх! — изръмжа зад нас Черната брада. — Онези негодници се качват на моя кораб! Хванете ги, момчета!

— Няма да успеем! — извика Анабет.

Огледах безпомощно бъркотията от платна и въжета. Корабът беше в страхотно състояние за тристагодишен морски съд, но пак му трябваше екипаж и няколко часа подготовка, за да потегли отново в открито море. А ние не разполагахме нито с хората, нито с времето. Пиратите вече тичаха към нас с факли и овесени бисквити в ръце.

Затворих очи и призовах вълните, които спокойно галеха корпуса, а след тях и океанските течения и ветровете. Изведнъж нужната дума се появи на езика ми.

— Бизан!

Анабет ме погледна, все едно съм полудял, но в същия миг се разнесе свистене и тихо проскърцване, въжетата се опънаха и платното се вдигна.

Анабет се наведе, за да избегне едно въже, което прелетя над главата ѝ и се завърза за носа.

— Пърси, как...

Не можех да ѝ отговоря, но усещах как корабът откликва, все едно беше част от тялото ми. Вдигането на платната не беше по-трудно от вдигането на показалец. Завъртях щурвала.

„Отмъщението на кралица Ана“ се отдели от кея и когато пиратите стигнаха на пристана, ние вече бяхме навътре в Морето на чудовищата.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

АНАБЕТ СЕ ОПИТВА ДА ДОПЛУВА ДО БРЕГА

Най-сетне бях намерил нещо, което наистина ми се удаваше.

„Отмъщението на кралица Ана“ откликваше на всяка моя заповед. Знаех кое въже да дръпна, кое платно да вдигна, накъде да завъртя руля. Порехме вълните с не по-малко от десет възела в час. А за един платноход това беше невероятно висока скорост.

Беше страхотно — вятърът в лицето ми, вълните, които се разбиваха в носа.

Но сега, когато вече не ни заплашваше непосредствена опасност, още по-силно усещах липсата на Тайсън и се тревожех за Гроувър.

Не можех да си простя колко тъпо се бях изложил на острова на Цирцея. Ако не беше Анабет, до края на живота си щях да си остана гризач, затворен в клетка в компанията на неколцина космати пирати. В главата ми постоянно отекваха думите на Цирцея: „Видя ли, Пърси? Най-сетне отключи истинската си същност!“

Все още се чувствах преобразен. И то не само заради внезапно появилият се апетит към марулята. Постоянно бях на нокти, все едно инстинктите на дребно страхливо животинче вече бяха неделима част от мен. А може би те винаги са си били в мен. И точно това не ми даваше мира.

Плавахме цяла нощ.

Анабет се опита да остане на вахта с мен, само че плаването в открито море не ѝ понасяше добре. След няколко часа клатушкане по вълните, лицето ѝ позеленя и тя слезе долу да си полегне в една койка.

Наблюдавах хоризонта. На няколко пъти зърнах чудовища. Веднъж към луната се извиси воден стълб с височината на небостъргач. Зелени перки пореха водата — скритото отдолу създание беше подобно на влечуго и поне трийсет метра дълго. Не исках да знам какво точно е.

Веднъж мярнах nereиди, прекрасните духове на морето. Помахах им, но те изчезнаха в дълбините. Не бях сигурен дали ме бяха видели.

По някое време след полунощ Анабет се качи на палубата. Тъкмо минавахме покрай остров с димящ вулкан. Морето блъбукаше и покрай брега се кълбеше пара.

— Една от пещите на Хефест — рече Анабет, — където майстори металните си чудовища.

— Като бронзовите бикове?

Тя кимна.

— Заобиколи го. Отдалече.

Послушах я веднага. Отклонихме се от острова и не след дълго червеникавите отблясъци останаха зад нас.

Погледнах Анабет.

— Причината, заради която толкова мразиш циклопите... Онази история за истинската причина за смъртта на Талия. Какво точно е станало?

Беше ми трудно да видя изражението ѝ в тъмното.

— Вероятно имаш правото да узнаеш истината — въздъхна тя. — Онази нощ, когато Гроувър ни водеше към лагера, се обърка и се изгубихме. Той ти го каза, помниш ли?

Кимнах.

— И за зла беда попаднахме в бърлогата на един циклоп в Бруклин.

— В Бруклин има циклопи? — възкликнах аз.

— Едва ли би повярвал колко са много, но не това е важното. Онзи циклоп ни изигра. Успя да ни подлъже да се разделим в лабиринта от коридори на старата му къща. Можеше да си преправя гласа като всеки от нас, Пърси. Точно както Тайсън на борда на „Принцеса Андромеда“. Примами ни един по един. Талия се впусна уж да спасява Люк, на Люк му се сторило, че ме е чул да викам за помощ. А аз... Бях сама в тъмното. Бях на седем години. Не можех да намеря изхода.

Анабет отметна косата от лицето си.

— Накрая попаднах в една голяма стая. Подът беше покрит с кости. А Талия, Люк и Гроувър висяха от тавана като пушени бутове, овързани и със запушени усти. Циклопът палеше огън в ъгъла.

Извадих ножа си, но той ме чу. Обърна се и се усмихна. И заговори с гласа на баща ми — нямам представа откъде е знаел как звучи, вероятно просто го е изровил от паметта ми: „Успокой се, Анабет, няма нищо страшно. Аз те обичам. Може да останеш тук, при мен. Завинаги.“

Потреперих. Макар че вече бяха изминали шест години оттогава, тя разказваше така, че направо косата ми настръхна.

— И какво направи?

— Пронизах го в крака.

Ококорих се.

— Наистина ли? Била си на седем години и си пронизала циклоп в крака?

— Да. Той преспокойно можеше да ме убие. Но го изненадах. Спечелих достатъчно време, за да изтичам до Талия и да прережа въжетата ѝ. Тя свърши останалото.

— И въпреки това... Постъпила си адски смело, Анабет.

Тя поклати глава.

— Размина ни се на косъм. Все още сънувам кошмари, Пърси. Как циклопът говори с гласа на баща ми... Заради него толкова се забавихме, докато стигнем до лагера. Чудовищата, които ни преследваха, успяха да ни настигнат. И точно заради това загина Талия. Ако не беше циклопът, сега щеше да е жива.

Седяхме на палубата и гледахме как на нощното небе изгрыва съзвездие Херкулес.

— Слизай долу — рече след малко Анабет. — Трябва да си починеш малко.

Кимнах. Очите ми отдавна се затваряха. Влязох в една каюта и се излегнах в койката, но дълго не успях да заспя. Историята на Анабет не ми излизаше от главата. Питам се дали на нейно място щях да събера достатъчно смелост, за да се отправя на този подвиг и да поема право към бърлогата на друг циклоп?

Не сънувах Гроувър.

Вместо това се озовах отново в адмиралската каюта на Люк на борда на „Принцеса Андромеда“. Завесите бяха дръпнати. Навън беше нощ. В мрака трепкаха сенки. Гласове шепнеха край мен — духове на мъртвите.

— Внимавай! — шепнеха те. — Капани! Измама!

Златният саркофаг на Кронос искреше леко — единственият източник на светлина в помещението.

Сепна ме силен студен смях. Все едно идваше от мили под кораба.

— Не ти достига смелост, младежо. Не можеш да ме спреш.

Знаех какво трябва да направя. Да отворя ковчега.

Извадих Въртоп. Духовете се въртяха около мен като торнадо.

— Пази се!

Сърцето ми биеше оглушително. Не можех да помръдна, но трябваше да спра Кронос. Трябваше да унищожа това, което се криеше в ковчега.

В този миг до мен се обади момичешки глас:

— Е, водорасляк?

Обърнах се, очаквах да видя Анабет, но не беше тя. Момичето беше облечено в тъмни пънкарски дрехи и имаше сребърни верижки на китките. Гарваново черната коса беше разрошена, буреносно сините очи бяха подчертани с тъмен молив, носът беше обсипан с лунички. Изглеждаше ми позната, но не можех да се сетя откъде.

— Е? — обади се тя. — Ще го спрем ли, или само ще зяпаме?

Не можех да си отворя устата. Не можех да помръдна.

Момичето въздъхна.

— Добре. И сама ще се справя. Все пак разполагам с егидата.

Потупа с пръст китката си и сребърната верижка се превърна в огромен щит. Беше изработен от сребро и бронз, а в средата изпъкваше чудовищното лице на Медуза. Приличаше на истински отпечатък, все едно главата на горгоната е била притисната към разтопения метал. Не знаех дали наистина е било така, нито пък дали щитът можеше да ме вкамени, но за всеки случай извърнах поглед. Егидата вдъхваше страх. Нещо ми подсказваше, че собственикът ѝ ще е почти непобедим в битка. Всеки здравомислещ човек би се обърнал и избягал, ако се озовеше срещу него.

Девојката извади меча си и пристъпи към саркофага. Духовете се отдръпнаха от пътя ѝ и се разпръснаха ужасени от щита.

— Недей — предупредих я аз.

Но тя не ме послуша. Приблѝжи се към саркофага и бутна настрана златния капак.

За миг се спря и се вгледа вътре.

Ковчегът заблестя.

— Не! — прошепна момичето смаяно. — Не може да бъде!

От дълбините на океана Кронос се разсмя толкова силно, че корабът потрепери.

— Нееее! — изпищя девойката и появилото се от саркофага златно сияние я погълна.

— Ааа! — с писък скочих от койката.

Анабет ме ръчкаше по рамото.

— Пърси, сънуваш кошмар. Ставай!

— Какво? Какво искаш? — Разтърках очи. — Какво става?

— Суша на хоризонта — отвърна тя мрачно. — Наближаваме Острова на сирените.

Островът едва се виждаше — черно петно в мъглата.

— Искам да те помоля нещо — поде нерешително Анабет. — Скоро ще се доближим достатъчно, за да чуем песента на сирените.

Припомних си историята за сирените. Те пееха толкова сладко, че с гласовете си омагьосваха моряците и ги прилъгваха към смъртта.

— Няма нищо страшно — уверих я. — Просто ще си запушим ушите. Долу има цяла кутия с восък...

— Искам да ги чуя.

Премигах смаяно.

— Защо?

— Чела съм, че в песните си сирените показват най-съкровения ти желания. И благодарение на тях можеш да разбереш неща за себе си, които дори не си и подозирал. Затова е толкова голяма мощта им. Ако оцелееш... ставаш по-мъдър. Искам да ги чуя. Кога друг път бих имала подобен шанс?

Ако го бях чул от някой друг, това щеше да ми прозвучи като пълна глупост. Но Анабет си падаше по книги за древногръцката архитектура и обичаше да гледа документални филми по „Хистъри Ченъл“, така че нямаше защо да се чудя на любопитството ѝ към сирените.

Сподели ми какво беше намислила. И аз неохотно ѝ помогнах да се подготви.

Щом скалистия бряг се появи на хоризонта, заповядах на едно от въжетата да привърже Анабет през кръста за мачтата.

— Не ме развързвай за нищо на света — предупреди ме тя. — Каквото и да стане и колкото и да те моля. Иначе ще се хвърля във водата и ще се удавя.

— Опитваш се да ме изкушиш ли?

— Ха-ха!

Обещах ѝ, че няма да я пусна. След това размекнах малко въсък, направих си тапи и ги напъхах в ушите си.

Анабет кимна подигравателно, вероятно искаше да ми каже, че тапите за уши са последният писък на модата. Аз ѝ се изплезих в отговор и застанах на руля.

Тишината беше зловеща. Не чувах абсолютно нищо, освен пулсирането на кръвта в главата ми. Щом наближихме острова, от мъглата изплуваха назъбени скали. Завъртях руля, така че „Отмъщението на кралица Ана“ да ги заобиколи. Ако се озовяхме близо до тях, те щяха да накълцат корпуса на кораба като месомелачки.

От време на време хвърлях поглед назад към мачтата. В началото Анабет си изглеждаше съвсем нормално. После на лицето ѝ се изписа озадачено изражение. Очите ѝ се ококориха.

Започна да се гърчи, за да се измъкне от въжето. Крещеше името им — четях го по устните ѝ. Изражението ѝ показваше категорична решителност. Въпросът беше на живот и смърт. Трябваше да я развържа веднага.

Изглеждаше толкова нещастна, че едва се сдържах да не сваля въжетата.

Насилих се да отклоня поглед. Призовах подводните течения да увеличат скоростта ни.

Не се виждаше почти нищо от острова, само мъгла и скали, но във водата плаваха дъски, парчета стиропор, останки от стари кораби, дори и възглавнички от самолети.

Как беше възможно някаква си музика да отклони от правия път толкова много хора? Да, като чуех някои от парчетата в класацията и на мен ми идеше да се метна презглава във водата, но все пак... За какво толкова можеха да пеят сирените?

За миг — един ужасяващ миг — ме зарази любопитството на Анабет. Изкушавах се да извадя тапите от ушите си, само колкото да чуя песента. Усещах как гласовете на сирените трептят в гредите на кораба, пулсират в бученето на кръвта в ушите ми.

Анабет не спираше да ме моли. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Напрягаше се да се освободи от въжетата, все едно те я спираха да не достигне до най-скъпото ѝ.

„Как може да си толкова жесток? — като че ли ме питаше тя. — А аз те имах за приятел!“

Обърнах се ядосано към острова. Идеше ми да извадя меча си, но не виждах срещу кого да се изправя. Нима можеш да се сражаваш с песен?

Опитвах се да не гледам Анабет. Успях да се сдържа цели пет минути.

И това беше най-голямата ми грешка.

Накрая вече не издържах, обърнах се и видях... купчина прерязани въжета. На мачтата нямаше никого. На палубата лежеше ножът на Анабет. Някак си беше успяла да го извади и да го използва. Изобщо не ми беше минало през ума да ѝ го взема.

Изтичах към перилата и я зърнах как плуваше устремено към острова, вълните я носеха право към назъбените скали.

Извиках я, но дори и да ме беше чула, не ми обърна никакво внимание. Беше като омагьосана и плуваше право към смъртта си.

Обърнах се към руля и извиках:

— Спри!

И след това скочих във водата.

Гмурнах се и заповядах на течението да ме понесе напред.

Изскочих на повърхността, мярнах Анабет, но една вълна я помете и я прокара между две скали, щръкнали като зъби на входа на залива.

Нямах друг избор. Впуснах се след нея.

Потопих се в дълбокото, за да избегна един разбит корпус на яхта, а после минах на зигзаг няколко метални топки, вързани с вериги, които едва впоследствие си дадох сметка, че бяха мини. Трябваше да използвам цялата си власт над водата, за да не се размажа в скалите или да се оплета в прокараните по дъното заграждения от бодлива тел.

Промуших се между острите скали и се озовах в заливче във формата на полумесец. Тук имаше още повече камънаци, останки от кораби и плуващи мини. Брегът беше покрит с черен вулканичен пясък.

Огледах се отчаяно.

И накрая зърнах Анабет.

За щастие — или за нещастие — тя беше добър плувец. Беше преодоляла мините и скалите и почти беше стигнала до черния пясък.

В този миг мъглата се вдигна и се показаха сирените.

Представете си ято лешояди, големи колкото хора, с мръсна черна перушина, сиви опашки и сбръчкани розови шии. Шиите завършваха с човешки глави, които не спираха да се променят.

Не ги чувах, но виждах, че пеят. Устните им се движеха и лицата им се превръщаха в хора, които познавах — майка ми, Посейдон, Гроувър, Тайсън, Хирон. Любимите ми хора, които най-силно желаех да видя. Усмиваха ми се радостно, подканяха ме да се приближа. Но както и да се преобразяваха, по мазните им усти се виждаха полепнали останки от предишните им 'жертви. Също като лешоядите, те едва ли живееха на понички.

Анабет плуваше право към тях.

Не можех да ѝ позволя да излезе от водата. Морето беше единственото ми предимство. То винаги ми беше помагало. Изстрелях се напред и я сграбчих за глезена.

В мига, в който я докоснах, тялото ми изтръпна и сирените застанаха пред мен така, както ги виждаше Анабет.

Три души седяха на одеяло за пикник в Сентрал Парк. Пред тях беше сложена кошница с храна. Познах бащата на Анабет от снимките, които тя ми беше показвала — добре изглеждащ русокос мъж на четирийсестина години. Държеше за ръка красива жена, която приличаше на Анабет. Тя беше облечена с джинси, обикновена риза и планинарски обувки, но излъчваше мощ. Веднага познах, че това беше богинята Атина. До тях седеше млад мъж... Люк.

От тази картина струеше топла, нежна светлина. Тримата разговаряха и се смееха и щом зърнаха Анабет, лицата им се озариха от радост. Майката и бащата на Анабет протегнаха ръце към нея. Люк се усмихна и ѝ махна да седне до него — все едно никога не я беше предавал, все едно още бяха приятели.

Зад дърветата се извисяваха сгради. Ахнах — това беше Манхатън, но много по-различен от сегашния. Беше изграден наново изцяло от бял мрамор и изглеждаше по-величествен от всякога — със златни прозорци и градини по покривите. Видя ми се по-красив и от Ню Йорк. И от Олимп дори.

Досетих се, че това беше дело на Анабет. Тя беше архитектът на един изцяло нов свят. Беше събрала отново родителите си. Беше спасила Люк. Беше постигнала всичко, за което мечтаеше.

Премигах настойчиво. Когато отворих очи, пред мен стояха отново сирените — проскубани лешояди с човешки лица, готови да се нахвърлят и разкъсат следващата си жертва.

Издърпах Анабет обратно в прибоя. Не я чувах, но знаех, че крещи. Ритна ме в лицето, но не я пуснах.

Заповядах на течението да ни изкара от залива. Анабет се бореше и риташе, пречеше ми да се концентрирам. Така беснееше, че едва не се блъснахме в една мина. Не знаех какво да правя. Ако не спреше да се съпротивлява, нямаше да стигнем живи до кораба.

Гмурнахме се под водата и Анабет изведнъж се отпусна. Вече не се опитваше да се измъкне. След миг обаче, когато главите ни изскочиха на повърхността, тя отново започна да се съпротивлява.

Разбира се! Водата заглушаваше звука! Ако успеех да я задържа под водата достатъчно дълго, щях да разваля магията на песента на сирените. Естествено, Анабет нямаше да може да диша, но за момента това не ми се стори толкова важно.

Сграбчих я около кръста и заповядах на вълните да ни погълнат.

Потънахме на дълбокото — три метра, пет. Трябваше да внимавам — на мен налягането не ми пречеше, но Анабет нямаше да издържи. Тя се гърчеше в ръцете ми и се мъчеше да поеме въздух, от устата ѝ излизаха мехурчета.

Мехурчета!

Това беше единственият ни шанс. Бях готов на всичко, за да спася Анабет. Представих си всички мехурчета в морето, които бълбукаха и се издигаха към повърхността. Представих си ги как се сливат и ги придърпах към мен.

Морето се подчини. Около нас забушува бяла пяна, водата се раздвижи и когато пред очите ми се проясни, двамата с Анабет бяхме затворени в голям въздушен мехур. Само краката ни бяха във водата.

Анабет се закашля. Цялата трепереше, но когато ме погледна, видях, че магията беше изчезнала.

Тя се разхълца, разрида се така, че ми се късаше сърцето като я гледах. Облегна глава на рамото ми и аз я прегърнах.

Около нас се събраха риби и ни зяпаха любопитно — пасаж от баракуди, няколко любопитни риби мечове.

— Чупка! — заповядах аз.

Рибите недоволно ни обърнаха гръб и изчезнаха. Из целия океан за нула време щеше да се разнесе клюката за сина на Посейдон и някакво момиче на дъното на залива на сирените.

— Сега ще се върнем на кораба — казах. — Спокойно. Издърж още малко.

Анабет кимна, за да ми покаже, че вече е по-добре и измърмори нещо, което не чух заради тапите в ушите си.

Заповядах на течението да насочи нашата малка въздушна подводница през скалите и бодливата тел към „Отмъщението на кралица Ана“, който бавно се отдалечаваше от острова.

Следвахме кораба под водата още известно време, докато реших, че вече няма опасност да чуем песента на сирените. След това изскочихме на повърхността и въздушният мехур се пукна.

От кораба се спусна въжена стълба и се качихме по нея.

За всеки случай оставих тапите в ушите си. Продължихме напред, докато островът се изгуби от поглед. Анабет седеше увита с одеяло на палубата. Накрая вдигна глава, изглеждаше страшно уморена и тъжна, и произнесе ясно, за да прочета по устните ѝ:

— Няма опасност.

Извадих тапите. Песента беше заглъхнала. Цареше тишина, като се изключеше плисъкът на вълните по корпуса. Мъглата се беше вдигнала и в далечината морето се сливаше с ясното синьо небе, все едно Островът на сирените изобщо не съществуваше.

— Добре ли си? — попитах и още в същия миг си дадох сметка колко глупав беше въпросът ми. Разбира се, че не беше добре.

— Изобщо не подозирах — прошепна тя.

— Какво?

Очите ѝ бяха същият цвят като мъглата около острова на сирените.

— Колко силно ще е изкушението.

Предпочитах да не знае, че съм разбрал с какво я примамвах сирените. Имах чувството, че съм нахлул в личното ѝ пространство без позволение. Но в крайна сметка реших, че съм длъжен да ѝ го кажа.

— Видях как беше преобразила Манхатън — рекох. — И Люк и родителите ти.

Тя се изчерви.

— Всичко ли видя?

— Онова, което Люк ти каза на борда на „Принцеса Андромеда“ за създаването на един нов свят... наистина ли го искаш?

Анабет се загърна плътно в одеялото.

— Най-големият ми недостатък. Точно това ми показаха сирените — че основният ми проблем е хюбрисът.

Премигах объркано.

— Онова, дето го слагат във вегетарианските сандвичи ли?

Тя въздъхна.

— Не, водорасляк. Онова е хумус. Хюбрис е по-лошо.

— Трудно ми е да повярвам, че има нещо по-гадно от хумуса.

— Хюбрис означава да си много горделив, Пърси. Да смяташ, че можеш да се справиш по-добре от всеки друг... дори и от боговете.

— А ти така ли смяташ?

Анабет сведе очи.

— Никога ли не си имал чувството, че светът наистина е сбъркан? И че е по-добре да бъде изграден наново? Без войни. Без бездомници. Без домашни и книги за четене през ваканцията.

— Аха.

— Западът пази много от най-добрите постижения на човечеството — и затова огънят още не е угаснал. Затова Олимп все още е тук. Но понякога няма как да не видиш и лошите страни. И тогава започваш да мислиш като Люк: „Ако успея да разруша всичко това, ще направя нещо по-Добро“. Никога ли не ти е минавало през ума? Не си ли си помислял, че може да се справиш по-добре, ако ти управляваш света?

— Ммм... не. Това би било някакъв кошмар за мен, да управлявам света.

— В такъв случай имаш късмет. Явно горделивостта не е сред недостатъците ти.

— А кой е моят най-голям недостатък?

— Не знам, Пърси, но никой не е съвършен. Ако не го откриеш и не се научиш да го владееш... Последствията ще бъдат страшни.

Замислих се. Думите ѝ определено не бяха много ободряващи.

Забелязах, че Анабет не беше споменала за личните неща, които би искала да промени — като връщането на майка ѝ при баща ѝ и спасяването на Люк. Разбих я. Не ми се искаше да призна колко често мечтаех да събера отново родителите си.

Представих си мама сама в малкия ни апартамент. Опитах се да си спомня аромата на сините ѝ гофрети. Изглеждаше толкова далеч.

— Е, струваше ли си? — попитах Анабет. — Мислиш ли, че сега си... по-мъдра?

Тя отклони поглед към далечината.

— Не знам. Но трябва да спасим лагера. Ако не спрем Люк...

Нямаше нужда да довършва. Щом мисленето на Люк беше способно да изкуши дори и Анабет, кой знае още колко от децата на боговете щяха да минат на негова страна.

Сетих се за съня си с момичето и златния саркофаг. Не бях сигурен какво означаваше, но имах чувството, че трябва да ми подскаже нещо. Кронос кроеше нещо ужасно. Какво беше видяла девойката, когато отвори капака на ковчега?

Изведнъж Анабет се ококори.

— Пърси!

Обърнах се.

Пред нас имаше суша — бърбрековиден остров с обрасли с гори хълмове, бели плажове и тучни поляни, точно както го бях видял в съня си.

Вроденото ми чувство за ориентация го потвърди. Намирахме се на трийсет градуса и трийсет и една минути северна ширина и седемдесет и пет градуса и дванайсет минути западна дължина.

Бяхме стигнали до леговището на циклопа.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА НА ОСТРОВА НА ЧУДОВИЩЕТО

Като се каже „Островът на чудовището“, човек си представя непристъпни зъбери и разпилени по пясъка кости както на брега на сирените.

Островът на циклопа обаче нямаше нищо общо с тази картина. Да, виждаше се въжен мост, прострян над дълбока бездна, което определено не беше добър знак. Със същия успех можеше да издигнат огромна табела с надпис ТУК ЖИВЕЕ НЕЩО ЗЛО. Иначе всичко останало беше като на пощенска картичка от Карибите. Зелени поля, тропически палми и бели плажове. А докато приближавахме към брега, Анабет си пое дълбоко въздух и каза:

— Руното.

Кимнах. Все още не го виждах, но усещах вълшебната му сила. Лесно можех да повярвам, че е способно да излекува всичко, дори и отровената ела на Талия.

— Ако го вземем, островът ще загине ли?

Анабет поклати глава.

— Вероятно само ще повехне. Ще се върне към това, което е бил преди.

Малко ми беше виновно, че възнамерявахме да разрушим това райско кътче, но си напомних, че нямахме друг избор. Лагерът трябваше да бъде спасен. А и Тайсън... Тайсън все още щеше да е жив, ако не бяхме тръгнали на този подвиг.

На най-долната поляна се мотаеха трийсетина овце. Изглеждаха напълно миролюбиви, само дето бяха големи колкото хипопотами. От поляната, нагоре към планината, тръгваше пътека. В края на пътеката, близо до ръба на пропастта, се издигаше огромен дъб. В клоните му блестеше нещо златно.

— Не може да е толкова лесно. — Поклатих замислено глава. — Просто отиваме, взимаме го и си тръгваме, така ли?

Анабет присви очи.

— Сигурно има пазач. Дракон или...

В този миг от храстите изскочи една сърна. Навлезе в поляната, вероятно с намерението да попасе, но овцете изблеяха дружно и ѝ се нахвърлиха. Всичко приключи за частица от секундата — сърната изчезна в мелето от козина и тежки копита.

Във въздуха се носеха тревички и фъндъци вълна.

След това овцете се отдръпнаха и продължиха спокойно да си обикалят насам-натам. От сърната беше останала само купчина оглозгани кости.

С Анабет се спогледахме.

— Като пирани са — рече тя.

— Пирани в овча вълна. Как ще...

— Пърси! — ахна Анабет и ме сграбчи за ръката. — Виж!

Посочи към брега — на пясъка под поляната с овцете лежеше малка лодка. Другата спасителна лодка от „Бирмингам“!

Решихме, че няма смисъл да се пробваме да минем покрай хищните овце. Анабет предложи да се промъкне по пътеката с шапката-невидимка и да вземе руното, но аз я разубедих. Овцете щяха да я подушат. Някой друг пазач можеше да се появи. Все нещо щеше да се случи, а аз щях да съм твърде далеч и нямаше да мога да ѝ помогна.

Освен това, първата ни задача беше да намерим Гроувър и този, който беше пристигнал със спасителната лодка — стига овцете да не му бяха видели сметката. Страх ме беше да изрека на глас надеждата си, че Тайсън все още можеше да е жив.

Хвърлихме котва от другата страна на острова, където стръмният бряг се издигаше на поне шейсет метра височина. Тук едва ли някой щеше да забележи кораба.

Скалите изглеждаха непристъпни, но все пак ние бяхме тренирали на стената за катерене в лагера. И поне тук нямаше овце. Надявах се, че Полифем не отглеждаше и кръвожадни планински кози.

Спуснахме гребната лодка и с нея стигнахме до брега. Поехме бавно нагоре. Анабет беше първа, тъй като беше по-добър катерач.

Разминахме се със смъртта само на пет-шест пъти, което според мен си беше едно нелошо постижение. Веднъж се изпуснах и увиснах на една ръка за козирката на петнайсет метра над каменистия бряг.

Успях да се закрепя и продължих нагоре. След няколко минути Анабет се подхлъзна на мъх, но за щастие намери на какво да опре крака си. За нещастие това беше главата ми.

— Извинявай — измърмори тя.

— Няма защо — изсумтях аз, макар че не умирах от желание да проверя вкуса на кецовете й.

Накрая, когато усещах пръстите си като разтопено олово, а мускулите на ръцете ми трепереха от изтощение, стигнахме върха и се строполихме изнемощели на земята.

— Ох! — въздъгнах.

— Ах! — отекна като ехо Анабет.

— Гррр! — изръмжа друг глас.

Ако не бях толкова уморен, сигурно щях да подскоча петдесет метра във въздуха. Извърнах се, но не видях никого.

Анабет ми даде знак да пазя тишина и посочи надолу.

Козирката, на която седяхме, беше по-тясна, отколкото си мислех. От другата страна тя изведнъж свършваше и точно оттам беше дошъл гласът.

— Леле, леле, колко си докачлива! — заяви този, дето беше изръмжал.

— Изправи се срещу мен! — отвърна момичешки глас, който определено беше на Клариса, не бих могъл да го сбъркам. — Върни ми меча и нека си премерим силите.

Чудовището избухна в смях.

С Анабет пропълзяхме към ръба. Намирахме се точно над входа на пещерата на циклопа. Под нас бяха Полифем и Гроувър в сватбената си рокля. Клариса беше овързана и повесена над казан с вряща вода. Надявах се да зърна и Тайсън до нея. Дори и да беше в опасност, поне щях да знам, че е жив. Но от него нямаше и следа.

— Хмм... — провлачи замислено Полифем. — Сега ли да изядем нахалното момиче, или да я запазим за сватбеното пиршество? Какво мисли малката ми женичка?

Обърна се към Гроувър, който отстъпи и едва не се спъна в довършения си шлейф.

— О! Ами май не съм гладна точно сега, скъпи. Може би...

— Жена ли каза? — обади се Клариса. — Кой? Гроувър ли?

— Млъкни! — прошепна до мен Анабет. — Млъкни, в името на боговете!

— Кой е Гроувър? — изръмжа Полифем.

— Сатирът! — извика Клариса.

— О! — изпищя Гроувър. — Горкичката, мозъкът ѝ е заврял от топлината. Свали я, скъпи!

Полифем присви голямото си мътно око, сякаш се мъчеше да огледа по-добре Клариса.

На живо циклопът беше още по-ужасен, отколкото в сънищата ми. Не само заради отвратителната му миризма, която сега се усещаше, а и защото се беше нагласил като младоженец — с груба шотландска поличка и наметка за раменете, ушита от яркосини смокинги, сякаш беше събрал дрехите от гостите на някаква сватба.

— Какъв сатир? — попита Полифем. — Сатирите са вкусни. Да не би да си ми довела сатир?

— Не, идиот такъв! — изрева Клариса. — Този сатир до теб! Гроувър! Дето е в сватбена рокля!

Идеше ми да ѝ извия врата, но вече беше късно. Нищо не можех да направя, стоях безпомощно и гледах как циклопът се обръща и смъква воала от главата на Гроувър. Отдолу се показаха къдравата му коса, рехавата младежка брада и малките му рогца.

Полифем смаяно си пое дъх.

— Не виждам добре — изръмжа той, — откакто преди много години един герой се опита да ме ослепи. Но въпреки това съм сигурен, че ти не си циклопка!

Сграбчи роклята на Гроувър и я разкъса. Отдолу сатирът беше по тениска и джинси. Той изкрещя и се просна на земята, а юмрукът на чудовището прелетя над главата му.

— Недей! — примоли се Гроувър. — Не ме яж суров! Знам... знам една чудесна рецепта!

Посегнах към мечата си, но Анабет изсъска:

— Почакай!

Полифем се спря, в ръката си стискаше огромен камък, за да смаже лъжливата си невеста.

— Рецепта ли? — повтори той.

— Да, да! Не е хубаво да ме ядеш суров. Ще хванеш ботулизъм и колит и всякакви други гадости. Ще съм много по-вкусен, ако ме

изпечеш на бавен огън. С резенчета манго! Може да отидеш да набереш манго още сега, има го долу на брега. А аз ще те почакам тук.

Чудовището се замисли. Сърцето ми биеше оглушително. Ако го нападнех, най-вероятно щях да загина. Но не можех да го оставя да убие Гроувър.

— Печен сатир с резенчета манго — измърмори замислено Полифем. Обърна глава към повесената над врящия казан Клариса. — И ти ли си сатир?

— Не, воняща буца такава! — извика тя. — Аз съм човек! Дъщеря на Арес! Пусни ме, че да ти отсека ръцете!

— Да ми отсечеш ръцете... — повтори Полифем.

— И да ти ги натикам в гърлото!

— Не се плашиш лесно.

— Свали ме оттук!

Полифем сграбчи Гроувър, все едно беше някаква кукла.

— Време е да нахраня овцете. Сватбата се отлага за довечера. И на пиршеството ще имаме печен сатир.

— О! Значи все пак държиш да се ожениш — обади се едва ли не обидено Гроувър. — И коя ще е булката?

Циклопът извърна глава към врящия казан.

Клариса изпъшка.

— О, не! Не говориш сериозно, нали? Аз не съм...

И преди с Анабет да осъзнаем какво точно се разиграваше пред очите ни, Полифем я сграбчи като зряла ябълка и я хвърли заедно с Гроувър в пещерата.

— Пригответи се! Ще се върна по залез за голямото празненство!

След това циклопът подсвирна и от пещерата излезе смесено стадо от овце и кози — много по-малки от хищните си посестрими, които бяхме видели на поляната. Докато минаваха покрай него, Полифем ги потупваше ласкаво по гърба и изричаше имената им — Белтбъстър, Тамани, Локхарт.

Когато и последната овца пристъпи навън, циклопът изтъркаля един голям камък на входа на пещерата и виковете на Гроувър и Клариса секнаха.

— Манго — измърмори Полифем. — Какво е манго?

Той пое надолу по склона в светлосиния си младоженчески костюм и ни остави сами пред казана с врящата вода и пещерата,

залостена с шесттонна канара.

Напразно се мъчихме цял ден. Канарата не помръдваше. Крещяхме през процепите, удряхме по скалата, какво ли не пробвахме, за да се свържем с Гроувър, но така и не стана ясно дали той ни чуваше.

Дори и ако по някакво чудо успеехме да победим Полифем, пак нямаше да спечелим нищо. Гроувър и Клариса щяха да си умрат в пещерата. Единственият начин да влезем вътре беше да накараме циклопа да избута камъка.

В един момент толкова се ядосах, че стоварих Въртоп върху скалата. Разлетяха се искри. Но дори и вълшебният меч беше безсилен пред огромната канара.

Накрая двамата с Анабет се отчаяхме и седнахме на козирката, като гледахме как в далечината циклопът се разхожда сред стадото си. Той беше разделил обикновените животни от хищните овце — едното стадо беше от едната страна на пропастта, а другото — от другата. Единственият път през нея беше въженият мост, а дъските бяха поставени на голямо разстояние и овцете нямаше как да преминат през него.

По някое време Полифем отиде при хищното стадо от другата страна. За съжаление овцете не го нападнаха. Не му обърнаха никакво внимание. Той им хвърли парчета месо, което извади от една плетена кошница — това само подсили появилото се след превръщането ми в морско свинче усещане, че трябва да последвам примера на Гроувър и да стана вегетарианец.

— Хитрост — обяви Анабет. — Щом не можем да го надвием със сила, ще използваме хитрост.

— Добре — кимнах. — Какво предлагаш?

— Още не съм го измислила.

— Страхотно!

— Полифем ще трябва да мръдне скалата, за да вкара овцете.

— По залез-слънце — обадох се. — И тогава ще се ожени за Клариса и ще изяде Гроувър. Не знам кое от двете е по-отвратително.

— Може да се промъкна вътре с шапката-невидимка — рече тя.

— А аз?

— Овце... — измърмори замислено Анабет и ме изгледа с онзи лукав поглед, от който винаги ми настръхваше косата. — Нали обичаш овце?

— Не се пускай! — прошепна Анабет, която стоеше невидима някъде вдясно от мен. Лесно ѝ беше на нея. Нали не тя висеше под корема на овцата.

Признавам си, че не беше толкова трудно, колкото си мислех. Пъхал съм се под колата на мама, за да сменя маслото, и това не беше кой знае колко по-различно. Овцата не ми обръщаше внимание. Дори и най-дребните овце на циклопа бяха достатъчно яки, за да издържат тежестта ми, а вълната им беше здрава. Сграбчих руното, обхванах с крака задните бутове на овцата и готово — все едно бях в корема на кенгуру, само дето ми беше трудно да дишам заради вълната в лицето ми.

Ако ви интересува, да знаете, че коремът на овцата не мирише особено приятно. Представете си вълнен пуловер, овъргален в кал и след това забравен в пералнята поне седмица. Нещо такова.

Слънцето клонеше към залез.

Почти веднага, щом се настанях, циклопът извика:

— Хей! Козички! Агънца!

Стадото послушно пое нагоре по склона.

— Най-сетне! — прошепна Анабет. — Ще бъда наблизко. Не се тревожи!

Наум дадох клетва пред боговете, че ако оцелеем, ще призная Анабет за гений. По-страшното беше, че боговете щяха да ме накарат да я изпълня.

Моето такси-овца се закатери към пещерата. След петдесетина метра ръцете и краката ме заболяха. Стиснах по-здраво вълната и животното изпръхтя. Разбирах го. И на мен нямаше да ми е приятно някой да увисне на косата ми. Но ако не издържах, щях да падна точно пред циклопа.

— Яхнийка! — погали предната овца циклопът. — Айнщайн! Уиджет... О!

Той с такава сила потупа моята овца, че едва не ме събори.

— Я как си се охранила!

Охо! Сега щеше да стане лошо!

Но Полифем само се засмя и тупна овцата по задницата.

— Хайде, дебеланке! Някой ден Полифем ще те схруска за закуска!

И така се озовах в пещерата.

Вътре влезе и последната овца. Ако Анабет се забавеше...

Циклопът вече се канеше да избута канарата на входа, когато отвън се разнесе глас:

— Хей, грознико!

Полифем застина.

— Кой вика?

— Никой! — отвърна Анабет.

Това предизвика очакваната от нея реакция. Лицето на циклопа пламна от гняв.

— Никой! — изрева Полифем. — Не съм те забравил!

— Твърде си глупав, за да помниш — подразни го Анабет. — Особено пък Никой!

Надявах се, че е побързала да се отмести, тъй като циклопът изрева гневно, сграбчи най-близката скала (която всъщност беше вратата на пещерата му) и я хвърли натам, откъдето идваше гласът на Анабет. Разнесе се оглушителен трясък.

За един ужасен момент се възцари тишина. След това Анабет се обади отново:

— Не си се научил да се целиш по-добре!

Полифем изръмжа.

— Ела тук! Ще те убия, Никой!

— Не можеш да убиеш Никой, тъпако — продължи да го дразни тя. — Ела и ме хвани!

Циклопът хукна след нея надолу по хълма.

Историята с „Никой“ ми звучеше адски налудничаво, но Анабет ми беше обяснила, че така Одисей бил измамил Полифем преди векове, след което се опитал да му извади окото с една обгорена греда. Тя смяташе, че циклопът все още ще жадува за мъст и беше права. В бързината да докопа стария си враг, той изобщо не се сети да затвори входа на пещерата. Дори не му направи впечатление, че гласът на Анабет беше женски, докато първият Никой е бил мъж. От друга страна, той беше готов да се ожени за Гроувър, така че явно не беше много наясно с цялата работа с половете.

Молах се Анабет да издържи достатъчно дълго, докато намерех Гроувър и Клариса.

Пуснах се от овцата, потупах я по главата и ѝ се извиних. Претърсих голямата пещера, но там нямаше и следа от Гроувър и Клариса. Запробивах си път през стадото към дъното.

Макар че бях сънувал това място няколко пъти, пак ми беше трудно да се ориентирам в лабиринта от проходи. Тичах по коридори, обсипани с кости, покрай зали, пълни с овчи кожи и големи статуи на овце — несъмнено произведения на Медуза. Имаше и тениски с овце, големи туби с ланолин, кожени палта, плетени вълнени чорапи и шапки с овнешки рога. Когато намерих помещението със стана, Гроувър се беше свил в ъгъла и се опитваше да пререже въжетата на Клариса.

— Няма смисъл — въздъхна тя. — Това въже е по-здравото от желязо!

— Потърпи още няколко минути!

— Стига, Гроувър! — избухна тя. — Мъчиш се с него от часове!

В този момент ме видяха.

— Пърси? — възкликна Клариса. — Не се ли взриви с кораба?

— И аз се радвам да те видя. Не мърдай, сега ще...

— Пърсииии! — изблея Гроувър и ми се хвърли на врата. — Значи си ме чул! И дойде!

— Да, приятелю — отвърнах. — Нямаше как да не дойда.

— Къде е Анабет?

— Отвън. Нямаме време за разговори. Клариса, не мърдай.

Извадих Въртоп и прерязах въжетата. Тя се изправи сковано и разтри китките си. Изглежда ме мрачно, след това сведе очи към земята и измърмори:

— Благодаря.

— Пак заповядай — отвърнах. — Имаше ли още някой с теб в спасителната лодка?

Клариса премига изненадано.

— Не. Само аз. Всички други на борда на „Бирмингам“... Дори не подозирах, че и вие сте оцелели.

Наведох глава. И последната ми надежда да видя Тайсън жив беше попарена.

— Добре. Да вървим. Трябва да помогнем...

В пещерата отекна страшен тътен, последван от писък. Анабет крещеше с всички сили. Явно бяхме закъснели.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

НИКОЙ ВЗИМА РУНОТО

Хванах Никой! — изрева доволно Полифем.

Прокраднахме се до входа на пещерата и видяхме как широко ухиленият циклоп е стиснал юмрук във въздуха. Чудовището разтърси ръка, на земята отхвъркна бейзболна шапка и в юмрука се появи Анабет, повесена надолу с главата.

— Ха! — извика циклопът. — Гадно невидимо момиче! Станахте вече две! Но след като ще взема за жена онази, цапнатата в устата, ти оставаш за скарата! Ще те изпека с резенчета манго!

Анабет вяло се съпротивляваше. Виждаше се голяма рана на челото. Очите ѝ бяха изцъклени.

— Ще се опитам да го преборя — прошепнах на Клариса. — Корабът е от другата страна на острова. Вие с Гроувър...

— Няма да стане! — обади се двамата в един глас. В бърлогата на циклопа Клариса беше намерила копие с връх от овнешки рог, а Гроувър се беше въоръжил с една бедрена кост от овца — тя очевидно не му беше по сърце, но въпреки това я стискаше здраво като боздуган.

— Ще го нападнем заедно — изръмжа Клариса.

— Точно така — обади се Гроувър и премига смаяно, сякаш не можеше да повярва, че е на едно мнение с нея.

— Добре — въздъхнах аз. — В такъв случай ще го атакуваме във формация „Македония“.

Те кимнаха. Все пак се бяхме обучавали в един и същи лагер. Много добре знаеха какво имам предвид. Те двамата трябваше да се промъкнат отстрани и да нападнат по фланговете, докато аз привличах вниманието му към себе си. Крайният резултат едва ли щеше да е много по-различен — вместо само аз, сега щяхме да загинем всички, — но въпреки това им бях благодарен за помощта.

Вдигнах мечата си и извиках:

— Ей, грознико!

Циклопът се извъртя към мен.

— Още един! Ти пък кой си?

— Пусни приятелката ми. Аз ти говорех преди малко.

— Ти ли си Никой?

— Точно така, миризлива бъчва сополи такава! — Не звучеше толкова добре като обидите на Анабет, но не успях да измисля друго. — Аз съм Никой и се гордея с това! Пусни приятелката ми и ела да ти избода окото отново!

— Гррр! — изръмжа той.

Добрата новина: наистина пусна Анабет. Лошата: тя падна на главата си върху скалата и се просна безжизнена като парцалена кукла.

И още една лоша новина: Полифем се спусна към мен — стотици килограми вонящ циклоп, с когото трябваше да се справя само с един малък меч.

— За Пан! — изскочи отдясно Гроувър и хвърли костта, която отскочи от челото на чудовището, без дори да го одраска. Клариса се втурна отляво и забучи копие в земята с върха нагоре, така че великанът да го настъпи. Той изрева от болка, а Клариса се изтъркаля настрани, за да не я стъпче. Циклопът измъкна копие от петата си, все едно беше трън, и продължи към мен.

Пристъпих напред с Въртоп.

Чудовището посегна към мен. Претърколих се настрани, забих острието в бедрото му.

Надявах се това да е достатъчно, за да се изпари пред очите ми, но той беше твърде голям и силен.

— Издърпай Анабет! — заповядах на Гроувър.

Той изтича към нея, като по пътя грабна падналата шапка-невидимка, а двамата с Клариса останахме да задържим вниманието на Полифем.

Не можех да отрека, че Клариса беше смела. Не се спираше нито за миг. Циклопът се опитваше да я сграбчи, да я стъпче, да я ритне, но тя винаги му се изплъзваше. И при всяка нейна атака аз се възползвах от отворилата се пролука и пробождах чудовището в стъпалото, глезена или ръката.

Но нямаше да издържим дълго. Накрая щяхме да се изморим или Полифем щеше да извади късмета и да ни хване. Можеше да ни убие с един удар.

С периферното си зрение видях как Гроувър носи Анабет към въжения мост. На негово място бих избрал друг маршрут, предвид хищните овце от другата страна на пропастта, но в момента там като че ли беше по-безопасно, отколкото тук. Изведнъж ми хрумна идея.

— Отстъпваме! — извиках на Клариса.

Тя отскочи настрани и юмрукът на циклопа смачка маслиновото дръвче до нея.

Хукнахме към моста. Полифем беше по петите ни. Заради множеството рани куцаше, но иначе явно бяхме успели само да го раздразним и ядосаме.

— Ще те хвърля на овцете да те изядат! — закани се той. — Хиляди проклетия за Никой!

— По-бързо! — подканих Клариса.

Спуснахме се надолу по хълма. Мостът беше единственият ни шанс. Гроувър тъкмо беше стъпил от другата страна и слагаше Анабет на земята. Трябваше да успеем да прекосим пропастта, преди великанът да ни е настигнал.

— Гроувър! — извиках. — Вземи ножа на Анабет!

Той се обърна, зърна връхлитащия циклоп и очите му ужасено се ококориха, но въпреки това кимна — беше се досетил какъв беше планът ми. С Клариса се затичахме по моста и Гроувър започна да реже въжетата.

Едното се скъса със силно „хряс“.

Полифем затрополи зад нас и мостът се затресе от тежестта му.

Половината въжета вече ги нямаше. С Клариса с един скок се озовахме до Гроувър. Замахнах с всичка сила с меча и прерязах останалите.

Мостът пропадна в пропастта и циклопът изрева... победоносно, тъй като стоеше до нас.

— Не успя! — извика тържествуващо той. — Никой не успя!

Клариса и Гроувър се изправиха срещу него, но той ги повали с леко махване на ръка, все едно бяха досадни мушици.

Гневът ми нарасна. Не можех да повярвам, че бях стигнал чак дотук, че бях загубил Тайсън и бях изстрадал толкова, само за да се проваля сега — и то заради едно огромно глупаво чудовище с поличка и светлосиньо наметало, съшито от смокинги. Никой не можеше да се

държи така с приятелите ми! Не, исках да кажа никой, а не Никой. Както и да е, сещате се.

Изведнъж ме изпълни невероятен прилив на енергия. Вдигнах меча си и атакувах, забравил за разликата в силата ни. Пронизах циклопа в корема. Той се преви на две и аз стоварих дръжката на меча в носа му. Ръгах, сечах и удрях в несвяст и когато накрая се опомних, Полифем лежеше замаян по гръб, а аз бях стъпил на гърдите му и върхът на меча беше на сантиметри от окото му.

— Оооо! — изстена той.

— Пърси! — ахна Гроувър. — Как...

— Недей, моля те — примоли се жално циклопът. От носа му течеше кръв. От полуослепеното му око се търкулна сълза. — Агънцата ми се нуждаят от мен. Само се опитвах да защитя агънцата си!

Разхлипа се като дете.

Бях победил. Оставаше да нанесе последния удар.

— Убий го! — извика Клариса. — Какво чакаш?

Полифем продължаваше да хленчи сърцераздирателно... досущ като Тайсън.

— Той е циклоп — обади се Гроувър. — Не можеш да му имаш вяра!

Знаех, че е прав. Анабет би казала същото.

Полифем изхлипа отново и изведнъж осъзнах, че той също беше син на Посейдон. Като Тайсън. И като мен. Нима можех да отнема живота му?

— Дошли сме за руното — рекох. — Съгласен ли си да ни го дадеш?

— Не! — изкрещя Клариса. — Убий го!

Чудовището заподсмърча.

— Красивото ми руно. Най-голямото ми богатство. Вземи го, жестоки човече. Вземи го и си върви в мир.

— Не мърдай оттук — рекох. — Едно рязко движение и...

Полифем кимна.

Отстъпих настрани и бърз като кобра, циклопът ме бутна на ръба на пропастта.

— Глупави простосмъртни! — изрева той и се изправи. — Да ви дам да вземете руното ми?!? Ха! По-скоро ще ви изям!

Великанът отвори огромната си уста и аз си помислих, че прогнилите му кътници ще са последното, което щях да видя на този свят.

В следващия миг нещо профуча над главата ми и се чу тежко „туп!“.

Камък с големината на баскетболна топка влетя в гърлото на Полифем — страхотна тройка, право в коша. Циклопът се задави и се опита да преглътне горчивия хап. Политна назад, но нямаше накъде да отстъпва. Кракът му се подхлъзна, скалата поддаде и Полифем заразмахва ръце като кокошка, която се мъчи да полети, но това с нищо не му помогна и той изчезна в пропастта.

Обърнах се.

На пътеката откъм плажа, насред стадото хищни овце, спокойно стоеше един стар приятел.

— Лош Полифем! — извика Тайсън. — Не всички циклопи са толкова добри, колкото изглеждат.

Тайсън набързо ни разказа патилата си: морското конче Дъга ни следвало през целия път, за да си поиграят отново, открило го сред останките от потъващия „Бирмингам“ и го спасило. Оттогава двамата обикаляли из Морето на чудовищата, за да ни търсят, накрая Тайсън усетил миризмата на овцете и така стигнали до острова.

Искаше ми се да прегърна здраво огромния идиот, само че той беше заобиколен от овце канибали.

— Тайсън, слава на боговете! Анабет е ранена!

— Слава на боговете, защото Анабет е ранена? — премига той.

— Не! — Коленичих до нея и направо ми прилоша. Раната на главата ѝ беше по-дълбока, отколкото мислех. Косата ѝ лепнеше от кръв. Кожата ѝ беше бледа и отпусната.

С Гроувър се спогледахме притеснено. Изведнъж ми хрумна идея.

— Тайсън, можеш ли да донесеш руното? Побързай, моля те!

— Кое от тях? — попита Тайсън и заоглежда овцете край себе си.

— Онова на дървото! — извиках. — Златното руно!

— О! Красиво е. Ей сега!

Той се понесе към дъба, като внимателно разблъскваше животните. Ако някой от нас се опитахе да стигне до руното, овцете щяха жив да го изядат, но може би защото Тайсън миришеше като Полифем, те не му попречиха. Само се скупчиха около него и радостно заблеяха, явно очакваха да получат храна от голямата плетена кошница. Той се протегна и откачи руното от клона. Листата на дъба веднага пожълтяха. Тайсън тръгна бавно към мен, но аз извиках:

— Нямаме време! Хвърли го!

Златната овнешка кожа профуча във въздуха като искрящо фрисби. Хванах го и изохках. Беше по-тежко, отколкото предполагах — поне трийсет килограма скъпоценна златна вълна.

Прострях го над Анабет, така че навън остана само лицето ѝ, и наум се помолих на всички богове, чиито имена успях да се сетя, дори и на тези, които не харесвах.

Моля ви! Моля ви!

Кожата ѝ поруменя. Клепачите ѝ трепнаха и се повдигнаха. Раната на челото ѝ започна да се затваря. Тя зърна Гроувър и прошепна:

— Ожени ли се?

Гроувър се усмихна.

— Не. Приятелите ми ме разубедиха.

— Анабет — обадох се, — не мърдай и не говори.

Но въпреки протестите ни, тя се изправи, раната на челото ѝ почти изцяло беше заздравяла. Изглеждаше много по-добре. Всъщност от нея направо струеше енергия като сияйна светлина.

Междувременно обаче овцете започнаха да притесняват Тайсън.

— Долу! — крещеше той, тъй като те се опитваха да се покатерят по него в търсене на храна. Няколко се бяха обърнали към нас и душеха въздуха. — Не, агънца! Насам! Елате тук!

Засега му се подчиняваха, но очевидно бяха гладни и като че ли си даваха сметка, че Тайсън не им е приготвил нищо за хапване. Нямаше да издържат още дълго на изкушението да ни излапат.

— Трябва да вървим — рекох. — Корабът ни е...

„Отмъщението на кралица Ана“ беше много далеч. Най-краткият път беше през пропастта, а току-що бяхме съборили единствения мост. Оставаше ни само една възможност: да минем през овцете.

— Тайсън, можеш ли да отведеш стадото по-далеч?

— Овцете са гладни!

— Знам — отвърнах. — Но те ядат хора! Заведи ги по-далеч от пътеката. Дай ни малко време и после ни настигни на плажа.

Идеята като че ли не му допадна особено, но въпреки това той подсвирна и извика:

— Хайде, агънца! Хората за ядене са насам!

Той се затича по поляната и овцете го последваха.

— За всеки случай се наметни с руното — казах на Анабет. — Можеш ли да се изправиш?

Тя се опита, но лицето ѝ веднага пребледня.

— О! Май още не съм съвсем наред.

Клариса коленичи до нея и опипа гърдите ѝ. Анабет изохка.

— Счупени ребра! — обяви Клариса. — Вече заздравяват, но със сигурност са били счупени.

— Откъде знаеш? — попитах.

Тя ме изгледа кръвожадно.

— Защото съм си чупила моите, дръвнико! Ще трябва да я нося.

И преди да успея да възразя, Клариса подхвана Анабет, все едно беше чувал с брашно, и тръгна към плажа. С Гроувър я последвахме.

Щом стигнахме до водата, аз се свързах мислено с „Отмъщението на кралица Ана“ и му заповядах да вдигне котва и да дойде при нас. След няколко напрегнати минути чакане корабът се подаде зад носа.

— Идвам! — Тайсън тичаше с всичка сила надолу по пътеката, а на петнайсетина метра след него се носеха овцете и блееха недоволно, задето приятелят им циклоп бягаше, без да ги е нахранил.

— Да се надяваме, че няма да ни последват във водата — казах. — Ще трябва да стигнем до кораба с плуване.

— А Анабет? — обади се Клариса.

— Ще се справим. — Вече възвръщах самоувереността си. Бях на своя територия, в морето. — Качим ли се на борда, всичко ще е наред.

И за малко да успеем.

Тъкмо бяхме нагазили в устието на реката, когато се разнесе гръмогласен рев и зад нас се появи Полифем. Циклопът беше изподран и разранен, поличката и светлосиньото му наметало бяха разпокъсани,

но връхлиташе след нас, стиснал във всяка ръка по един огромен камък.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

КОРАБЪТ ПОТВЪВА

Как пък не му свършиха камъните — измърморих аз.

— Във водата! — извика Гроувър.

Той и Клариса се бухнаха в прибоя. Анабет беше прегърнала Клариса през врата и се опитваше да гребе с едната ръка, но мокрото руно тежеше и я завличаше към дъното.

Ала вниманието на чудовището не беше насочено към руното.

— Ти, младият циклоп! — изрева гръмовно Полифем. — Предател!

Тайсън застина.

— Не го слушай! — замолих го аз. — Хайде, да вървим!

Дръпнах го за ръката, но все едно се опитвах да поместя планина. Тайсън се обърна и отвърна:

— Не съм предател!

— Служиш на простосмъртните! — извика Полифем. — Хората крадци!

Той хвърли единия камък, но приятелят ми спокойно го отби с ръка.

— Не съм предател! — повтори Тайсън. — И ти не си от моя род.

— Няма да те оставя да се измъкнеш! — Полифем нагази в прибоя, но заради раната на крака веднага стъпи накриво и се плъосна по корем. Едва не избухнах в смях, но той веднага се надигна, плюейки вода и ръмжейки.

— Пърси! — извика Клариса. — Хайде!

Те вече почти бяха стигнали до кораба. Ако успеях да забавя чудовището още малко...

— Върви — рече ми Тайсън. — Аз ще задържа дебелия грозник.

— Не, той е по-силен от теб. — След като Тайсън се беше появил така чудодейно, не исках да го изгубя отново. — Заедно ще се изправим срещу него.

— Добре, заедно — кимна той.

Извадих меча.

Полифем се приближи предпазливо, накуцвайки. Но на ръката му явно й нямаше нищо. Метна втория камък. Отскочих встрани, но въпреки това скалата щеше да ме смаже, ако юмрукът на Тайсън не я беше раздробил на парчета.

Заповядах на морето да се разбушува. Шестметрова вълна ме издигна на гребена си. Понесох се към циклопа и го ритнах в окото, а след това отскочих и водата го събори на пясъка.

— Ще те разкъсам! — ръмжеше Полифем. — Ти, дете ми открадна руното!

— Ти си откраднал руното! — извиках аз. — И с него примамваш сатири, за да ги убиваш!

— И какво от това? Сатирите са вкусни!

— Руното трябва да се използва, за да лекува. То принадлежи на децата на боговете!

— Аз също съм дете на боговете! — Полифем посегна към мен, но не ме достигна. — Татко Посейдон, прокълни този крадец!

Той премигваше ожесточено, явно почти нищо не виждаше и се ориентираше по гласа ми.

— Посейдон няма да ме прокълне — отвърнах аз и веднага отскочих, избягвайки на косъм юмрука на циклопа. — И аз съм негов син. Той няма да вземе страна.

Полифем изрева. Изтръгна едно маслиново дърво и го стовари там, където бях преди миг.

— Човеците не са деца на боговете! Те са отвратителни подли лъжци!

Гроувър помагаше на Анабет да се качи на кораба. Клариса ми махаше настойчиво да отида при тях.

Тайсън се опитваше да заобиколи Полифем.

— Младежо! — извика старият циклоп. — Къде си? Помогни ми!

Тайсън спря.

— Тези хора са те възпитали лошо — жално занарежда Полифем, размахвайки дървото. — Горкото сираче! Помогни ми!

Никой не помръдваше. Чуваше се единствено шумът на вълните и оглушителното бумтене на сърцето ми. Тайсън пристъпи напред и вдигна ръка в знак на помирение.

— Мир, братко. Остави...

Полифем се извъртя към него.

— Тайсън! — извиках.

Дървото се стовари върху него с такава сила, че ако бях на негово място, щеше да ме размаже и да ме превърне в пица „Пърси“. Тайсън се олюля и падна на пясъка. Полифем се хвърли към него, но аз изкрещях и замахнах с всичка сила с Въртоп. Надявах се да го улуча в бедрото, но някак успях да подскоча по-високо.

— Беее! — изблея досущ като овца Полифем и завъртя дървото.

Отскочих, но въпреки това клоните ме шибнаха по гърба. От раните потече кръв, целият бях посинен, нямах сили. Морското свинче в мен настояваше да побягна, но аз му заповядах да млъкне и прогоних страха.

Полифем замахна отново с дървото, но този път не успя да ме изненада. Сграбчих един клон, стиснах го здраво с разранените си ръце и полетях нагоре във въздуха заедно с него. Щом се издигнах достатъчно високо, се пуснах и скочих върху лицето на великана, като се приземих право върху раненото му око.

Полифем изрева от болка. Тайсън го бутна силно и го събори на пясъка. Пристъпих към него с меча в ръка, сега вече спокойно можех да го забия в сърцето на чудовището. Но погледът на Тайсън ме спря. Не можех да го направя. Не беше правилно.

— Пусни го — рекох. — И да се махаме.

Тайсън блъсна циклопа настрани и двамата хукнахме към водата.

— Ще ви размажа! — крещеше Полифем, превит на две и вдигнал огромните си ръце към окото.

Двамата с Тайсън се гмурнахме във вълните.

— Къде си? — извика Полифем. Сграбчи дървото и го метна във водата. То падна вдясно от нас.

Заповядах на течението да ни отнесе към кораба. Вече започвах да се надявам, че ще успеем да се измъкнем благополучно, когато Клариса извика от палубата:

— Браво, Джаксън! Така ти се падаше, циклоп!

Защо не млъкнеш?

— Гррр! — Полифем вдигна една скала и я хвърли по посока на гласа ѝ. Скалата не стигна до кораба и при падането си едва не премаза мен и Тайсън.

— О, хвърляш като слабак! — продължи да го подиграва Клариса. — Така ти се пада, задето се опита да се ожениш за мен, циклоп!

Не се сдържах и се обадох:

— Клариса! Млъкни!

Твърде късно. Полифем метна нова канара и този път тя прелетя над главите ни и се стовари право върху „Отмъщението на кралица Ана“.

Едва ли имате представа колко бързо може да потъне един кораб. „Отмъщението на кралица Ана“ изскърца, изпъшка и се наклони на една страна.

Изругах и подканих морето да ни понесе по-бързо, но след миг мачтите вече бяха под водата.

— Гмурни се! — извиках на Тайсън. Над главите ни прелетя нов камък и ние се устремихме към дъното.

Приятелите ни напразно се мъчеха да се задържат на повърхността, потъващият кораб ги повличаше и придърпваше след себе си към дъното.

Клариса беше добра плувкиня, но дори и тя не можеше да се справи. Гроувър ожесточено риташе с копита. Анабет държеше здраво руното, което проблясваше във водата.

Заплувах към тях, макар да знаех, че едва ли щеше да ми стигне силата да ги извадя на повърхността. Наоколо се носеха отломъци от корпуса и се налагаше внимателно да ги заобикалям, тъй като властта ми над водата нямаше да ми помогне с нищо, ако някоя греда ме халосаше по главата.

„Трябва ни помощ“ — помислих си.

Да — обади се гласът на Тайсън в главата ми.

Озърнах се към него сепнат. И преди се беше случвало да долавям мислите на nereиди и други водни създания, но не ми беше хрумвало, че... И все пак Тайсън също беше син на Посейдон. Беше съвсем естествено, че можехме да общуваме мислено.

— Дъга! — извика Тайсън.

Кимнах, затворих очи, съсредоточих се и двамата заедно отправихме мощен призив:

— Дъга! Нуждаем се от теб!

В мрака под нас се появиха искрици — три коня с риби опашки се носеха към нас като делфини. Дъга и приятелите му ни погледнаха и като че ли се досетиха какво искахме от тях. Втурнаха се сред останките и след миг изскочиха обратно в облак мехурчета — Гроувър, Анабет и Клариса се държаха за шиите им.

Дъга, най-едрият, носеше Клариса. Приблужи се към нас и позволи на Тайсън да го хване за гривата. Този, който помагаше на Анабет, дойде при мен.

Изскочихме на повърхността и започнахме да се отдалечаваме от острова на Полифем. Зад нас циклопът продължаваше да крещи победоносно:

— Успях! Най-сетне потопих Никой!

Надявах се никога да не разбереше, че греши.

Не след дълго островът се смали до точица и след това напълно изчезна.

— Успяхме — измърмори едва чуто Анабет. — Най-накрая...

Облегна глава на шията на морското конче и заспа.

Нямах представа колко далеч можеха да ни отнесат морските коне. Дори не знаех накъде са се насочили. Закрепих Анабет, за да не падне, покрих я със Златното руно, заради което бяхме минали през толкова премеждия, и мълчаливо отправих благодарствена молитва към боговете.

Което ме подсети за клетвата ми пред тях.

— Ти си гений! — прошепнах в ухото на Анабет.

След това отпуснах глава на руното и заспах.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗНЕНАДА НА ПЛАЖА В МАЯМИ

Пърси, събуди се!

Солена вода блисна лицето ми. Анабет ме разтърсваше за рамото.

В далечината слънцето залязваше зад някакъв град. Над брега минаваше широк път, ограден от двете страни с палми, проблясваха червени и сини неонов надписи, пристанището беше пълно с яхти и круизни кораби.

— Според мен сме в Маями — каза Анабет. — Но морските коне се държат странно.

Нашите приятели бяха забавили ход, цвилеха и се въртяха в кръг, душейки водата. Изглежда, нещо не им харесваше. Едното конче кихна. Досещах се какъв беше проблемът.

— Не искат да продължат — рекох. — Нататък има прекалено много хора. И водата е замърсена. Ще трябва сами да доплуваме до брега.

Не бяхме много щастливи от този факт, но въпреки това благодарихме на Дъга и приятелите му, задето ни бяха помогнали да стигнем дотук. Тайсън дори се разплака. Свали дисагите, които беше направил и в които бяха инструментите му и разни други неща, които беше спасил от „Бирмингам“. Прегърна Дъга през шията, даде му едно сочно манго, откъснато от острова на Полифем, и се сбогува.

Белите гриви на водните кончета изчезнаха в морето, а ние заплувахме към брега. Вълните ни помагаха и не след дълго вече бяхме обратно в света на простосмъртните. По крайбрежната алея беше пълно с туристи. Хамали се щураха напред-назад с колички с куфари и багаж. Шофьори на такси си подвикваха на испански и се опитваха да привлекат клиенти. Никой не обърна внимание на внезапно появилите се пет подгизнали хлапета, които изглеждаха така, все едно са се били с чудовища.

Мъглата отново скри единственото око на Тайсън. Гроувър си сложи шапката и кецовете. Дори и руното се беше превърнало в червено-жълто яке с голяма искряща омега на джоба.

Анабет изтича до близката будка за вестници, погледна датата на днешния брой на „Маями Хералд“ и изруга.

— Осемнайсети юни! Минали са десет дни!

— Не може да бъде! — обади се Клариса.

Но грешеше. В света на чудовищата времето минаваше по различен начин.

— Елата на Талия сигурно вече е почти мъртва — измърмори жално Гроувър. — Трябва да отнесем руното в лагера още тази вечер!

Клариса седна на бордюра.

— И как ще го направим? — Гласът ѝ трепереше. — Дотам са стотици мили. Нямаме пари. Нито пък кола. Стана точно както каза оракулът. Ти си виновен, Джаксън! Ако не се беше намесил...

— Защо да е виновен Пърси? — избухна Анабет. — Клариса, ти си най-...

— Престанете! — обадох се аз.

Клариса унило увеси глава. Анабет недоволно тропна с крак.

Съвсем бях забравил, че този подвиг трябваше да е на Клариса. За миг видях как изглеждаха нещата в нейните очи. Как щях да се чувствам аз на нейно място, ако изведнъж се появяха неколцина герои и ме изместеха?

Сетих се как Арес ѝ крещеше и я заплашваше в трюма на „Бирмингам“. На него изобщо не му пукаше за лагера, но ако Клариса го изложеше...

— Клариса — попитах, — какво точно ти каза оракулът?

Тя вдигна глава. Мислех, че няма да ми отговори, но вместо това тя се пое дълбоко дъх и изрецитира пророчеството:

*На кораба на мъртвите ще вдигнеш платна,
надалече ще плаваш и ще стигнеш целта.
Живота си ще оплачеш, затворена в пещера,
ще се провалиш без приятели и ще се върнеш сама.*

— Уха! — измърмори Гроувър.

— Чакайте малко! — възкликнах аз. — Струва ми се, че го разбирам!

Бръкнах в джоба си, но намерих само една златна драхма.

— Някой има ли пари?

Анабет и Гроувър поклатиха глави. Клариса измъкна от джоба си един мокър долар от времето на Гражданската война.

— Пари ли? — попита нерешително Тайсън. — Онези зелени хартийки?

Обърнах се към него.

— Аха.

— Дето имахме в раниците?

— Да, но раниците ги изгубихме още...

Млъкнах — Тайсън беше извадил от дисагите водонепроницаемия плик с пари, който Хермес беше приготвил в багажа ни.

— Тайсън! — извиках смаяно. — Откъде...

— Мислех, че в плика има храна за Дъга — рече той. — Намерих го в морето. Вътре обаче имаше само хартийки. Съжалявам.

Подаде ми плика. Банкнотите бяха от по пет и по десет долара, но общо възлизаха към триста.

Изтичах на улицата и спрях едно такси, от което преди миг беше слязло семейство туристи.

— Клариса! Ела! Отиваш на летището. Анабет, дай й руното.

Двете бяха като ударени от гръм — стояха и ме гледаха смаяно. Взех якето от Анабет, пхнах парите в джоба му и го подадох на Клариса.

— Искаш да... — поде объркано тя.

— Това е твоят подвиг — отвърнах. — С парите може да се купи само един билет. Освен това, аз не бива да летя със самолет, защото Зевс ще ме порази с гръм. Точно това е смисълът на предсказанието: приятелите ще ти помогнат да успееш и ще се върнеш сама. Трябва да занесеш руното в лагера.

Направо виждах как мозъчните й клетки праячват от напрежение — чудеше се какъв номер се опитвам да й спретна, но в крайна сметка реши, че съм искрен.

Тя скочи в таксито.

— Разчитайте на мен. Няма да се проваля.

— Дано.

Таксито избълва облак лютив пушек и отпраши. Руното беше поело своя път към лагера.

— Пърси — рече Анабет, — това е толкова...

— Благородно? — обади се Гроувър.

— Не! Истинска лудост е! — поправи го Анабет. — Залагаш живота на всички ни на вероятността Клариса да успее да го занесе още тази вечер?

— Това е нейният подвиг — отвърнах. — Заслужава да ѝ се даде шанс.

— Пърси постъпва мило — рече Тайсън.

— Прекалено мило — изръмжа Анабет, но все пак се надявах, че поне малко я бях впечатлил. Със сигурност обаче я бях изненадал. А това не беше лесна работа.

— Хайде — подканих приятелите си. — Трябва да намерим друг начин да се приберем в лагера.

Обърнах се и се озовах срещу насочен към гърдите ми меч.

— Привет, братовчеде — рече Люк. — Добре дошъл отново в Щатите.

От двете ни страни се появиха братята мечоци. Единият сграбчи Анабет и Гроувър за яките на тениските. Другият се опита да хване Тайсън, но той го събори върху една камара куфари и изръмжа гневно към Люк.

— Пърси — продължи спокойно синът на Хермес, — кажи на твоя циклоп да мирува, иначе Орей ще откъсне главите на приятелите ти.

Орей се ухили и вдигна Анабет и Гроувър във въздуха, те закрещяха и заразмятаха ръце и крака.

— Какво искаш, Люк?

Той се усмихна, белегът на лицето му се раздвижи.

Посочи към края на кея и едва сега забелязах — а то отдавна трябваше да ми е изболо очите, — че най-големият кораб в пристанището беше „Принцеса Андромеда“.

— Как така какво, Пърси — отвърна Люк. — Каня те отново на гости, разбира се.

Братята мечоци ни подкараха към „Принцеса Андромеда“. Качихме се на палубата, където имаше басейн и красиви фонтани, които хвърляха водни стълбове във въздуха. Десетина от подобрите негодници на Люк — змии, лестригони, полубогове в брони — се бяха събрали да гледат гостоприемството му.

— Така, руното... — рече замислено той. — Къде е?

Огледа ни внимателно, побутна ризата ми с върха на меч а си, след това бодна джинсите на Гроувър.

— Хей! — извика Гроувър. — Това там е истинска козя козина!

— Извинявай, стари приятелю — усмихна се Люк. — Дай ми руното и ще те пусна да продължиш търсенето си на Пан.

— Беее! — изблея възмутено Гроувър. — „Стари приятелю“, а?

— Да не би да си оглушал? — Гласът на Люк беше заплашително спокоен. — Къде е руното?

— Не е тук — обадох се аз. Вероятно изобщо не трябваше да си отварям устата, но не можех да се сдържа да не му кажа истината в лицето. — Вече е на път към лагера. И този път изгуби, Люк.

Той присви очи.

— Лъжеш! Не би... — Изведнъж лицето му пламна като домат, беше се досетил. — Клариса!

Кимнах.

— Доверил си се... Дал си й...

— Точно така.

— Агрий!

Огромният мечок трепна.

— Ддда?

— Пригответи жребца ми и го доведи тук. Трябва веднага да стигна до летището. Побързай!

— Но, шефе...

— Върви! — извика Люк. — Или ще те хвърля за храна на дракона!

Мечокът преглътна и пое тромаво надолу по стълбите към трюма. Люк напрегнато крачеше край басейна и ругаеше на старогръцки, стискаше толкова здраво меч а, че кокалчетата на ръката му бяха побелели.

Останалите от хората му се споглеждаха изплашено. Сигурно за първи път го виждаха толкова разтревожен.

А аз размишлявах напрегнато. Ако успеех да използвам гнева на Люк, ако успеех да го накарам да се разприказва, така че всички да чуят налудничавите му планове...

Огледах се трескаво. От последните лъчи на залязващото слънце в ситните капчици на фонтаните се беше появила дъга. Изведнъж ми хрумна идея.

— През цялото време си си играл с нас — рекох. — Искал си да си спестиш неприятностите и ние да ти донесем руното!

Люк се намръщи.

— Разбира се, тъпако! А вие объркахте всичко!

— Предател! — Извадих последната си златна драхма и я хвърлих към Люк, все едно исках да го замеря с нея. Както и очаквах, той с лекота я отклони. Монетата отхвъркна към дъгата над басейна.

Надявах се молитвата ми да бъде чута, въпреки че я изрекох само наум: „О, богиньо, приеми жертвата ми!“.

— Измами всички ни! — продължих и изведнъж извисих глас: — Дори и ДИОНИС В ЛАГЕРА!

Дъгата зад Люк затрептя и за да привлече вниманието към себе си, извадих Въртоп.

Люк се подсмихна подигравателно.

— Не е моментът да се правиш на герой, Пърси. Хвърли играчката си или в противен случай ще срещнеш смъртта по-рано, отколкото възнамерявах.

— Кой отрови елата на Талия, Люк?

— Аз, разбира се — изръмжа той. — Вече ти го казах. С отрова на питон от дълбините на Тартар.

— И Хирон няма нищо общо?

— Ха! Много добре знаеш, че този стар глупак никога не би й посегнал. Не му достига смелост.

— И наричаш това смелост? Да предадеш приятелите си? Да застрашиш целия лагер?

Люк вдигна меча си.

— Нищо не разбираш. Щях да те оставя да вземеш руното, след като приключех с него.

Поколебах се. Защо щеше да ми позволи да взема руното? Сигурно лъжеше. Но не биваше да го оставя да отклони вниманието си.

— Искал си да излекуваш Кронос — рекох.

— Да! Магията на руното щеше да ускори процеса по възстановяването му десеткратно. Но ти все още не си ни спрял, Пърси. Само малко ни забави.

— Ти си отровил елата, предал си Талия, замислил си целия план, за да помогнеш на Кронос да унищожи боговете!

Люк стисна зъби.

— Това ти е известно отдавна. Защо продължаваш да задаваш глупави въпроси?

— Защото искам всички да те чуят.

— Кой са всички?

Той присви очи и се обърна. След него се обърнаха и подчинените му. Ахнаха и отстъпиха назад.

В трептящата над басейна дъга се виждаха Дионис, Тантал и целият лагер, събран в столовата. Мълчаха и ни гледаха смаяно.

— Е — измърмори кисело Дионис, — май някой ни е приготвил забавление за тази вечер.

— Нали го чухте, господин Д.? — обадох се аз. — Всички чухте Люк. Хирон не е виновен за отравянето на елата.

— Така е — въздъхна господин Д.

— Това може да е някакъв номер — обади се Тантал, който се опитваше да хване един сандвич с две ръце.

— Опасявам се, че не е — отвърна господин Д. и го изгледа презрително. — Май ще трябва да възстановя Хирон на поста му. И без това ми липсваше играта на карти с него.

Изведнъж Тантал сграбчи сандвича, който този път не направи опит да му се изплъзне. Вдигна го от чинията и се взря в него с широко отворени очи, все едно беше най-големият диамант на света.

— Успях! — ахна той.

— Вече не се нуждаем от теб, Тантал — обяви господин Д.

Тантал премигна.

— Какво? Но...

— Може да се върнеш в подземното царство. Уволнен си.

— Не! Нееее!

Докато той се стопяваше във въздуха, пръстите му се опитваха да набутат сандвича в устата. Но не успяха. Тантал изчезна и сандвичът падна обратно в чинията. Лагерниците доволно заръкопляскаха.

Люк пуфтеше от гняв. Пресече с меча фонтана и изображението в дъгата угасна, но нямаше как да върне назад стореното.

Чувствах се страшно доволен от себе си, но в този момент Люк се обърна и ме изгледа убийствено.

— Кронос беше прав, Пърси. На теб не може да се разчита. Трябва да бъдеш заменен.

Не ми остави време да гадая какво точно означаваха думите му. Един от хората му наду бронзова свирка и вратите към трюма се отвориха. Появиха се още десетина воини и ни заобиколиха, бронзовите наконечници на копията им искряха.

Люк се усмихна.

— Няма да си тръгнеш жив оттук.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

НАХЛУВАТ ПОНИТАТА

Защо сам не се изправиш срещу мен? — опитах се да предизвикам Люк. — От какво толкова те е страх?

Той сви устни. Наемниците му се спряха и зачакаха заповедите му.

Но преди Люк да се произнесе, мечокът Агрий влетя на палубата, дърпайки един летящ кон. За първи път виждах чисто черен пегас с криле като на гигантски гарван. Жребецът тропна с копито и изцвили. Долавях мислите му. Ругаеше Агрий и Люк така, че ако Хирон беше наблизко, би измил муцуната му със сапун за седло.

— Господарю! — извика Агрий и се дръпна, за да избегне едно копито. — Жребецът е готов!

Люк продължаваше да се взира в мен.

— Още миналото лято ти казах, Пърси — рече той. — Не можеш да ме прилъжеш да се бия с теб.

— Все търсиш начин да се измъкнеш — отбелязах аз. — Страх те е хората ти да не видят как те побеждавам?

Люк хвърли поглед към подчинените си и видя, че го бях хванал в капан. Ако отстъпеше, щеше да изглежда слабак. Ако се изправеше срещу мен, щеше да изгуби ценно време за преследването на Клариса. А в най-добрия случай аз можех да се надявам само да отвлека вниманието му, за да дам възможност на приятелите ми да избягат. Ако някой можеше да измисли начин да се измъкне от тук, това беше Анабет. От друга страна, много добре знаех как майсторски владееше меча Люк.

— Ще те убия набързо — обяви той и вдигна оръжието си. Клеветник беше почти половин метър по-дълъг от Въртоп. Острието му сияеше зловещо в сиво и златисто, тъй като беше изработено от сплав на обикновена стомана и божествен бронз. Струваше ми се, че то се бореше само със себе си, като два противоположни магнита, свързани в едно. Не познавах историята на меча, но усещах някаква

трагедия в миналото му. Някой беше загинал при направата му. Люк подсвирна и един от войните му подхвърли щит от кожа и бронз.

След това той се усмихна заплашително и пристъпи напред.

— Люк — обади се Анабет, — поне му дай щит.

— Съжалявам, Анабет — отвърна той. — Да си е донесъл.

Щитът беше проблем. Ако човек държи меч с две ръце, ударът е по-силен, но ако разполага с щит, има подобри шансове за защита и повече възможности за реакция. Щитът дава много по-голяма свобода на действие. Сетих се за заръката на Хирон да не напускам лагера и да се науча да се сражавам. Сега щях да си платя, задето не го бях послушал.

Още първия удар на Люк едва не се оказа фатален. Мечът му се промуши под ръката ми, разкъса ризата и се плъзна по ребрата.

Отскочих и контраатакувах, но Люк пресрещна острието ми с щита си.

— О, Пърси — смърри ме той. — Май си позабравил как се държи меч.

Атакува отново, този път към главата ми. Парирах и отвърнах. Той с лекота се отдръпна.

Раната на гърдите ми пареше. Сърцето ми препускаше. При следващата атака на Люк отскочих в басейна и веднага усетих прилив на свежи сили. Гмурнах се под водата, вдигайки рояк пръски, отгласнах се от дъното и се насочих обратно към Люк. Надигналата се заедно с мен вълна го събори. За миг той се озова заслепен и замаян на палубата, но преди да успея да го промуша се изтъркаля настрани и скочи.

Атакувах и разсякох щита му, но това не го стресна. Той падна на колене и замахна към краката ми. Сякаш изведнъж бедрото ми пламна, от силната болка се олюлях и залитнах. Джинсите ми бяха разкъсани точно над коляното. Раната беше дълбока. Люк се втурна към мен и аз се изтърколих зад един шезлонг. Опитах се да се изправам, но не можех да стъпя на крака си.

— Пърси! — изблея Гроувър.

Изтърколих се отново, мечът на Люк се стовари върху шезлонга и го разсече на две.

С последни сили запълзях към басейна. Имах чувството, че никога нямаше да го достигна. Люк се усмихна широко и бавно пое

към мен. Върхът на меча му беше обагрен с кръв.

— Искам да видиш нещо, преди да умреш, Пърси. — Обърна се към мечока, който все още държеше Анабет и Гроувър за вратовете. — Можеш да изядеш вечерята си още сега, Орей. Добър апетит!

— Ха-ха-ха! — Мечокът повдигна приятелите ми и оголи зъби.

И в този миг сякаш цялото Подземно царство се изсипа на палубата.

Фиу!

В устата на Орей се заби стрела с червено перо накрая. На косматото му лице се изписа смайване и той се строполи на палубата.

— Братко! — извика Агрий и отпусна леко юздите на пегаса, което беше напълно достатъчно черният жребец да го ритне в главата и да литне над залива на Маями.

За част от секундата воините на Люк бяха толкова зашеметени, че само гледаха как братята мечоци се разпадат и стопяват във въздуха.

В следващия миг се разнесе ужасна какофония от виковете и тракане на подкови по метал. Десетина кентавъра нахлуха по мостчето, което свързваше кораба с кея.

— Понита! — извика радостно Тайсън.

Не знаех дали да вярвам на очите си. Сред нападателите беше и Хирон, който обаче рязко се отличаваеше от роднините си. Някои кентаври бяха с тела на черни арабски жребци, други със златисти дълги гриви, трети на оранжеви и бели петна. Имаше и такива с ярки разноцветни тениски с надпис: „Карнавални понита, Южна Флорида“. Бяха въоръжени с лъкове, бейзболни бухалки и пушки за пейнтбол. Един си беше изрисувал лицето като индианец и размахваше огромна ръка с вдигнат показалец, направена от морска пяна. Друг беше гол и целият боядисан зелен. Видях и един с маскарадни очила, от които на пружинки висяха топчета като очи, и с бейзболна шапка с поставка за кутийка бира над козирката.

Тази пъстра тълпа връхлетя на палубата толкова устремено, че изкара акъла дори и на Люк. На мен лично ми беше трудно да реша дали бяха дошли да се забавляват, или да се бият, но по-скоро като че ли възнамеряваха да правят и двете.

Люк вдигна меча си да даде сигнал за атака, но един кентавър изстреля саморъчно направена стрела със закрепена на върха кожена боксърска ръкавица, която го уцели в лицето и го запрати в басейна.

Бойците му се разбягаха. Не ги винях. Изправен срещу копитата на връхлитащ жребец, всеки би отстъпил, а ако жребецът е кентавър с бейзболна шапка на главата, въоръжен с лък и крещящ като луд, дори и най-смелите воители биха си плюили на петите.

— Газ до ламарината! — извика един от нападателите и кентаврите откриха огън с пушките си за пейнтбол. Сини и жълти струи полетяха към воините на Люк, заслепяваха ги и ги омазаха от главата до петите. Те се опитваха да побегнат, но се подхлъзваха и падаха.

Хирон се спусна към Анабет и Гроувър, сграбчи ги и ги метна на гърба си.

Опитах се да се изправя, но все още не можех да стъпя на ранения си крак.

Люк се надигна от басейна и яростно изкрещя:

— Прогонете ги, глупаци!

Из целия кораб ехтеше звънец за тревога. Всеки момент щяха да пристигнат подкрепления. Воините на Люк вече преодоляваха изненадата си и атакуваха кентаврите с мечовете и копията си.

Тайсън повали неколцина и ги събори през перилата във водата. По стълбите от трюма прииждаха още чудовища.

— Отстъпваме, братя! — извика Хирон.

— Няма да ти се размине! — излая Люк. Вдигна меч, но нова стрела с боксьорска ръкавица го фрасна по носа и той се отпусна замаяно на един шезлонг.

Един червеникав кентавър ме вдигна на гърба си.

— Хей, пич, извикай едрия си приятел.

— Тайсън! — изкрещях. — Насам!

Тайсън захвърли двамата, които се канеше да завърже на възел, изтича към нас и се метна до мен.

— О, пич! — изстена кентавърът и едва не клекна под тежестта му. — Не ти ли е минавало през ума да се подложиш на диета?

Бойците на Люк се строяваха във фаланга, но докато се приготвят да ни атакуват, кентаврите вече бяха в края на палубата и безстрашно се метнаха над перилата, все едно те бяха обикновено препятствие при конни състезания, а не трийсет метра над земята. Бях сигурен, че долу на кея ще се размажем, но кентаврите се приземиха на асфалта без дори да трепнат и препуснаха в галоп по улиците на

града, надавайки бойни викове и крещейки подигравки към „Принцеса Андромеда“.

Нямам представа какво са си помислили хората в Маями, докато летяхме покрай тях. Кентаврите бързо увеличиха скоростта си и улиците и сградите край нас започнаха да се размиват. Имах чувството, че пространството се свива, все едно при всяка стъпка кентаврите изминаваха няколко мили. След миг градът вече беше останал далеч зад нас. Галопирахме през блатиста низина с буйна трева, езерца и ниски дървета.

Накрая спряхме в един паркинг за фургони на брега на езеро. Фургоните бяха предназначени за превоз на коне, само че бяха оборудвани с телевизори, малки хладилници и мрежи против комари. Това беше лагерът на кентаврите.

— Пичове! — извика един от тях, сваляйки седлото от гърба си. — Видяхте ли му физиономията на онзи мечок? Все едно казваше: „Леле-мале, откъде се появи тази стрела в устата ми!“.

Кентавърът с маскарадните очила с висящи топчета се разсмя.

— Беше страхотно! Ела насам!

Двамата се засилиха един срещу друг и си треснаха главите, след което олюлявайки се поеха в различни посоки с глупави усмивки на лицата.

Хирон въздъхна. Свали Анабет и Гроувър на едно одеяло до мен.

— Бих предпочел братовчедите ми да не си удрят главите така. И без това в тях няма кой знае колко мозък.

— Хирон — обадох се аз, все още не можех да превъзмогна смайването си от появата му. — Ти ни спаси!

Той се усмихна.

— Е, нямаше как да те оставя да умреш, особено след като изчисти името ми.

— Но как разбра къде сме? — попита Анабет.

— Колко пъти съм ви повтарял, че човек трябва да планира действията си? Знаех, че ще излезете на сушата някъде близо до Маями, стига изобщо да успеете да се измъкнете живи от Морето на чудовищата. Всички боклуци океанът ги изхвърля край Маями.

— Много благодаря — измърмори Гроувър.

— Не, не исках да кажа, че вие сте... — смути се Хирон. — О, както и да е. Радвам се да те видя, младежо. Но да се върна на въпроса на Анабет. Прихванах съобщението ви по Ирида и проследих откъде идва сигнала. С Ирида сме стари приятели. Бях я помолил да ме държи в течение за всяко важно съобщение от този район. След това не беше никакъв проблем да убедя братовчедите си да ви се притечем на помощ. Както видяхте, кентаврите могат да се движат доста бързо, когато им се налага. За нас разстоянието не е същото, както за хората.

Погледнах към огъня, където три кентавъра учеха Тайсън да стреля с пушка за пейнтбол. Надявах се да си даваха сметка какво ги очакваше.

— И какво ще стане сега? — попитах. — Ще оставим Люк да си замине? Кронос е на борда на кораба. Или най-малкото части от него.

Хирон коленичи, като внимателно нагъна предните си крака под тялото. Отвори аптекката, която носеше на колана си, и се зае да превързва раните ми.

— Струва ми се, Пърси, че днес резултатът беше равен. Не бяхме достатъчно силни и многобройни, за да превземем кораба. Люк не беше достатъчно организиран, за да ни преследва. Така че победител няма.

— Но руното е в нас! — обади се Анабет. — Клариса пътува към лагера с него.

Хирон кимна, но все още изглеждаше притеснен.

— Всички вие сте истински герои. Веднага щом Пърси се пооправи, ще се върнем в лагера. Кентаврите ще ви носят.

— И ти ще дойдеш с нас, нали? — попитах.

— О, да, Пърси. Ще се радвам да се прибера у дома. Братята ми тук изобщо не могат да оценят музиката на Дийн Мартин. Освен това, трябва да поговоря с господин Д. Да решим какво ще правим до края на лятото. Толкова много нови обучителни курсове ви предстоят. А и искам да видя... Интересно ми е дали руното...

Нямах представа какво точно имаше предвид, но с тревога се сетих за думите на Люк, че така или иначе възнамерявал да ми позволи да взема руното, след като си свършел работата с него.

Дали беше излъгал? Вече знаех, че Кронос е майстор на подмолните измами. Неслучайно наричаха повелителя на титаните

Лукавия. Той умееше да използва хората за своите цели, без те изобщо да осъзнават намеренията му.

В този момент Тайсън стреля с пушката за пейнтбол. Синя боя се разплиска по един кентавър, който от силата на удара чак политна и падна в езерото. След миг излезе от водата ухилен, покрит с кал и синя боя, и вдигна палец към Тайсън.

— Анабет — обади се Хирон, — не е зле с Гроувър да отидете да наблюдавате Тайсън и братовчедите ми да не... тъъ... да не усвоят едни от други прекалено много лоши навици.

Анабет го погледна в очите. Разбра скритото послание и кимна.

— Добре, Хирон — рече тя. — Хайде, козльо, ела.

— Аз мразя да играя на пейнтбол!

— Само така си мислиш! — срязва го Анабет, хвана го за ръката и го завлече към огъня.

Хирон приключи с превръзката на крака ми.

— Пърси, по пътя успях да разменя няколко думи с Анабет. И тя ми каза за пророчеството.

Охо!

— Не е виновна — обадох се. — Аз я накарах.

Очите му гневно проблеснаха. За миг бях сигурен, че ще ми отхапе главата, но след това гневът му изчезна и кентавърът въздъхна уморено.

— Трябваше да очаквам, че не ще може вечно да го пази в тайна.

— Значи наистина в него става дума за мен?

Хирон прибра бинта в аптекката на колана си.

— Де да знаех, Пърси. Все още нямаш шестнайсет. Единственият вариант е да продължа да те обучавам колкото се може по-добре и да оставим бъдещето в ръцете на мойрите.

Мойрите... Отдавна не се бях сецал за трите баби, но щом Хирон ги спомена, изведнъж ми просветна.

— Значи това е означавало!

Хирон се намръщи.

— Кое?

— Нали миналото лято видях мойрите да прерязват нишката на живота? Тогава реших, че явно ми е писано веднага да умра, само че не е било толкова просто. Свързано е с пророчеството. Смъртта ми, която предсказаха, ще настъпи, когато навърша шестнайсет!

Опашката на кентавъра смутено помете земята.

— Никой не може да бъде сигурен в това, момчето ми. Дори не знаем дали пророчеството се отнася за теб.

— Но нали няма друго дете на Тримата големи?

— Засега.

— И Кронос набира сила. Възнамерява да унищожи Олимп!

— Най-малкото ще се опита да го направи — кимна Хирон. — А заедно с Олимп — и Западната цивилизация. Но ние ще му попречим. Няма да си сам в тази битка.

Знаех, че се опитва да ме ободри, но си спомних какво ми беше казала Анабет. В крайна сметка решението щеше да е на един герой. Той щеше или да спаси, или да унищожи Запада. Бях сигурен, че точно за това се бяха опитали да ме предупредят мойрите. Нещо ужасно щеше да се случи или на мен, или на някой от близките ми.

— Аз съм още много малък, Хирон — измънках нещастно. — Какво може да направи едно дете срещу Кронос?

Той се усмихна.

— Какво може да направи едно дете? Веднъж Джошуа Лорънс Чембърлейн ми зададе същия въпрос, а малко след това сам-самичък промени развоя на Гражданската война.

Извади една стрела от колчана и я завъртя, лъскавият наконечник засия на светлината на огъня.

— Божествен бронз, Пърси. Вечно оръжие. Но какво ще стане, ако го насочиш срещу човек?

— Нищо — отвърнах. — Ще мине през него, без да го засегне.

— Точно така — кимна Хирон. — Хората съществуват в различно измерение от безсмъртните. Дори не могат да бъдат наранени от нашите оръжия. Но ти, Пърси, си наполовина бог и наполовина човек. Живееш и в двата свята. Можеш да бъдеш наранен и от единия, и от другия, но също така можеш да повлияеш на събитията в тях. Това е причината, поради която героите са толкова важни. Чудовищата не умират. Те се възраждат от хаоса и кръвопролитията, които винаги напират под лъскавата повърхност на цивилизацията. И това е, което дава сили на Кронос. Те постоянно трябва да бъдат отблъсквани и разгромявани. Героите са въплъщение на тази борба. Вие се сражавате в битката, която всяко поколение от човечеството трябва да спечели, за да останете хора. Разбираш ли ме?

— Ами... не съм сигурен.

— Опитай се, Пърси. Защото дори и да не си героят от пророчеството, Кронос вярва, че може и да си. И след случилото се днес вече ще се убеди, че няма да успее да те привлече на своя страна. Това беше единствената причина, поради която досега не бе посегнал на живота ти. И сега, когато вече е сигурен, че не може да те използва, той ще се опита да те унищожи.

— Говориш така, все едно го познаваш.

Хирон облиза устни.

— Наистина го познавам.

Зяпнах го. Понякога забравях колко беше стар.

— Затова ли господин Д. те е обвинил за отравянето на елата? Затова ли каза, че на Олимп вече не ти вярват?

— Точно така.

— Но, Хирон... Как може изобщо да им мине през ума, че би предал лагера заради Кронос?

Кафявите му очи бяха пълни с хиляди години тъга.

— Спомни си на какво те учех, Пърси. Спомни си митологията. Каква е моята връзка с повелителя на титаните?

Замислих се, но в главата ми беше голяма каша. Дори и сега, когато митологията ми изглеждаше толкова истинска и беше толкова важна за живота ми, постоянно обърквах имената и събитията. Поклатих глава.

— Сигурно дължиш някаква услуга на Кронос? Пощадил ти е живота?

— Пърси — нежно рече Хирон, — титанът Кронос е моят баща.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

НАДБЯГВАНЕТО С КОЛЕСНИЦИ

ЗАВЪРШВА С ФУРОР

Пристигнахме в Лонг Айленд непосредствено след Клариса, благодарение на бързия бяг на кентаврите. Аз бях на гърба на Хирон, но по пътя почти не разговаряхме. Знаех, че не му е било лесно да ми каже за Кронос. Не исках да го притискам с още въпроси. Познавах много странни родители, но злият титан, който искаше да разруши Западната цивилизация, определено не беше баща, когото с радост бихте завели на родителска среща в училище, нали?

Кентаврите горяха от нетърпение да се запознаят с Дионис. Бяха чули, че организираше щури купони, но той ги разочарова. Когато целият лагер се събра на върха на хълма, Богът на виното не беше в настроение за празнуване.

Лагерът беше преживял две тежки седмици. Работилницата беше изгоряла до основи след едно нападение на Draco Aionius (доколкото разбрах, това беше латинското название на „огромно влечуго, бълващо огън“). Стаите на голямата къща бяха претърпкани с ранени. Децата на Аполон, които бяха най-добрите лечители, не бяха мигвали. Всички изглеждаха уморени и изтощени, но въпреки това дойдоха край дървото на Талия.

В мига, в който Клариса метна руното върху най-долния клон, луната като че ли засия по-ярко и светлината ѝ от сива стана сребриста. Прохладен вятрец зашумоля в листата и разлюля тревата в долината. Все едно изведнъж картината се нагласи на фокус — светулките в гората заблещукаха по-силно, разнесе се аромат от ягодовите поля, усили се плисъкът на вълните на брега.

Пожълтелите иглички на елхата започнаха да възвръщат зеления си цвят.

Разнесоха се ръкопляскания и викове. Бавно, но сигурно, магията на руното проникваше в дървото, вдъхваше му сила и прогонваше

отровата.

Хирон заповяда да се постави денонощна стража на билото, докато се намери подходящо чудовище за охрана на руното. Заяви, че веднага ще публикува обява в безплатния вестник на Олимп.

Приятелите на Клариса я вдигнаха на раменете си и я отнесоха до амфитеатъра, където я увенчаха с лавров венец и след това празненството продължи край лагерния огън.

Никой не обърна внимание на мен и Анабет. Все едно изобщо не бяхме заминавали. Вероятно това беше най-голямата благодарност, която можехме да получим, тъй като ако признаеха, че сме се измъкнали без разрешение от лагера, щеше да се наложи да ни изключат. А и аз наистина не исках повече внимание. Радвах се, че поне веднъж бях сред масовката.

Вечерта, докато печяхме локум на огъня и слушахме братята Стол да разказват страшна история за някакъв зъл крал, изяден жив от чудовищни кифлички, Клариса ме сръга в гърба и прошепна:

— Джаксън, не си мисли, че само защото си бил готин веднъж Арес ти е простил. Все още чакам подходящата възможност да ти видя сметката.

Усмихнах се.

— Какво? — попита подозрително тя.

— Нищо — отвърнах. — Радвам се, че отново съм си у дома.

На другата сутрин, след като кентаврите си заминаха за Флорида, Хирон изненадващо обяви, че надбягванията с колесници си остават в програмата. Всички смятаха, че след изчезването на Тантал с тях е свършено, но сега, когато Хирон отново беше тук и лагерът беше в безопасност, запазването на традицията като че ли беше правилното решение.

След злополучния ни първи опит, Тайсън не гореше от желание да се качи отново в колесница и с радост отстъпи мястото си на Анабет. Аз щях да бъда кочияшът, Анабет щеше да ни отбранява, а Тайсън щеше да играе ролята на технически помощник. Докато аз тренирах конете, Тайсън поправи колесницата на Атина и добави нови хитроумни приспособления.

Следващите два дни се упражнявахме като луди. С Анабет се споразумяхме как, ако спечелим, ще разделим поравно между двете

хижи наградата от едномесечното освобождаване от задължения. Тъй като децата на Атина бяха повече, лъвският пай щеше да отиде за тях, но за мен това не беше проблем. Мен наградата не ме интересуваше. Просто исках да спечеля.

Вечерта преди състезанието стоях до късно в конюшната. Разговарях с конете, давах им последните си наставления, когато изведнъж зад мен се чу глас:

— Хубави животни са конете. Ще ми се аз да се бях сетил първи за тях.

На вратата на конюшната стоеше мъж на средна възраст с униформата на пощальон. Слаб, с къдрава черна коса, бяла шапка и праметната през рамо чанта за писма.

— Хермес? — обадох се неуверено аз.

— Здравсти, Пърси. Толкова ли ти е трудно да ме познаеш в този ми вид?

— Ами... — Не бях сигурен дали трябва да коленича, или пък да си купя марки от него. Изведнъж се сетих защо беше дошъл. — Чуйте ме, господарю Хермес, за Люк...

Богът вдигна вежди.

— Видяхме се с него — продължих аз, — но...

— И успя ли да го вразумиш малко?

— Ами, всъщност двамата опитахме да се избием в смъртоносен двубой.

— Разбирам. Заложил си на дипломатичния подход.

— Съжалявам. Вие ни дадохте страхотни дарове и... Знам, че искахте Люк да се върне, но... Той е станал лош. Наистина лош. Каза, че вие сте го били изоставили.

Очаквах, че Хермес ще избухне. Предполагах, че ще ме превърне в хамстер или нещо подобно, а аз определено не желяех отново да бъда гризач.

Но вместо това той само въздъхна.

— А ти някога имал ли си чувството, че баща ти те е изоставил, Пърси?

О, богове!

Идеше ми да му отговоря: „Само по няколкостотин пъти на ден!“. За последно бях говорил с Посейдон миналото лято. Нито веднъж не бях стъпвал в подводния му дворец. А и историята с Тайсън

— без никакво предупреждение, без обяснения. Просто хоп, имаш си брат. А подобна новина си струва поне едно обаждане по телефона, нали?

Колкото повече мислех за това, толкова повече се ядосвах. Дадох си сметка, че всъщност исках признание за извършените от мен геройства, но не от останалите лагерници. Исках баща ми да каже нещо. Да ми обърне внимание.

Хермес пооправи чантата си на рамото.

— Пърси, да си бог изобщо не е лесно. Често се налага да действаш заобиколно, особено по отношение на собствените си деца. Ако се намесваш всеки път, когато те се изправят пред някое предизвикателство... това би създавало повече проблеми и повече недоволство. Но ако се замислиш, ще видиш, че Посейдон през цялото време е бдял над теб. Все пак е отговорил на всичките ти молитви досега, нали? Надявам се някой ден Люк да го разбере. Може опитът ти да е бил неуспешен, но поне си напомнил на Люк кой е. Говорил си с него.

— Опитах се да го убия.

Хермес сви рамене.

— Роднинските отношения винаги са сложни. А при боговете те са още по-сложни. Понякога най-доброто, което можем да направим, е да не забравяме, че сме роднини, за добро или за лошо... И да се опитаме да съдържаме до минимум осакатяванията и убийствата.

Това едва ли се покриваше с представата ми за щастливо семейство. Но като се замислих за изминалите дни, си дадох сметка, че може би Хермес беше прав. Посейдон беше изпратил морските кончета да ни помогнат и ми беше дал власт над морето. Както и Тайсън. Дали го беше направил нарочно? Колко пъти Тайсън бе спасил живота ми това лято?

В далечината изсвири раковина — сигнал за лягане.

— Върви да спиш — рече Хермес. — Заради мен вече се набърка в достатъчно неприятности. Всъщност наминах оттук само заради пратката.

— Пратката ли?

— Аз съм пратеникът на боговете, Пърси. — Той измъкна една електронна подложка от чантата си и ми я подаде. — Подпиши се, моля.

Хванах писалката и видях, че по нея се бяха увили миниатюрни зелени змии.

— О! — Изгървах писалката.

— Ау! — извика Джордж.

— Внимавай, Пърси! — скара ми се Марта. — На теб би ли ти харесало да те хвърлят на пода на конюшния?

— Тъж, съжалявам. — Не ми се искаше да докосна змиите, но въпреки това вдигнах писалката и взех подложката. Марта и Джордж се гърчеха около пръстите ми и ги обхващаха в онзи специален начин за държане на молива, на който толкова настояваше учителят ми във втори клас.

— Донесе ли ми плъх? — попита Джордж.

— Не — отвърнах. — Не срещнахме никакви плъхове.

— А морски свинчета?

— Джордж! — обади се Марта. — Не дразни момчето!

Подписах се и върнах подложката на Хермес.

В замяна той ми подаде морскосин плик.

Пръстите ми се разтрепериха. Още преди да съм го отворил, бях сигурен, че е от баща ми. Усещах пулсиращата в синята хартия мощ, сякаш пликът беше направен от сгъната океанска вълна.

— И успех утре — рече Хермес. — Хубави коне си подбрал. Но се надявам да нямаш нищо против, ако все пак викам за моя отбор.

— И не се потискай много, като го прочетеш, скъпи — рече Марта. — Той наистина е загрижен за теб.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Не я слушай — обади се Джордж. — И следващия път не забравяй, че змиите работят за бакшиши!

— Престанете и двамата! — срязва ги Хермес. — Довиждане, Пърси. До скоро!

На бялата му шапка поникнаха бели крилца. От тялото му започна да се излъчва сияние и аз много добре знаех, че трябва да отклоня очи, преди да се е разкрил в истинския си божествен облик. Проблесна бяла светлина и Хермес изчезна. Останах сам с конете.

Взрях се в синия плик в ръката си. Адресът беше написан с решителния, но изящен почерк, който вече бях виждал миналото лято върху изпратения от Посейдон пакет.

Пърси Джаксън
Лагерът
Фарм роуд 3141
Лонг Айленд, Ню Йорк 11954

Истинско писмо от баща ми. Сигурно щеше да ме похвали за руното. И да обясни за Тайсън или пък да се извини, че не ми е писал по-рано. Толкова много неща исках да прочета в това писмо.

Разкъсах плика и разтворих сгънатия лист.

В средата му имаше само две думи.

Готви се.

На сутринта всички напрегнато се суетяха и не спираха да се оглеждат тревожно към небето, все едно очакваха да видят как отново се събират стимфалийските птици. От тях обаче нямаше и следа. Беше хубав летен ден с ясно синьо небе и ярко слънце. Лагерът вече възвръщаше нормалния си вид: поляните бяха буйно зелени, белите колони на сградите искряха на слънцето, дриади си играеха весело в гората.

А аз страдах. Цяла нощ не бях мигнал и трескаво размишлявах над предупреждението на Посейдон.

Готви се.

Защо изобщо си беше направил труда да ми пише, след като вътре имаше само две думи?

Змията Марта ми беше казала да не се потискам. Може би имаше причина Посейдон да бъде толкова лаконичен. Може би не знаеше какво точно ме заплашва, а само предчувстваше, че ще се случи нещо важно — нещо, което ще ме изкара от равновесие, ако не съм подготвен. Колкото и да ми беше трудно, опитвах да насоча мислите си към състезанието.

С Анабет поехме към колодрума. Нямаше как да не се възхитя на това, което Тайсън беше направил с колесницата. Беше я укрепил с бронзова обшивка и сега тя цялата блестеше. Към колелата беше добавил вълшебни ресори, така че сега се плъзгахме плавно и изобщо не усещахме неравностите. Впрягът на конете беше толкова добре балансиран, че те завиваха при най-лекото подръпване на юздите.

Тайсън беше изработил и две копия с по три копчета накрая. При натискането на първото копче копието изстрелваше остра тел, която се заплиташе в колелата на чуждата колесница и ги раздробяваше. Второто копче задействаше изскачането на затъпен (но въпреки това доста болезнен при съприкосновение) бронзов наконечник за събаряне на противниковия кочияш. Третото копче изваждаше кука, с която да се закачиш за другата колесница или да я отблъснеш.

В общи линии бяхме добре подготвени за състезанието, но Тайсън ме предупреди да внимавам. Състезателите от другите отбори криели какви ли не мръсни номера в гънките на хитоните си.

— Вземи — рече той и ми подаде ръчен часовник. Изглеждаше съвсем обикновен — с бялосребрист циферблат и черна кожена каишка, — но веднага познах, че именно него беше майсторил цяло лято.

По принцип не обичах да нося часовници. Какво значение имаше колко е часът? Но не можех да откажа на Тайсън.

— Благодаря. — Сложих си го и с изненада установих колко лек и удобен беше. Почти не го усещах на ръката си.

— Не успях да го довърша навреме за пътуването — измърмори Тайсън. — Съжалявам.

— Споко, и без това не ми е трябвал.

— Ако стане нещо — добави той, — натисни копчето.

— А, добре. — Не ми беше ясно как точното време може да ми помогне в състезанието, но загрижеността на Тайсън ме трогна. Обещах му, че няма да забравя часовника. — А, Тайсън...

Той ме погледна.

— Исках... — Не знаех как да му се извиня, задето преди се бях срамувал от него и бях обяснявал на всеослушание, че не ми е истински брат. Не беше лесно да намеря точните думи.

— Знам какво искаш да ми кажеш — измърмори засрамено Тайсън. — Че Посейдон наистина се е грижел за мен.

— Ами...

— Изпрати те, за да ми помогнеш. А аз точно това го бях помолил.

Премигах смаяно.

— Помолил си Посейдон... за мен?

— За приятел — отвърна Тайсън и нервно замачка ризата си. — Младите циклопи растат на улицата и сами трябва да се грижат за себе си. Борят се да оцеляват.

— Но това е толкова жестоко!

Той поклати глава.

— Благодарение на това ценим радостите, учим се да не бъдем алчни, подли и горделиви като Полифем. Но мен ме беше страх. Постоянно ме преследваха чудовища и понякога успявах да ме докопат...

— От тях ли са белезите на гърба?

От окото му капна сълза.

— От Сфинкса на Седемдесет и втора улица. Помолих се на татко да ми помогне. И тогава хората от „Мери уедър“ ме намериха. Така се запознах с теб. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало в целия ми живот. Съжалявам, задето казах, че Посейдон е лош. Той ми изпрати брат.

Взирах се в часовника, който Тайсън беше направил за мен.

— Пърси! — извика Анабет. — Време е!

Хирон беше на старта и се канеше да даде сигнала с раковината.

— Тайсън...

— Върви — рече той. — Ще спечелиш!

— Добре, здравеняко. Ще победим заради теб! — Качих се в колесницата и заех мястото си. И в същия миг Хирон изсвири сигнала за началото на състезанието.

Конете знаеха какво се искаше от тях. Изстреляхме се с такава скорост, че ако не държах кожените юзди, щях да се изтъркалям в прахта на пистата. Анабет стискаше здраво преградата. Колелата се плъзгаха плавно. На първия завой бяхме с цяла дължина преди Клариса, която се мъчеше да отбие атаката на братята Стол от отбора на Хермес.

— Успяхме! — извиках аз, но прибързах.

— Идват! — изкрещя Анабет. Натисна третото копче на копието, куката изскочи и отклони хвърлената към нас мрежа с оловни тежести, която целеше да ни омотае. Отборът на Аполон ни атакуваше отстрани. Боецът от колесницата на Аполон метна копие в дясното ни колело. Копието се счупи, но заедно с него и няколко от спиците ни.

Колесницата се наклони на една страна. За миг се изплаших, че колелото ще изхвъркне от оста, но то някак си се задържа.

Подканих конете да ускорят. Отборът на Аполон вече се беше изравнил с нас. Догонваше ни и този на Хефест. Колесниците на Арес и на Хермес бяха по-назад, движеха се едни до други и Клариса се мъчеше да отблъсне с меча си атаките на въоръжения с копие Конър Стол.

Ако още нещо ни уцелеше по колелото, щяхме да се разпаднем.

— Свършено е с вас! — извика кочияшът на Аполон. Той беше за първа година в лагера. Не помнех името му, но беше доста самоуверен младеж.

— Друг път! — отвърна Анабет.

Тя сграбчи второто копие — което си беше доста рисковано, предвид, че ни оставаше още една цяла обиколка — и го хвърли към него.

Мерникът ѝ беше абсолютно точен, както винаги. На върха на копието изскочи тежък бронзов наконечник, улучи кочияша в гърдите и го събори върху боеца. Дватамата изхвърчаха със задно салто от колесницата. Конете усетиха отпускането на юздите и рязко завиха към публиката. Лагерниците се разбягаха настрани, златната колесница закачи трибуните и се преобърна. Конете се отправиха в галоп обратно към конюшната, влачейки изпотрошената колесница.

Ние успяхме да направим благополучно и втория завой, макар че дясното колело потракваше зловещо от напрежението. Прекосихме стартовата линия и започнахме втората обиколка.

Оста стенеше и скърцаше. Заради тракащото колело губехме скорост, въпреки че конете откликваха на всяка заповед и даваха всичко от себе си.

Отборът на Хефест ни настигаше.

Бекендорф се ухили и натисна някакво копче на пулта пред себе си. От предната част на колесницата му се изстреля стоманено въже и се уви около коша ни. Колесницата ни се разклати, а скритият механизъм на Бекендорф се завъртя и започна да ни придърпва.

Анабет изруга и извади ножа си. Опита се да пререже въжето, но то беше дебело и здраво.

— Няма да стане! — извика тя.

Колесницата на Хефест вече беше почти до нас, след миг металните коне щяха да ни стъпчат с копитата си.

— Ела тук! — извиках на Анабет. — Вземи юздите!

— Но...

— Довери ми се!

Тя скочи отпред и сграбчи юздите. Аз се обърнах, като едвам пазех равновесия, и извадих Въртоп.

Замахнах с всичка сила и разсякох въжето. Отскубнахме се напред, но кочияшът на Бекендорф зави наляво и се изравни с нас. Бекендорф атакува Анабет с меча си и аз блокирах удара.

Това беше последната обиколка. Ние обаче едва ли щяхме да стигнем до финала. Трябваше да направя нещо да изкарам от играта колесницата на Хефест, но в същото време трябваше и да защитавам Анабет. Бекендорф беше готин тип, но това не означаваше, че няма да ни изпрати в лазарета, ако му го позволим.

Вече се движехме едни до други. Клариса върхлиташе зад нас, опитваше се да навакса закъснението си.

— До скоро, Пърси! — извика Бекендорф. — Приеми един прощален подарък от мен!

Той метна в краката ни някаква кожена кесия. Тя се разтвори и от нея се надигна зелен пушек.

— Гръцки огън! — ахна Анабет.

Изругах. Бях чувал какви поразии може да направи гръцкият огън. Едва ли разполагахме с повече от десет секунди, преди той да експлодира.

— Изхвърли го! — изкрещя Анабет, само че нямаше как да го направя. Отборът на Хефест все още беше до нас, чакаше до последно, за да се увери, че подаръкът им ще избухне. Бекендорф не спираше да ме атакува с меча си. Ако се наведях да избутам гръцкия огън, той щеше да рани Анабет и пак щяхме да се разбием. Опитах се слепешката да изритам кожената торбичка, но не успях. Тя беше като залепнала на пода.

В този миг си спомних за часовника.

Нямах представа как можеше да ни помогне, но въпреки това натиснах копчето. Часовникът веднага откликна. Започна да расте, металният обръч на циферблата се надигна като обектив на едновременно фотоапарат, кожен ремък уви китката ми и накрая в

ръката си държах кръгъл боен щит с диаметър поне един метър, от вътрешната страна облицован с мека кожа, а отвън обкован с лъскав бронз, по който бяха гравирани сцени, които нямах време да разгледам.

Тайсън беше сътворил нещо невероятно. Вдигнах щита и мечът на Бекендорф издрънча при съприкосновението. Острието му се разтроши.

— Какво? — извика той. — Но как...

Не успя да довърши, тъй като го халосах в гърдите с новия ми щит, той политна от колесницата и падна в прахта.

Понечих да замахна с Въртоп към кочияша, но в този миг Анабет извика:

— Пърси!

От гръцкия огън хвърчаха искри. Подпъхнах острието на меча под торбичката и я вдигнах като с лопатка. Взривната смес полетя към отбора на Хефест и падна право в краката на кочияша. Той изкрещя. Трябваше му само миг, за да се ориентира и да вземе правилното решение: скочи от колесницата и след няколко метра тя експлодира в зелени пламъци. Механизмите на металните коне направиха късо съединение. Те завиха рязко и препречиха пътя на Клариса, която едва избегна сблъсъка.

Анабет дръпна юздите за последния завой. Хванах се здраво, бях сигурен, че ще се разпаднем, но колелата издържаха и конете се устремиха към финиша.

Колесницата още не беше спряла, когато приятелите ни ни заобиколиха. Крещяха имената ни, но Анабет извиси глас над шума:

— Стойте! Чуйте ме! Не бяхме само ние!

Те не искаха да замълчат, но Анабет продължи:

— Не бихме успели без чужда помощ. Нямахме да спечелим надбягването, нямаше да вземем руното, да спасим Гроувър и всичко останало! Дължим живота си на Тайсън...

— На моя брат! — обадох се силно, така че всички да ме чуят. — На Тайсън, малкия ми брат!

Тайсън се изчерви, а тълпата сякаш полудя. Анабет ме целуна по бузата и тълпата вече наистина полудя. Децата на Атина вдигнаха Анабет, мен и Тайсън на раменете си и ни понесоха към трибуната, където Хирон ни очакваше, за да ни увенчае с лаврови венци.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

РУНОТО НАДМИНАВА ОЧАКВАНИЯТА

Онзи следобед беше сред най-щастливите, които съм прекарвал в лагера, което вероятно идва да покаже, че човек никога не знае кога светът ще се срути под краката му.

Гроувър обяви, че ще остане с нас до края на лятото, а след това ще продължи търсенето на Пан. Съветът на чифтокопитните старейшини бил толкова впечатлен, че не е загинал и е проправил пътя за бъдещите търсачи, че го бил наградил с двумесечна отпускат и нов комплект тръстикови флейти. Единственото лошо нещо бе, че Гроувър не спря да свири с тях цял следобед, а музикалните му умения не се бяха подобрили кой знае колко. В един момент ягодите направо полудяха и започнаха да се катерят по краката ни, сякаш искаха да ни удушат. Напълно ги разбирах.

Гроувър каза, че сега вече може да премахне телепатичната връзка между нас, но аз му отговорих, че стига да няма нищо против, предпочитам да я запазим. Той се взря в мен.

— Но ако с мен пак се случи нещо, ти също ще го усетиш, Пърси! Може дори да умреш!

— Ако с теб пак се случи нещо, бих искал веднага да го разбера. И отново ще дойда да ти помогна, Гроувър. Кълна се.

В крайна сметка той се съгласи да не прекъсваме връзката и отиде да посвири на ягодите. Не ми трябваше връзка с тях, за да разбера как се чувстват.

След това, по време на занятията по стрелба с лък, Хирон ме дръпна настрана и каза, че е разрешил проблемите ми с „Мериуедър“. Училището вече не ме смятало за виновен за унищожаването на салона и полицията вече не ме издирвала.

— Как успя да го направиш? — попитах.

Очите на Хирон заблестяха.

— Просто обясних на простосмъртните, че са видели нещо друго онзи ден — експлозия на котела на парното, с която ти нямаш нищо

общо.

— И те са ти повярвали?

— Поиграх си с мъглата. Някой ден, когато си готов, ще ти покажа как се прави.

— Искаш да кажеш, че наесен може да се върна в „Мериуедър“? Хирон вдигна вежди.

— О, не, ти пак си изключен. Директорът, господин Бонсай, заяви, че... как се изрази той... че си имал жестока карма, която замърсявала училищната аура. Но поне не те заплашват неприятности с органите на реда, което е голямо облекчение за майка ти. И като стана дума за нея... — Той откачи мобилния си телефон от колана и ми го подаде. — Крайно време е да ѝ се обадиш.

Най-тежко беше началото — „Пърси Джаксън, за какъв се мислиш, знаеш ли колко се тревожих за теб, как можа да се измъкнеш от лагера без разрешение и да ме уплашиш до смърт!“

Но накрая мама замълча, за да си поеме дъх, и след това добави:

— О, момчето ми, толкова се радвам, че си жив и здрав!

Това е една от най-хубавите ѝ черти — не може да ми се сърди дълго. Не че не се опитва, ама просто не ѝ се удава.

— Извинявай, мамо — отвърнах. — Повече няма да те плаша така.

— Не ми обещавай, Пърси. Много добре знаеш, че отсега нататък ще става по-лошо. — Опитваше се да прикрие тревогата си, но си личеше, че е доста изплашена.

Искаше ми се да я поразведря и успокоя, но знаех, че е права. Бях син на бог и заради орисаната ми на геройства съдба мама винаги щеше да се страхува за живота ми. А колкото повече пораствах, толкова по-голяма щеше да е опасността.

— Може да си дойда у дома за известно време — предложих.

— Не, не, остани в лагера. Учи, прави каквото трябва. Но нали ще се върнеш за следващата учебна година?

— Естествено. Стига да има училище, което да ме приеме.

— О, все ще намерим някое, скъпи — въздъхна мама. — Трябва да има поне едно, в което все още не са чували за теб.

Лагерниците се държаха с Тайсън като с герой. Вече си представях как никога повече нямаше да се разделим, но вечерта, докато седяхме на плажа, той ме шашна със следното изявление:

— Снощи сънувах татко. Искан да отида при него.

За миг се зачудих дали не се шегуваше, но пък Тайсън нямаше чувство за хумор.

— Посейдон ти се е явил насън?

Той кимна.

— Предложи ми да отида на дъното на морето до края на лятото. Да се науча да работя в пещите на циклопите. Някакво чера... чирако...

— Чиракуване?

— Да.

Замълчах. Признавам си, че изпитвах лека завист. Посейдон никога не ме беше канил при себе си. Нима Тайсън наистина щеше да замине? Просто ей така?

— И кога тръгваш? — попитах.

— Сега.

— Как така сега? Веднага ли?

— Веднага.

Взрях се във вълните. Водата блещукаше обагрена в червено от залеза.

— Радвам се за теб, здравеняко — смотолехих. — Честна дума.

— Трудно ми е да напусна новия си брат — рече той с разтреперан глас. — Но искам да майсторя. Оръжия за лагера. Ще ни трябват.

За съжаление беше прав. Руното далеч не беше решило всички проблеми. Люк все още продължаваше да събира армия на борда на „Принцеса Андромеда“. Мощта на затворения в златния саркофаг Кронос крепнеше. Все някога щеше да се наложи да се изправим срещу тях.

— Ще направиш най-добрите оръжия на света — рекох. Вдигнах гордо часовника си. — И те ще бъдат винаги точни.

Тайсън заподсмърча.

— Братята трябва да си помагат.

— Ти си истински брат — отвърнах. — В това няма никакво съмнение.

Потупа ме по гърба толкова силно, че едва не ме събори. След това избърса сълзите си и стана.

— Използвай добре щита.

— Ще се постарая, здравеняко.

— Някой ден ще ти спаси живота.

Каза го толкова спокойно, че се зачудих дали голямото му циклопско око не виждаше и в бъдещето.

Изтича към прибой и подсвирна. От вълните изскочи водното конче Дъга и двамата се спуснаха в царството на Посейдон.

Сведох поглед към часовника. Натиснах копчето и той се превърна в щит. Върху бронзовата повърхност в древногръцки стил бяха гравирани сцени от нашите приключения това лято. Анабет промушваше с ножа си лестригона, аз се сражавах с бронзовите бикове на билото на хълма над лагера, Тайсън с Дъга се носеше към „Принцеса Андромеда“, „Бирмингам“ обстрелваше с оръдията си Харибда. Прокарах пръст по изображението на Тайсън в двубой с хидрата, вдигнал в едната си ръка кутия с понички.

Беше ми мъчно. Знаех, че Тайсън ще си прекара страхотно на дъното на океана. Но той щеше да ми липсва — любовта му към конете, умението му да поправя колесници и да майстори неща от метал, както и да връзва враговете си на възел. Щеше да ми липсва дори гръмотевичното хъркане от съседното легло.

— Хей, Пърси!

Обърнах се.

Анабет и Гроувър стояха на върха на дюната. Сигурно в очите ми бяха паднали песъчинки, тъй като сълзяха.

— Тайсън... — подех. — Трябваше да...

— Знаем — обади се нежно Анабет. — Хирон ни каза.

— Пещите на циклопите... — Гроувър потрепери. — Чувал съм, че там храната е ужасна! Изобщо няма енчилада!

Анабет протегна ръка.

— Да вървим, водорасляк. Време е за вечеря.

Отправихме се към столовата. Отново бяхме само тримата, също както едно време.

През нощта изви буря, но заобиколи лагера, както обикновено. На хоризонта просветваха светкавици, вълни се разбиваха в брега, но в

нашата долина не капна нито капка дъжд. Отново бяхме под закрила, благодарение на руното, което беше възстановило магическите граници.

Въпреки това сънищата ми бяха неспокойни. Кронос ме предизвиква от дълбините на Тартар: „Слепият Полифем си седи в пещерата и празнува великата си победа. И ти ли се самозалъгваш като него, младежо?“ Студеният смях на старият титан изпълни мрака.

След това сънят ми се промени. Последвах Тайсън към дъното на океана в двореца на Посейдон, В голяма зала, обляна от синкава светлина и покрит с перли под, на трон от корали седеше баща ми, облечен в обикновени къси панталони и избеляла от слънцето тениска. Вгледах се в загорялото му обветрено лица и зелените му очи, а той ми каза само: „Пригответи се“.

Сепнах се.

На вратата се хлопаше. Гроувър влетя вътре, без да изчака разрешение.

— Пърси, Анабет... горе на хълма...

Изражението му ясно показваше, че е станала някаква беда. Анабет беше дежурна тази нощ да пази руното. Ако ѝ се беше случило нещо...

Отметнах завивките, кръвта се беше вледенила във вените ми. Набързо облякох първите попаднали ми дрехи, докато останалият без дъх от бързане Гроувър пелтечеше и заекваше:

— И тя лежи там... просто си лежи там...

Изтичах навън и хукнах през двора, последван от Гроувър. Вече се зазоряваше, но като че ли целият лагер беше на крак. Новината се беше разпространила. Нещо важно се беше случило. Към хълма се точеше цяла върволица от сатири, нимфи и герои в странна смесица от брони и пижами.

Чух тропот на подкови. Хирон се спря до нас и мрачно попита:

— Вярно ли е?

Гроувър само кимна унесено.

Понечих да попитам какво точно е станало, но Хирон ме грабна за ръката и с лекота ме вдигна на гърба си. Дватамата се понесохме към билото, където вече се беше събрала тълпа.

Очаквах, че руното ще е изчезнало, но то си беше на мястото и искреше на първите лъчи на зората. Бурята беше отминала и небето

беше кървавочервено.

— Проклет да е повелителят на титаните! — измърмори Хирон.
— Пак ни изигра и си осигури нова възможност да контролира предсказанието.

— Как така? — попитах.

— Руното надмина очакванията ни — отвърна той.

Продължихме напред, всички ни правеха път. Под дървото лежеше в безсъзнание момиче. Друго момиче в броня беше коленичило до него.

Кръвта забушува в главата ми. Мислите ми препускаха хаотично. Дали Анабет не беше нападната? Но защо руното беше все още тук?

Елата си изглеждаше съвсем наред и от нея се долавяше силата на Златното руно.

— Излекува дървото — дрезгаво рече Хирон. — Но не само отровата прогони от него.

Едва сега осъзнах, че не Анабет лежеше на земята. Тя беше коленичила до момичето в безсъзнание. Щом ни видя, Анабет изтича до нас.

— Тя просто... появи се изведнъж...

От очите ѝ капеха сълзи, но аз все още нищо не разбирах. Всичко изглеждаше толкова странно, че не можех да схвана какво ставаше. Сkochих от гърба на Хирон и изтичах до лежащото момиче.

— Почакай, Пърси! — извика кентавърът.

Коленичих. Девойката беше с къса черна коса и лунички по носа. Тялото ѝ беше стегнато и мускулесто, носеше пънкарски дрехи — черна тениска, черни джинси и кожено яке със значки на групи, за които дори не бях чувал.

Не беше от лагера. Не я бях виждал тук, но въпреки това ми беше позната отнякъде...

— Истина е — измърмори Хирон, все още задъхан от изкачването по хълма. — Не мога да повярвам...

Допрях длан до челото ѝ. Кожата беше студена, но пръстите ми пареха като обгорени.

— Трябва да ѝ дадем нектар и амброзия — рекох. Определено беше дъщеря на бог, нищо, че не беше от лагера. Само едно бегло докосване бе достатъчно, за да се уверя в това. Не разбирах обаче защо всички се държат толкова странно.

Подпъхнах ръка под раменете ѝ и я повдигнах, така че да седне и да се облегне на мен.

— Хайде! — извиках. — Какво ви става? Трябва да я занесем в голямата къща.

Никой не помръдна. Дори и Хирон. Всички гледаха замаяно.

В този миг момичето треперливо си пое дъх. Закашля се и отвори очи.

Зениците ѝ бяха стряскащо сини — електриковосини.

Вгледа се в мен изненадано.

— Кой...

— Аз съм Пърси — рекох. — Спокойно, в безопасност си.

— Сънувах най-странното...

— Успокой се.

— Мислех, че умирам.

— Не — уверих я, — добре си. Как се казваш?

И в този миг ми просветна. Още преди да ми отговори.

Сините ѝ очи се впиха в моите и изведнъж разбрах каква е била целта на намирането на Златното руно, на отравянето на дървото и на всичко останало. Кронос го беше направил, за да вкара нова фигура в играта — „нова възможност да контролира предсказанието“.

Дори Хирон, Анабет и Гроувър, които би трябвало да се радват най-много от всички, бяха твърде смаяни и потиснати от мисълта какво можеше да означава това. А аз държах в обятията си девойката, която щеше да се превърне или в най-добрия ми приятел, или в най-злия ми враг.

— Аз съм Талия — рече тя. — Дъщеря на Зевс.

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди благодарности на моите малки първи читатели Джефри Коул и Травис Стол, задето прегледаха ръкописа и ми дадоха чудесни нови идеи; на Егбърт Бейкър от университета Йейл за помощта за Древна Гърция; на Нанси Галт за удачните ѝ илюстрации; на редактора Дженифър Бесър за упоритостта и съветите ѝ; на учениците от многото посетени от мен училища за ентусиазираната им подкрепа; и разбира се — на Беки, Хейли и Патрик Риърдън, без които пътуванията ми до лагера нямаше да са възможни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.